Stuk **1267** (1998-1999) – Nr. 5

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1998-1999

16 maart 1999

VOORSTEL VAN DECREET

– van de heren Joachim Coens en André Van Nieuwkerke, mevrouw Mieke Van Hecke en de heer Peter Vanvelthoven –

houdende erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties

VERSLAG

namens de Commissie voor Cultuur en Sport uitgebracht door de heer Marino Keulen

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Louis Bril.

Vaste leden :

de heer Joachim Coens, mevrouw Kathleen Helsen, de heer Hugo Marsoul, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Mieke Van Hecke ;

de heren Louis Bril, Jozef Browaeys, Marino Keulen ;

mevrouw Kathy Lindekens, mevrouw Gracienne Van Nieuwenborgh, de heer André Van Nieuwkerke ;

de heren Frank Creyelman, Emiel Verrijken ;

de heer Lieven Dehandschutter ;

de heer Jos Stassen.

Plaatsvervangers :

de heren Eddy Schuermans, Walter Vandenbossche, Gilbert Vanleenhove, Marc Van Peel, Hugo Van Rompaey ;

de heren Freddy Feytons, mevrouw Marleen Vanderpoorten, de heer Dirk Van Mechelen ;

de heer Peter De Ridder, mevrouw Anne Van Asbroeck, de heer Tuur Van Wallendael ;

de heren Pieter Huybrechts, Felix Strackx ;

de heer Herman Lauwers ;

de heer Jos Geysels.

Zie :

1267 (1998-1999)

– Nr. 1 : Voorstel van decreet

– Nrs. 2 tot 4 : Amendementen

INHOUD

Blz.

I. Toelichting door de indieners 4

– Duiding van de filosofie van het voorstel van decreet 4
– Verhoging van de sportparticipatie en verbetering van de werking van de sportfederaties 4
– Loskoppelen van erkenning en subsidiëring 4
– Werking en opdrachten van de sportfederaties, met de nadruk kwaliteit en de mogelijkheid tot het vormen van confederaties 5
– Aandacht voor de jeugdsport 5
– Respect voor de doelstellingen van het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen en de resolutie betreffende de krachtlijnen voor een Strategisch Plan voor de Sport 5

II. Algemene bespreking 6

– Pleidooi voor het afbouwen van de versnippering en verzuiling van de sportfederaties . . 6
– Verhogen van de kwaliteit van de sportfederaties 7
– Gevaar voor overregulering en beknotting van het uitvoeringsbeleid 8

III. Artikelsgewijze bespreking en stemming 8

IV. Eindstemming 16

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE 17

BIJLAGEN 31

Hoorzitting van donderdag 4 februari 1999 betreffende het voorstel van decreet houdende erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties. 32
Lijst met sporttakken 73
Gedachtewisseling van donderdag 25 februari 1999 met professor Bart Vanreusel, Voorzitter van de Vlaamse Sportraad, betreffende de mogelijke samenwerking en confederaties tussen sporttakken 77
Tabel met waarden en sportmodi 82

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Cultuur en Sport behandelde op 4, 11 en 25 februari, en op 4 maart 1999 het voorstel van decreet houdende erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties.

Op 4 februari werd een hoorzitting georganiseerd met vertegenwoordigers van de Vlaamse Sportfederatie, de Vlaamse Sportraad en de Werkgroep Unitaire Sportfederaties (zie bijlage).

Op 11 en 25 februari werd het voorstel van decreet ten gronde besproken. Hierbij werd uitvoerig gediscussieerd over het principe van de federatievorming en het al dan niet opleggen van de verplichting om te confedereren met gelijkaardige sporttakken. Omdat er onduidelijkheid bleek te bestaan over de mogelijke samenwerking tussen sporttakken, werd Professor Bart Vanreusel, als voorzitter van de Vlaamse Sportraad in de commissievergadering uitgenodigd om hieromtrent enige verduidelijking te verschaffen (zie bijlage).

Op 4 maart 1999 werd de bespreking afgerond, gevolgd door de stemming over het voorstel van decreet.

I. Toelichting door de indieners

– *Duiding van de filosofie van het voorstel van decreet*

De heer Joachim Coens stelt dat tot op vandaag de erkenning en de subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties wordt geregeld door het decreet van 2 maart 1977. Het heeft de aanzet gegeven tot een eigen regelgeving binnen de Vlaamse Gemeenschap op het vlak van de lichamelijke opvoeding, de sport en de openluchtrecreatie. Maar na 20 jaar is deze decretale regeling dringend aan herziening toe, omdat het de ontwikkelingen op het vlak van sport en sportbeleving onvoldoende volgde. Ook werden de kwaliteitsnormen en de opdrachten aan sportfederaties onvoldoende ingevuld.

Spreker stelt dat het de bedoeling is van de indieners om de bestaande regeling voor de erkenning en subsidiëring van de landelijke georganiseerde sportfederaties te actualiseren en beter te laten aansluiten bij de reële noden van vandaag. Het doel is de sportparticipatie te vergroten, de mensen levenslang te laten sporten, en te behoeden voor het voortijdige afhaken. Dit kan binnen goede sportfederaties die zich maximaal met hun basis bezighouden. Dit decreet vormt dan ook één van de belangrijke stappen in de hervorming van de sportsector. Zowel de overheid als de sportsector zijn reeds geruime tijd vragende partij voor een dergelijk decreet. Na de goedkeuring van het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen is het debat in een stroomversnelling terechtgekomen.

– *Verhoging van de sportparticipatie en verbetering van de werking van de sportfederaties*

De heer André Van Nieuwkerke benadrukt dat een belangrijke doelstelling voor de Vlaamse sportwereld, de verhoging is van de sportparticipatie, naast het zorgen voor een betere doorstroming naar de georganiseerde sporten, zowel in clubs als in sportfederaties. Een tweede doelstelling is de kwaliteitsbewaking en -verbetering van de werking van de sportfederaties. Daarom worden via dit decreet bijkomende subsidiëringsvoorwaarden opgelegd aan de erkende sportfederaties. Zowel kwantitatief als kwalitatief liggen deze voorwaarden voor subsidiëring hoger dan voor erkenning. Daarbij wordt vooral aandacht besteed aan de reële werking en de kwaliteitszorg binnen de sportfederaties. Dit beantwoordt volledig aan de steeds vaker gehoorde vraag om het accent te verleggen van kwantiteit naar kwaliteit. De Vlaamse sportfederaties worden immers permanent geconfronteerd met nieuwe evoluties, zowel op maatschappelijk als op sporttechnisch vlak. Hierbij wordt gedacht aan de aandacht voor jeugdsport, senioren, medisch verantwoorde sportbeoefening, respect voor het milieu, enz. Het decreet poogt de sportfederaties sterker te maken zodat ze beter in staat zijn om de clubs te begeleiden, zonder afbreuk te doen aan het groot aantal vrijwilligers waarop het sportgebeuren steunt. Daarom voorziet dit decreet stimuli om de sportfederaties ertoe aan te zetten hun werking te laten dragen door gekwalificeerd personeel.

– *Loskoppelen van erkenning en subsidiëring*

Een cruciaal punt in het voorstel van decreet, aldus de heer Joachim Coens, is de loskoppeling van de erkenning enerzijds en de subsidiëring anderzijds. Het is de bedoeling dat alle Vlaamse sportfederaties die aan bepaalde minimumcriteria voldoen, door de Vlaamse Gemeenschap worden erkend. Deze erkenning is op zich voor de sportfederaties belangrijk, evenals voor de legitimering naar de buitenwereld. Vooral op internationaal vlak biedt dit voor heel wat sportfederaties belangrijke voordelen. Het voorstel van decreet legt de minimale

kwantitatieve en kwalitatieve voorwaarden vast om als sportfederatie te worden erkend.

Een tweede luik van dit voorstel van decreet regelt de subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties. Daarbij wordt afgestapt van het tot nu toe gangbare principe dat erkenning automatisch ook leidt tot subsidiëring. In de optiek van de indieners is subsidiëring geen doel op zich, maar wel een beleidsinstrument dat door de overheid heel gericht moet worden gehanteerd om bepaalde doelstellingen te realiseren.

– *Werking en opdrachten van de sportfederaties, met de nadruk kwaliteit en de mogelijkheid tot het vormen van confederaties*

De heer André Van Nieuwkerke wijst op het belang van de vijf basisopdrachten voor de sportfederaties die in artikel 15 van het voorliggende decreet zijn opgenomen. Daarnaast zijn in artikel 16 een viertal facultatieve opdrachten opgenomen die op eigen initiatief kunnen worden volbracht, en waarvoor in voorkomend geval ook bijkomende subsidiëring is voorzien.

De nadruk op de kwaliteit van de sportfederaties wordt geconcretiseerd via een 3-jaarlijks beleidsplan dat moet worden voorgelegd, met inbegrip van parameters betreffende de kwaliteitszorg en effectmeting, waarbij een jaarlijkse evaluatie en bijsturing mogelijk is. De sportfederaties moeten ook geleid worden door verantwoordelijke en goed opgeleide personen. Minstens 50 percent van het gesubsidieerde personeel moet sporttechnisch geschoold zijn en een sporttechnische functie uitoefenen.

Het is de Vlaamse regering die in het sporttakkenbeleid de lijst kan opstellen van sporttakken die in aanmerking komen voor subsidiëring. Er is bewust gepoogd de sportfederaties een breed draagvlak te geven om zijn taken te kunnen uitoefenen, via een verhoging van het minimum aantal leden van 500 naar 1.500 of 5.000. Vervolgens is ook de mogelijkheid voorzien tot het vormen van confederaties, waarbij de erkende sportfederaties een vzw vormen met één financieel, administratief en sportief beheer. Het principe van de federatievorming wordt bewust vrij gelaten, waardoor de sportclubs naar eigen inzichten de partners kunnen kiezen waarmee ze samenwerken.

– *Aandacht voor de jeugdsport*

De heer André Van Nieuwkerke wijst erop dat via een specifiek jeugdsportbeleid en het organiseren van sportkampen een belangrijk accent kan worden gelegd betreffende de jeugdwerking en het voorkomen van de drop-out. Specifiek met dit doel werd voor de subsidiëring op basis van het aantal aangesloten leden in artikel 21 bepaald dat kinderen met een leeftijd van 8 tot en met 11 jaar meetellen met een coëfficiënt van 1,5, terwijl jongeren van 12 tot 18 meetellen met een coëfficiënt van 2. Er zijn ook aanvullende subsidies voor de realisatie van een specifiek jeugdsportbeleid met betrokkenheid en ondersteuning van de sportclubs. Op die manier wordt het mogelijk dat de sportfederatie met steun van de overheid de inspanningen van haar clubs op vlak van jeugdsport opvolgt en valideert.

– *Respect voor de doelstellingen van het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen en de resolutie betreffende de krachtlijnen voor een Strategisch Plan voor de Sport*

Bij het opstellen van dit voorstel van decreet, aldus de heer Joachim Coens, is duidelijk rekening gehouden met de resolutie betreffende de krachtlijnen voor een Strategisch Plan voor de Sport van 10 juli 1997 en met het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen. De in dat kader geformuleerde voorstellen rond kwaliteitszorg in de sportfederaties, vormen mee de basis voor dit voorstel. Dit vertaalt zich o.a. in een opsplitsing in basissubsidies en aanvullende subsidies. Daarenboven past dit voorstel volledig in de intentie van de Vlaamse regering om te komen tot een echt sporttakkenbeleid, waarbij de Vlaamse regering de sporttakken bepaalt die voor subsidiëring in aanmerking komen. De sportactiviteiten van de sportfederaties moeten bijgevolg kaderen in dit sporttakkenbeleid. Concreet betekent dit dat sportfederaties die via hun clubs een sporttak aanbieden die niet in het sporttakkenbeleid is opgenomen, niet in aanmerking komen voor subsidiëring vanwege de Vlaamse Gemeenschap. Indien zij reeds gesubsidieerd waren, verliezen zij alle werkings- en aanvullende subsidies voor die sporttak. Voor de personeelssubsidiëring is een overgangsmaatregel voorzien.

Spreker stelt verder dat in de resolutie betreffende de krachtlijnen voor een Strategisch Plan voor de Sport van 10 juli 1997, een aantal opdrachten voor de sportfederaties zijn weggelegd : het opleiding en

bijscholing van het technisch en bestuurskader ; organisatie van competitiegerichte en recreatieve sportactiviteiten ; promotie van de sport, in het bijzonder de jeugdsport ; organisatie van sportkampen ; en het voeren van een topsportbeleid met oog voor de begeleiding van jonge topsporters. Een nieuw decreet op de sportfederaties moest verder ruimte bieden voor een projectmatige prioriteitenregeling waarbij het accent kan gelegd worden op voor jeugdsport. Verder diende het federatielandschap te worden gerationaliseerd en moest worden gezorgd voor een structurele en financiële ondersteuning van de Vlaamse Sportfederatie als koepelorganisatie en als representatieve vertegenwoordiger en belangenbehartiger van de Vlaamse sportfederaties. Ook diende een oplossing te worden geboden voor een aantal thans nog niet gereglementeerde subsidies.

Naast dit alles werd ook nog rekening gehouden met de missie van het sportbeleid van de Vlaamse regering, namelijk een sportbeleid voeren om enerzijds zoveel mogelijk mensen in Vlaanderen zo regelmatig mogelijk te laten sporten, in zo goed mogelijke, kwaliteitsvolle omstandigheden, en anderzijds, om bijzonder getalenteerde sporters, optimale ontplooiingsmogelijkheden te verschaffen, en dit met uitdrukkelijke vrijwaring van de integriteit van de sport. Tevens werd rekening gehouden met de voorstellen die in het kader van het strategisch plan voor de sport en in de voorbereiding van de realisatie van een nieuw decreet op de sportfederaties door het Bloso werden geformuleerd voor de verhoging van de kwaliteit in de sportfederaties.

Spreker stelt dat met dit decreet eveneens een vernieuwd en kwaliteitsbevorderend kader wordt gecreëerd voor de financiële ondersteuning vanuit de Vlaamse Gemeenschap van de verdere uitbouw en ontwikkeling van de Vlaamse sportfederaties, die de kwaliteitszorg nastreven. Dit voorstel van decreet is een essentiële en belangrijke stap in de realisatie van het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen. In dezelfde lijn ligt de stijging van de middelen met 18 percent, van 430 tot 505 miljoen frank.

II. Algemene bespreking

– *Pleidooi voor het afbouwen van de versnippering en verzuiling van de sportfederaties*

De heer André Denys betreurt dat het voorliggende voorstel van decreet tot stand is gekomen zonder de oppositiepartijen bij de voorbereidende gesprekken te betrekken. Hij meent dat met dit decreet de versnippering van het aantal sportfederaties niet wordt afgeremd. Er is immers geen specifieke richting aangegeven voor het vormen van de sportfederaties, waardoor de verzuilde sportfederaties zouden kunnen verdwijnen. Deze verzuilde sportfederaties bieden meer sporttakken per sportfederatie aan, wat de professionaliteit niet ten goed komt. Een betere pad is volgens spreker de keuze voor één sporttak per sportfederatie. Hierdoor wordt de verzuiling afgebouwd, vermindert de versnippering van sportfederaties en kan men komen tot een zeer ver doorgevoerde professionalisering in deze bepaalde sporttak. Uit het onderzoek van Andersen Consulting bleek immers dat het effect van de subsidiëring van de sportfederaties niet optimaal is ten gevolge van de versnippering van de middelen door het bestaan van meerdere sportfederaties voor dezelfde sporttak. Rekening houdend met deze vaststelling werd in het Strategisch Plan Sportend Vlaanderen bepaald dat de subsidieregeling vooral de samenwerking en fusie van sportfederaties diende te stimuleren. Er moeten derhalve permanente financiële stimuli worden ingebouwd om de bestaande sportfederaties aan te zetten te fusioneren, in het bijzonder waar het sportfederaties betreft die op hetzelfde terrein actief zijn. De kwaliteit van de sportfederaties kan enkel worden gegarandeerd binnen het principe van één sporttak per sport.

De heren Kris Van Dijck en Jos Stassen sluiten zich hierbij aan. Zij stellen dat het voorliggende voorstel van decreet heel wat verdiensten heeft. Bij het rationaliseren van de sportfederaties moet echter bewust gestreefd worden naar het afbouwen van de verzuiling en het terugdringen van de versnippering. De beschikbare middelen moeten over een kleiner aantal sportfederaties worden verdeeld. Deze moeten elk op zich echter meer mogelijkheden krijgen voor het garanderen van een kwaliteitsvolle invulling van hun opdrachten. Het belang voor de sport moet hierbij op de eerste plaats staan.

De heer André Van Nieuwkerke wijst erop dat door het opheffen van de verzuiling, de versnippering niet automatisch wordt opgeheven. Er zijn momenteel bijvoorbeeld verschillende wandelfederaties, bergsportfederaties, watersportfederaties en dergelijke, die niet zijn verzuild. Blijkbaar is deze versnippering spontaan gegroeid omdat de officiële sportfederaties onvoldoende tegemoetkwamen aan de behoeften van een aantal sporters.

Mevrouw Mieke Van Hecke stelt dat het voorliggende voorstel van decreet volledig tegemoetkomt

aan de resolutie betreffende de krachtlijnen voor een Strategisch Plan voor de Sport van 10 juli 1997. Het vertrekpunt is dat de overheid enkel deze organisaties subsidieert die de basisopdrachten invullen die in het decreet zijn opgenomen. Het opnemen van aanvullende facultatieve opdrachten geeft aanleiding tot een extra subsidiëring. Het vervullen van deze opdrachten wordt gegarandeerd via het voorleggen en opvolgen van beleidsplannen, en de decretaal verankerde minimale garantie voor het verstrekken van kwaliteit. Dit is een zeer neutrale aanpak die volledig de nadruk legt op de verdiensten op sporttechnisch vlak. Het principe van de federatievorming wordt bovendien volledig vrij gelaten, zodat elke club kan aansluiten bij deze sportfederatie die haar het meest geschikt lijkt.

De minister merkt t.a.v. de heer André Denys op dat het terugdringen van de versnippering inderdaad een zeer belangrijke bekommernis is. Deze wordt in het voorstel van decreet echter voldoende ingevuld, via het loskoppelen van de erkenning en de subsidiëring, en het opleggen van kwaliteitsnormen en basisopdrachten. Ook het verhogen van het ledenaantal zal de versnippering tegengaan. Het eventueel opleggen van het principe van één sporttak per sportfederatie zal niet automatisch leiden tot de beoogde kwalitatieve werking van de sportfederatie. De in het decreet vastgelegde vrije keuze voor de betrokken sportclubs tot het vormen van sportfederaties waartoe zij zich het meest aangesproken voelen, lijkt een betere waarborg dan het opleggen van verplichte federaties.

De minister meent dat het principe van één sporttak per sportfederatie trouwens een fundamenteel probleem vormt voor de vele omnisportfederaties die dan allen moeten splitsen om aan te sluiten bij de diverse sportfederaties van de overeenstemmende sporttak.

De heer André Denys is het hier niet mee eens. Hij stelt dat omnisportfederaties in eerste instantie bedoeld zijn om beginnende sporters met een hele resem sporten te laten kennismaken. Dit moet enkel op lokaal vlak worden georganiseerd. De bovenstructuur moet in sportfederaties worden opgebouwd.

De heren Jos Stassen en Kris Van Dijck menen dat het aantal echte omnisporters, die verschillende sporten tegelijkertijd beoefenen, zeer beperkt is. Heel wat omnisportorganisaties zijn echter historisch gegroeid en hebben zeker heel wat gepresteerd. Als échte omnisportfederatie kunnen de meesten echter niet worden geklasseerd. In een toekomstgericht model van één sporttak per sportfederatie moeten voor hen overgangsmaatregelen worden ingeschreven. Zij menen dat een vermindering van het aantal sportfederaties een verarming betekent voor het sportlandschap, indien de wirwar van verschillende sporttakken in verschillende organisaties niet wordt weggewerkt.

De minister wijst erop dat er momenteel ongeveer 25 sportfederaties bestaan die één sporttak aanbieden. Deze sportfederaties hebben momenteel gemiddeld een half tot één personeelslid in dienst. In het voorliggende voorstel van decreet zullen zij op basis van de kwaliteitsnormen worden verplicht om twee personeelsleden in dienst te nemen. Mogelijk zal dit een te zware belasting zijn voor deze sportfederaties, vooral indien zij slechts een klein aantal leden bezitten. In dit geval zullen de lidgelden dermate moeten worden verhoogd dat de aantrekkingskracht aanzienlijk zal verminderen.

De minister herinnert er ook aan dat aan de Vlaamse Sportraad advies werd gevraagd over het sporttakkenbeleid. Het betreft in essentie de vraag welke sporttakken in de toekomst door de Vlaamse overheid moeten worden gesubsidieerd.

De heer André Denys dringt erop aan dat de Vlaamse Sportraad ook zou onderzoeken welke mogelijke confederaties er zouden kunnen gevormd worden uit de bestaande federaties, teneinde het aantal sportfederaties te verminderen.

De minister stemt erin toe om deze aanvullende opdracht aan de Vlaamse Sportraad voor te leggen.

Op de vraag van de heer Marino Keulen hoeveel sportfederaties er op basis van het voorliggende voorstel van decreet kunnen blijven bestaan, antwoordt de minister dat uit simulaties blijkt dat het aantal sportfederaties zou verminderen van 90 naar 45 sportfederaties, en wellicht 15 confederaties. Het is echter aan het veld zelf om deze confederaties te vormen.

– *Verhogen van de kwaliteit van de sportfederaties*

De heer André Denys meent dat het sportbeleid hoofdzakelijk moet gericht zijn op het subsidiëren van het effectieve beleid van de sportfederaties en op de evenementen en projecten die ze organiseren. Het voorliggende voorstel van decreet subsidieert hoofdzakelijk de structuur van een sportfederatie, wat niet de bedoelding kan zijn. De beleidsplannen vormen op zich geen voldoende waarborg voor het effectief uitvoeren van een kwaliteitsvol sportbeleid. Wel sluit spreker zich aan bij de bepaling van artikel 22, § 2 waarmee een admi-

nistratief coördinator en een sporttechnisch directeur worden toegevoegd aan een sportfederatie, teneinde de kwaliteit van de werking te garanderen.

Mevrouw Mieke Van Hecke verwijst naar de basisopdrachten van de sportfederaties die in artikel 15 zijn opgenomen. Het betreft het organiseren van kaderopleiding en bijscholing ; sporttechnische, bestuurlijke, administratieve en sportpromotionele begeleiding ; het promoten van de eigen sporttakken ; het organiseren van competities en een uitgebreide informatieplicht. Daarnaast zijn er facultatieve opdrachten waarvoor eveneens subsidie kan worden bekomen, indien de sportfederaties deze opdrachten realiseren. Deze facultatieve opdrachten werden opgenomen in artikel 16 en betreffen meer specifiek het realiseren van een jeugdsportbeleid, organiseren van sportkampen, het realiseren van een topsportbeleid en het organiseren van activiteiten die passen in het prioriteitenbeleid van de Vlaamse regering. Spreker meent dat met deze basisopdrachten en facultatieve opdrachten voldoende waarborgen zijn ingebouwd voor het garanderen van de kwaliteit van de sportfederaties. De effectieve sanctionering ervan gebeurt via het voorleggen van de driejaarlijkse beleidsplannen en de jaarlijkse rekeningen en balansen, samen met een verslag van een bedrijfsrevisor.

– *Gevaar voor overregulering en beknotting van het uitvoeringsbeleid*

De heer André Denys meent dat in het voorliggende voorstel van decreet te veel bepalingen werden opgenomen die tot de taak van de uitvoerende macht behoren. Dit decreet moet enkel de basisopties vastleggen, waarbij de regering de vrijheid wordt gegeven om binnen dit kader de meest aangewezen uitvoeringsmaatregelen te nemen. Door het opnemen van te stringente bepalingen inzake erkenningsvoorwaarden, erkenningsprocedure, subsidiëringscriteria, basisopdrachten en dergelijke, mist dit voorstel de nodige souplesse om de basis te vormen voor een toekomstgericht beleid.

De heren André Van Nieuwkerke en Joachim Coens vinden het noodzakelijk dat in het voorliggende voorstel van decreet nauwkeurige bepalingen worden opgenomen betreffende de voorwaarden waaraan de sportfederaties moeten voldoen, en de kwaliteit die van hen wordt verwacht. Het is eveneens essentieel dat voor de financiering van de werkingssubsidies en de salarissen van de personeelsleden, minimumbedragen worden ingeschreven als garantie voor de werking van de sportfederaties. Bovendien worden voor de aanvullende subsidies op basis van de facultatieve opdrachten telkens heel bewust minimumbedragen vastgelegd voor elke facultatieve opdracht afzonderlijk. Deze afbakening wordt ingeschreven om een minimale realisatie van elke facultatieve opdracht op zich te garanderen.

De heer André Denys meent dat nog te veel middelen geconcentreerd blijven bij Bloso. Een grotere decentralisatie moet leiden tot een nieuwe oriëntatie van het sportgebeuren tussen drie volwaardige partners, namelijk de Gemeentelijke Sportdiensten, de clubs en Bloso. Spreker meent dat dit volledig in overeenstemming is met de resolutie betreffende de krachtlijnen voor een Strategisch Plan voor de Sport van 10 juli 1997, met als doel de sport te organiseren op een niveau kort bij de sporter zelf. Dit is op het lokale niveau. De sportfederaties moeten hierbij de functie van het intermediaire niveau tussen de clubs en Bloso vervullen.

III. Artikelsgewijze bespreking en stemming

Artikel 1

Dit artikel wordt zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 2

In een amendement (1267/2) stellen de heren André Denys, Louis Bril, Jozef Browaeys en Marino Keulen voor om 3° te vervangen door wat volgt :

"3° sportconfederatie : het samenwerkingsverband tussen verscheidene erkende sportfederaties binnen één sporttak, waarbij deze hun individuele erkenning bewaren ;".

Op basis van de gedachtewisseling met professor Bart Vanreusel, voorzitter van de Vlaamse Sportraad, betreffende de mogelijke samenwerking en confederaties tussen sporttakken, wordt dit amendement ingetrokken.

De heer Vanreusel stelde dat het niet altijd aangewezen is om een confederatie met gelijkaardige sporttakken te vormen. Bij confederaties met dezelfde sporttakken is er vaak onderlinge concurrentie die zorgt voor spanningen. Confederaties worden best gevormd op basis van beheersmatige

aspecten, zoals blijkt uit voorbeelden in Denemarken, Frankrijk en Finland (bijlage 2).

De heer André Denys blijft er wel bij dat de overheid bij de vorming van sportconfederaties actief moet optreden om bij voorrang de samenwerking te stimuleren tussen de sportfederaties van eenzelfde sporttak of aanverwante sporttak. Om dit te realiseren zal bij artikel 10 een nieuw amendement worden ingediend.

De heer André Denys merkt op dat de definitie van "sportkamp" in punt 11° wel erg stringent is. Dergelijke bepaling hoort eerder thuis in een uitvoeringsbesluit dan in een decreet.

De heer Joachim Coens wijst erop dat deze bepaling werd ingeschreven in overeenstemming met de richtlijnen van Bloso. De beperkingen werden opgelegd om een explosie van het aantal sportkampen te voorkomen.

Betreffende punt 14°, de definitie van beleidsplan, stipt de heer André Denys aan dat een driejaarlijks beleidsplan een veel te ruime periode is waarbinnen de sportfederaties niet worden gecontroleerd.

Mevrouw Mieke Van Hecke stelt dat de sportfederaties jaarlijks hun rekeningen en balans moeten voorleggen, samen met een verslag van de bedrijfsrevisor. Deze verplichting werd opgenomen onder artikel 13, 4°.

Ter stemming voorgelegd wordt artikel 2 unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 3

De heer André Denys wijst er nogmaals op dat het voorliggend voorstel van decreet zich bezondigt aan overregulering. De bepalingen van artikel 3 horen hoofdzakelijk thuis in een uitvoeringsbesluit maar niet in een decreet.

De indieners stellen dat met het bepalen van de voorwaarden waaraan de sportfederaties moeten voldoen, de zelfstandigheid, onafhankelijkheid en kwaliteit van de sportfederaties wordt veilig gesteld.

Een amendement A, voorgesteld door de heren Joachim Coens, André Van Nieuwkerke, mevrouw Mieke Van Hecke en de heer Peter Vanvelthoven (*Parl. St.* Vl. Parl. 1997-1998, nr 1267/2), strekt ertoe in § 1, 5°, op de tweede regel, het woord "vereniging" te vervangen door het woord "*sportfederatie*".

Een amendement B van dezelfde indieners (1267/2) strekt ertoe in § 1, 10° c), op de eerste en tweede regel, het woord "vereniging" te vervangen door het woord "*sportfederatie*".

Een amendement C van dezelfde indieners (1267/2) strekt ertoe in § 1, 11°, op de tweede regel, het woord "vereniging" te vervangen door het woord "*sportfederatie*".

De indieners stellen dat deze technische verbeteringen worden voorgesteld ingevolge het advies van de Vlaamse Sportraad, zoals meegedeeld tijdens de hoorzitting.

De ingediende amendementen en het geamendeerde artikel worden aangenomen met 10 stemmen bij 1 onthouding.

Artikelen 4 tot en met 6

Deze artikelen worden zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 7

Een amendement voorgesteld door de heren Joachim Coens, André Van Nieuwkerke, mevrouw Mieke Van Hecke en de heer Peter Vanvelthoven (1267/2), strekt ertoe in § 1, eerste lid, op de derde regel, het woord "vereniging" te vervangen door het woord "*sportfederatie*", als technische verbetering, zoals reeds verwoord in het amendement op artikel 3.

Het amendement en het geamendeerde artikel worden unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 8

Dit artikel wordt zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 9

Een amendement voorgesteld door de heren Joachim Coens, André Van Nieuwkerke, mevrouw Mieke Van Hecke en de heer Peter Vanvelthoven

(1267/2), strekt ertoe bij wijze van technische verbetering in § 3, derde lid, op de zesde regel, het woord "vereniging" te vervangen door het woord "*sportfederatie*".

Het amendement en het geamendeerde artikel worden unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 10

De heer André Denys stelt dat uit een onderzoek van de firma Andersen Consulting bleek dat het effect van de subsidiëring van de sportfederaties niet optimaal is, ten gevolge van de versnippering van de middelen door het bestaan van meerdere sportfederaties voor dezelfde sporttak. Rekening houdend met deze vaststelling werd in het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen bepaald dat de subsidieregeling de samenwerking en fusie van sportfederaties diende te stimuleren. Permanente financiële stimuli moeten worden ingebouwd om de bestaande sportfederaties aan te zetten te fusioneren, in het bijzonder waar het sportfederaties betreft die op hetzelfde terrein actief zijn.

Spreker meent dat het onderhavig voorstel van decreet deze intenties naast zich neerlegt. Het voorziet niet in een subsidieregeling die de sportfederaties aanzet samen te werken of te fusioneren. Integendeel, het voorstel van decreet wekt de indruk dat de verzuiling kunstmatig in stand wordt gehouden. Hierbij wordt verwezen naar de verklaringen van de heer Robert Van Deun, voorzitter van de Vlaamse Katholieke Sportfederatie – Omnisport vzw, ter gelegenheid van de hoorzitting dd. 4 februari 1999. In zijn betoog stelde hij onomwonden dat "de ideologische organisaties de vorming van collectieve identiteiten bewerkstelligen en onder andere fungeren als kanalen voor de politieke belangenarticulatie". Een bijkomend argument in het pleidooi tegen verzuiling is de inbreng van professor Bart Vanreusel, voorzitter van de Vlaamse Sportraad, die op dezelfde hoorzitting stelde dat "om verder versnippering en verzuiling tegen te gaan, misschien extra stimulansen kunnen worden ingebouwd voor sportfederaties die als enige één bepaalde sporttak beoefenen".

Op basis hiervan wordt door de heren André Denys, Louis Bril en Marino Keulen een amendement ingediend (1267/2) dat ertoe strekt artikel 10 te vervangen door wat volgt :

"*Artikel 10*

De Vlaamse regering kan aan één erkende sportfederatie per sporttak subsidies toekennen.".

Dit amendement wordt echter teruggetrokken na de gedachtewisseling met professor Bart Vanreusel, voorzitter van de Vlaamse Sportraad, betreffende de mogelijke samenwerking en confederaties tussen sporttakken (bijlage 2).

Na discussie willen verschillende leden echter wel tegemoetkomen aan de problematiek van de versnippering en de verzuiling, door een bepaling in het decreet in te schrijven, waarbij wordt gesteld dat de Vlaamse regering de samenwerking dient te stimuleren tussen de sportfederaties van eenzelfde of aanverwante sporttak.

Met het oog hierop wordt door de heren André Denys, Joachim Coens, André Van Nieuwkerke, Kris Van Dijck en Jozef Browaeys (1267/4) een amendement ingediend dat ertoe strekt de volgende zin toe te voegen :

"*Bij de vorming van sportconfederaties stimuleert de Vlaamse regering bij voorrang de samenwerking tussen de sportfederaties van eenzelfde sporttak of aanverwante sporttak.*".

Ter stemming voorgelegd wordt het amendement van de heren André Denys, Joachim Coens, André Van Nieuwkerke, Kris Van Dijck en Jozef Browaeys unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Het aldus geamendeerde artikel wordt unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 11

Een amendement voorgesteld door de heren Joachim Coens, André Van Nieuwkerke, mevrouw Mieke Van Hecke en de heer Peter Vanvelthoven (1267/2), strekt ertoe aan punt 1° de volgende zinsnede toe te voegen :

"*waarbij er een voorafname is voor de personeelssubsidies van maximaal 75 percent van het totale krediet*".

Met dit amendement wensen de indieners op voorstel van de Vlaamse Sportraad, deze bepaling te verduidelijken. Bij de verdeling van het totale kre-

diet zal er dus een voorafname zijn voor de personeelssubsidies tot een maximum van 75% van dat totale krediet. Het kan immers nooit de bedoeling zijn om het totale krediet voor 100% te gebruiken voor de uitbetaling van de werkingssubsidies.

Het amendement en het geamendeerde artikel worden unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 12

Dit artikel wordt zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 13

In een amendement (1267/2) stellen de heren André Denys, Louis Bril en Marino Keulen voor om in 1°, de eerste zin te vervangen door wat volgt :

"*via de sportclubs één sporttak aanbieden die deel uitmaakt van het sporttakkenbeleid.* ".

Dit amendement wordt teruggetrokken na de gedachtewisseling met professor Bart Vanreusel, voorzitter van de Vlaamse Sportraad, betreffende de mogelijke samenwerking en confederaties tussen sporttakken (zie bijlage).

Artikel 13 wordt unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 14

De heren Kris Van Dijck en André Denys verzetten zich tegen de drempels die worden ingebouwd betreffende het minimum aantal leden in de categorieën A en B. In de artikelen 15 en 16 zijn alle kwaliteitsnormen vastgelegd waaraan een sportfederatie moet voldoen. Dit moet op zich volstaan. Het aantal leden is immers geen criterium dat de kwaliteit bepaalt. Hiermee wordt voorbijgegaan aan de belangen van streekgebonden sporten zoals bijvoorbeeld strandzeilen, waarvoor het moeilijk is veel leden te mobiliseren. Eenzelfde opmerking geldt voor de meer technische sporten zoals bijvoorbeeld zweefvliegen. Deze sporten zullen het zeer moeilijk hebben om de aangegeven drempels te bereiken. Het is daarom belangrijk om de sporttak zelf te analyseren op zijn verdiensten en mogelijkheden. Het opleggen van een minimum aantal leden voor sportfederaties van het type A die het accent leggen op de gereglementeerde competitie van één sporttak en die kunnen deelnemen aan de Olympische Spelen, is eveneens overbodig. De kwaliteit van de aangeboden sporttak moet primeren.

Om dit te realiseren wordt door de heren Kris Van Dijck, André Denys en Marino Keulen een amendement A (1267/2) voorgesteld om in § 1, eerste lid, eerste streep, de laatste zin te schrappen.

In een amendement B stellen dezelfde indieners voor om in § 1, eerste lid, tweede streep, op de derde en vierde regel, de woorden "van één of meer sporttakken" te vervangen door de woorden "*van één sporttak*".

In een amendement C stellen dezelfde indieners voor om in § 1, eerste lid, tweede streep, op de negende en tiende regel, de woorden "uit één of meer sporttakken" te vervangen door de woorden "*uit één sporttak*".

In een amendement D stellen dezelfde indieners voor om in § 1, eerste lid, tweede streep, de laatste zin te schrappen.

Mevrouw Mieke Van Hecke meent dat in de afbakening van de categorieën zelf reeds aan deze verzuchting werd tegemoet gekomen. De categorie A is precies bedoeld voor deze sportfederatie die een zeer hoge en dus Olympische kwaliteit weet aan te bieden. Het aantal leden van deze sportfederatie wordt met 1.500 leden op een haalbaar niveau gebracht. Voor de andere categorie B is het ledenaantal 5.000.

De minister merkt op dat bij de eerste contacten betreffende het voorstel van decreet, zelfs werd rekening gehouden met een minimum aantal leden van 10.000, teneinde de versnippering tegen te gaan. Indien het aantal sportfederaties toeneemt en het verplicht aantal leden van elke sportfederatie daalt, ontbreekt immers elk financieel draagvlak om de kwaliteit te genereren die in het voorstel van decreet wordt opgelegd. Een te beperkt aantal leden kan immers de werkingskosten van de organisatie niet dragen, tenzij de lidgelden drastisch worden verhoogd. Hierdoor komt de doelstelling in gevaar om zoveel mogelijk mensen te laten sporten. Sportfederaties die niet het vereiste aantal leden tellen, kunnen bovendien steeds aansluiten bij een confederatie.

Ter stemming voorgelegd worden de amendementen A, B, C en D verworpen met 7 stemmen tegen 1, bij 3 onthoudingen.

Het artikel 14 wordt aangenomen met 7 stemmen tegen 1, bij 3 onthoudingen.

Artikel 15

Voor de heer André Denys ligt de prioritaire opdracht van een sportfederatie in het organiseren van de kaderopleiding en bijscholing. Hiervoor moeten inderdaad subsidies worden toegekend. Daarentegen moet de overheid niet noodzakelijk subsidies toekennen voor het organiseren van competities. Dit moet met de eigen middelen worden bekostigd.

Om te benadrukken dat de taak van de sportfederaties bij prioriteit moet bestaan uit bijscholing en kadervorming, wordt door de heren André Denys, Jozef Browaeys en Marino Keulen (1267/3) een amendement A ingediend dat ertoe strekt in § 1, 1°, op de eerste regel, vóór het woord "organiseren", de woorden "*bij prioriteit*" in te voegen.

Mevrouw Mieke Van Hecke en de heer André Van Nieuwkerke zijn het hier niet mee eens. Sport omvat ook participatieve activiteiten die moeten worden gestimuleerd, bijvoorbeeld via het deelnemen aan competities. Kleine federaties hebben het bovendien veel moeilijker dan grotere organisaties om deze competities te organiseren. De subsidies stimuleren de sportfederaties om hiertoe de nodige inspanningen te leveren.

Ter stemming voorgelegd wordt het amendement A van de heren André Denys, Jozef Browaeys en Marino Keulen verworpen met 7 stemmen tegen 4.

Een amendement B van dezelfde indieners (1267/3) strekt ertoe in § 1, 3°, het woord "sporttak(ken)" telkens te vervangen door het woord "*sporttak*".

De indieners stellen dat, om elke vorm van versnippering en verzuiling in de sport te vermijden, slechts één sportfederatie per sporttak mag worden gesubsidieerd.

Dit amendement B wordt echter teruggetrokken na de gedachtewisseling met professor Bart Vanreusel, voorzitter van de Vlaamse Sportraad, betreffende de mogelijke samenwerking en confederaties tussen sporttakken (zie bijlage).

Een amendement voorgesteld door de heren Joachim Coens, André Van Nieuwkerke, mevrouw Mieke Van Hecke en de heer Peter Vanvelthoven (1267/2), strekt ertoe in § 1 het punt 2° te vervangen door wat volgt :

"2° *aantoonbare inspanningen leveren in de sporttechnische, bestuurlijke, administratieve en sportpromotionele begeleiding van de aangesloten sportclubs. De aangesloten sportclubs organiseren gedurende het gehele sportseizoen pedagogisch, medisch en sporttechnisch verantwoorde sportactiviteiten ;*".

De indieners stellen dat het een taalkundige verbetering betreft ingevolge het advies van de Vlaamse Sportraad zoals geformuleerd tijdens de hoorzitting.

Het amendement van de heren Joachim Coens, André Van Nieuwkerke, mevrouw Mieke Van Hecke en de heer Peter Vanvelthoven wordt unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Het aldus geamendeerde artikel wordt aangenomen met 8 stemmen bij 3 onthoudingen.

Artikelen 16 en 17

Beide artikelen worden zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 18

Een amendement voogesteld door de heren André Denys, Jozef Browaeys en Marino Keulen (1267/3) strekt ertoe in het tweede lid, punt b) te schrappen.

De indieners stellen dat, om elke vorm van versnippering en verzuiling in de sport te vermijden, slechts één sportfederatie per sporttak mag worden gesubsidieerd.

Dit amendement wordt teruggetrokken na de gedachtewisseling met professor Bart Vanreusel, voorzitter van de Vlaamse Sportraad, betreffende de mogelijke samenwerking en confederaties tussen sporttakken (bijlage 2).

Ter stemming voorgelegd wordt artikel 18 unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikelen 19 en 20

Deze artikelen worden zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 21

De heer André Denys heeft het moeilijk met de subsidiëring op basis van het aantal leden. Het is eerder de kwaliteit die moet worden gesubsidieerd.

De heren Joachim Coens en André Van Nieuwkerke verwijzen naar de artikelen 15 en 16 waar de kwaliteitsnormen zijn vastgelegd voor het verwerven van subsidiëring voor basisopdrachten én voor facultatieve opdrachten. Artikel 21 betreft specifiek de werkingsmiddelen van de organisaties die evident moeten verschillen naargelang de grootte van de organisatie. Dit wordt voor 50 percent gemeten op basis van het aantal aangesloten leden, en voor 50 percent op basis van het aantal gesubsidieerde personeelsleden. Wat het aantal leden betreft wordt bovendien een correctiefactor ingebouwd die jeugdige sporters een groter belang in het ledenaantal toekent, om de jeugdsport te stimuleren.

Een amendement voorgesteld door de heren Joachim Coens, André Van Nieuwkerke, mevrouw Mieke Van Hecke en de heer Peter Vanvelthoven (1267/2), strekt ertoe in § 1, eerste en tweede lid, de woorden "gesubsidieerde personeelsleden" telkens te vervangen door de woorden "*gesubsidieerde voltijdse equivalenten*"**.**

Met dit amendement wensen de indieners, op voorstel van de Vlaamse Sportraad, deze bepaling te verduidelijken.

Het amendement en het geamendeerde artikel worden unaniem goedgekeurd met 11 stemmen.

Artikel 22

De heer André Denys vraagt zich af of het voor de recreatieve sporten nodig is om ook een sporttechnisch coördinator te subsidiëren. Het is evident dat het belang ervan voor recreatieve sporten veel minder is dan bij deze sporten die zich richten op competitie of deelneming aan de Olympische Spelen.

Om elke vorm van versnippering en verzuiling in de sport te vermijden, stelt de heer André Denys dat slechts één sportfederatie per sporttak mag worden gesubsidieerd. Daarom wordt door de heren André Denys, Jozef Browaeys en Marino Keulen (1267/3) een amendement voorgesteld dat ertoe strekt in § 11, op de derde en vierde regel, de woorden "of per aangesloten sportfederatie die een andere sporttak aanbiedt" te schrappen.

Dit amendement wordt echter teruggetrokken na de gedachtewisseling met professor Bart Vanreusel, voorzitter van de Vlaamse Sportraad, betreffende de mogelijke samenwerking en confederaties tussen sporttakken (zie bijlage).

Ter stemming voorgelegd wordt artikel 22 unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 23

Een amendement voorgesteld door de heren Joachim Coens, André Van Nieuwkerke, mevrouw Mieke Van Hecke en de heer Peter Vanvelthoven (1267/3) strekt ertoe in § 1, eerste lid, op de tweede regel, het woord "erkende" te vervangen door het woord "*gesubsidieerde*".

De indieners stellen dat, zoals uit artikel 16 en uit de commentaar van artikel 23 blijkt, het gaat om aanvullende subsidies die reeds gesubsidieerde sportfederaties kunnen bekomen voor het uitvoeren van één of meerdere facultatieve opdrachten. Het is de bedoeling van de indieners, aanvullend op de subsidies gekoppeld aan de basisopdrachten, sportfederaties te ondersteunen wanneer zij bijkomende opdrachten realiseren.

Het amendement en het geamendeerde artikel worden unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 24

De minister merkt op dat in dit artikel nauwgezet wordt vastgelegd welk bedrag minimaal wordt besteed aan de basissubsidie en de aanvullende subsidie. Die bedragen en dus ook het totaal beschikbare bedrag worden jaarlijks aangepast aan de gezondheidsindex. Zoals de Inspectie van Financiën en de Vlaamse regering terecht opmerkten, impliceert dit dat het decretaal onmogelijk is een overheveling van middelen te doen binnen de globale enveloppe, bijvoorbeeld tengevolge van gewijzigde vraagbehoeften. De Vlaamse regering meent dan ook dat een dergelijke zeer specifieke bestemming in een decreet een te sterke verankering is, die niet

strookt met een optimale aanwending van de middelen. Zoals de Inspectie van Financiën aangeeft, bestaat een alternatief erin dat deze streefwaarden worden opgenomen in een beheersovereenkomst met Bloso.

De heer André Denys herhaalt de opmerking dat in dit voorstel van decreet te veel bepalingen werden opgenomen die eigenlijk in een uitvoeringsbesluit thuishoren. Het opnemen van de bedragen in het decreet is dirigistisch.

Een amendement voorgesteld door de heer André Denys (1267/4) strekt ertoe dit artikel te schrappen.

Mevrouw Mieke Van Hecke en de heren André Van Nieuwkerke en Joachim Coens menen dat de afbakening tussen de werkingssubsidies en personeelssubsidies nauwgezet moet worden vastgelegd. Bovendien moet voor de aanvullende subsidies niet alleen het totale bedrag worden vastgelegd, maar ook het minimale budget voor jeugdsport, sportkampen, topsport en het prioriteitenbeleid. Het inschrijven van deze minimumbedragen moet de uitvoering van elk aspect van de basisopdrachten en de facultatieve opdrachten waarborgen.

Na discussie wordt het amendement verworpen met 8 stemmen tegen 3.

Het artikel 24 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 3.

Artikel 25

Een amendement voorgesteld door de heren Joachim Coens, André Van Nieuwkerke, mevrouw Mieke Van Hecke en de heer Peter Vanvelthoven (1267/2), strekt ertoe om bij wijze van technische verbetering in § 1, derde lid, op de eerste regel, het woord "verenigingen" te vervangen door het woord "*sportfederaties*".

Het amendement en het aldus geamendeerde artikel worden unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 26

Dit artikel wordt zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 27

Een amendement A voorgesteld door de heren Joachim Coens, André Van Nieuwkerke, mevrouw Mieke Van Hecke en de heer Peter Vanvelthoven (1267/2), strekt ertoe in § 1, 5° c), op de eerste regel, het woord "vereniging" te vervangen door het woord "*koepelorganisatie*".

Een amendement B van dezelfde indieners (1267/2) strekt ertoe in § 1, 6°, op de tweede regel, het woord "vereniging" vervangen door het woord "*koepelorganisatie*".

Een amendement C van dezelfde indieners (1267/2) strekt ertoe in § 2, 2°, op de laatste regel, het woord "vereniging" te vervangen door het woord "*koepelorganisatie*".

De indieners stellen dat in deze amendementen enkele technische aanpassingen worden voorgesteld ingevolge het advies van de Vlaamse Sportraad, zoals meegedeeld tijdens de hoorzitting.

De amendementen A, B en C worden unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Een amendement D van dezelfde indieners (1267/2) strekt ertoe in § 1, 13°, op de eerste regel, na het woord "erkende" de woorden "*, waarvan drie vierde tevens gesubsidieerde*" in te voegen.

De indieners stellen dat de aanvulling in het amendement D wordt toegevoegd ingevolge het advies van de Vlaamse Sportraad om de representativiteit van de koepelorganisatie te garanderen en te vergroten. Op deze wijze wordt gegarandeerd dat drie vierde van de sportfederaties die tot de koepelorganisatie toetreden, ook aan de basisvoorwaarden voldoen om gesubsidieerd te worden, wat garant staat voor de kwaliteit van hun werking.

De heer Kris Van Dijck is het hier niet mee eens. Hij stelt dat de drempel van ‘drie vierde’ beter wordt vervangen door ‘twee derde’. Twee derde is trouwens een limiet die opgelegd wordt in andere aspecten van besluitvorming waar een bijzondere meerderheid vereist is. Hiermee wordt bovendien vermeden dat een bepaalde ideologische strekking met één vierde van het aantal erkende Vlaamse Sportfederaties reeds blokkerend zou optreden bij de vorming van een koepelorganisatie.

Daarom wordt door de heer Kris Van Dijck een amendement voorgesteld (1267/4) dat ertoe strekt in § 1, 13°, op de eerste regel, de woorden "ten

minste drie vierde" te vervangen door de woorden "*ten minste twee derde*".

Mevrouw Mieke Van Hecke wijst erop dat dit een tweesnijdend zwaard is. Indien dit decreet wordt aangenomen kan een koepel met twee derde van de leden zijn wil doordrukken tegen de wil van één derde van de erkende sportfederaties. Zoals het punt 13° momenteel is geredigeerd is het de bedoeling om een zeer aanzienlijk aantal sportfederaties te vertegenwoordigen alvorens men met gezag deze koepelfunctie kan waarnemen. Er is bovendien geen enkele ideologische strekking die momenteel één vierde van de erkende Vlaamse sportfederaties kan vertegenwoordigen.

Ter stemming voorgelegd wordt het amendement D van de heren Joachim Coens, André Van Nieuwkerke, mevrouw Mieke Van Hecke en de heer Peter Vanvelthoven aangenomen met 7 stemmen bij 4 onthoudingen.

Het amendement van de heer Kris Van Dijck wordt verworpen met 7 stemmen tegen 1, bij 3 onthoudingen.

Op de vraag van de heer André Denys, op welke wijze de representativiteit van deze koepelorganisatie wordt vastgelegd, verwijst de heer Joachim Coens naar §1,1° dat stelt dat de koepelorganisatie valt onder de vzw-wetgeving. De Algemene Vergadering wordt gevormd door de vertegenwoordigers van de erkende sportfederaties zoals bedoeld in §1,13°, waarvan op basis van het aangenomen amendement minstens drie vierde moet worden gesubsidieerd. Deze algemene vergadering, waar dus enkel erkende sportfederaties lid kunnen van zijn, moet dan via een op te stellen huishoudelijk reglement de raad van beheer kiezen, conform de bepaling §1, 3°. Het belang en het werkterrein van de koepelorganisatie wordt gestipuleerd in artikel 29.

De heer André Denys merkt op dat voor de raad van bestuur nergens een verdeling werd gemaakt tussen het aantal vertegenwoordigers van erkende en gesubsidieerde sportfederaties. Spreker meent dat voor een koepelorganisatie die conform artikel 29, 2° ook beleidsvoorbereidende taken heeft, ook bepalingen moeten worden vastgelegd betreffende de samenstelling van de raad van bestuur.

Mevrouw Mieke Van Hecke meent dat de overheid enkel tot taak heeft om de representativiteit van de koepel te bewaken. Deze koepelorganisatie kan dan zelf zijn eigen werking bepalen binnen de krijtlijnen van het onderhavig decreet en de wet van 27 juni 1927.

De heer André Denys meent dat bij de vorming van een confederatie, deze confederatie op zich eveneens over een stem in de algemene vergadering moet beschikken, naast deze van de samenstellende federaties ervan.

De heer André Van Nieuwkerke verzet zich hiertegen. Dit zou erop neerkomen dat sommige sportfederaties die zijn aangesloten bij een confederatie, in feite beschikken over méér dan één stem.

Ter stemming voorgelegd wordt het geamendeerde artikel aangenomen met 7 stemmen tegen 1 bij 3 onthoudingen.

Artikel 28

Dit artikel wordt zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 29

In een amendement (1267/2) stellen de heren André Denys, Louis Bril en Marino Keulen voor om vóór de huidige tekst in te voegen wat volgt :

"*De Vlaamse regering kan aan één erkende koepelfederatie per sporttak subsidies toekennen.*".

Dit amendement wordt echter teruggetrokken nadat duidelijk werd gemaakt wat de taak is van een koepelorganisatie.

Het artikel wordt unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikelen 30 en 31

Beide artikelen worden zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 32

Een amendement voorgesteld door de heren Joachim Coens, André Van Nieuwkerke, mevrouw Mieke Van Hecke en de heer Peter Vanvelthoven

(1267/2), strekt ertoe vóór de bestaande tekst, een eerste zin in te voegen, die luidt als volgt :

"*De erkenningsprocedure van de koepelorganisatie gebeurt zoals bepaald in de artikels 6, 7 en 9.* ".

Met dit amendement wensen de indieners tegemoet te komen aan een opmerking van de Vlaamse Sportfederatie zoals geformuleerd tijdens de hoorzitting.

Het amendement en het geamendeerde artikel worden unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 33

Dit artikel wordt zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 11 stemmen.

Artikel 34

Een amendement A voorgesteld door de heren Joachim Coens, André Van Nieuwkerke, mevrouw Mieke Van Hecke en de heer Peter Vanvelthoven (1267/2), strekt ertoe in § 2, op de zevende en achtste regel, de woorden ", zoals bepaald in artikel 22, § 8," te schrappen.

Met dit amendement wensen de indieners tegemoet te komen aan de vragen ter verduidelijking, zoals geformuleerd tijdens de hoorzitting. Deze zinsnede is immers overbodig daar in artikel 22, § 2 reeds verwezen wordt naar de kwalificaties voor de twee verplichte personeelsleden.

In een amendement B van dezelfde indieners (1267/2) wordt voorgesteld aan § 2 de volgende zin toe te voegen :

"De gesubsidieerde personeelsleden van deze sportfederaties moeten evenwel uiterlijk op 1 januari 2003 via opleidingscursussen, van of erkend door de Vlaamse Trainersschool, voldoen aan de bepalingen van artikel 22, § 10.".

Met dit amendement wensen de indieners tegemoet te komen aan een opmerking van de Vlaamse Sportraad zoals geformuleerd tijdens de hoorzitting. Door deze aanvulling wordt er een termijn voorzien waarbinnen de gesubsidieerde personeelsleden zich via opleidingscursussen – van onder andere de Vlaamse Trainersschool – moeten conformeren aan de voorwaarde dat de helft van de gesubsidieerde personeelsleden een sporttechnische functie moet uitoefenen.

Beide amendementen en het geamendeerde artikel worden unaniem aangenomen met 12 stemmen.

Artikel 35

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 12 stemmen.

IV. Eindstemming

Het geamendeerde voorstel van decreet houdende erkenning en subsidiëring van de Vlaamse Sportfederaties wordt aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen.

De heren André Denys en Kris Van Dijck stellen dat hun onthouding een voorlopig standpunt is dat niets af doet aan de verdiensten van het voorliggende voorstel van decreet. Zij hopen dat hun, tegen het tijdstip van de plenaire behandeling van het voorstel van decreet, meer informatie wordt verstrekt betreffende het sporttakkenbeleid en de mogelijke vorming van confederaties, zoals gevraagd aan de Vlaamse Sportraad.

De verslaggever, *De voorzitter,*

Marino KEULEN Louis BRIL

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder :

1° sport : sportactiviteiten – individueel of in ploegverband – met competitief en participatief karakter ;

2° sportfederatie : een Vlaamse privaatrechtelijke organisatie die op vrijwillige en onbaatzuchtige wijze sportclubs verenigt ;

3° sportconfederatie : het samenwerkingsverband tussen verscheidene erkende sportfederaties, waarbij deze hun individuele erkenning bewaren ;

4° koepelorganisatie : een Vlaamse organisatie waarbij een erkende Vlaamse sportfederatie zich kan aansluiten om gemeenschappelijke belangen te laten behartigen en gemeenschappelijke taken te laten uitvoeren ;

5° sportclub : een autonome, plaatselijke sportvereniging, aangesloten bij een erkende Vlaamse sportfederatie, met als doelstelling het organiseren van sportactiviteiten ;

6° aangesloten lid : de sportbeoefenaar die een jaarlijkse individuele bijdrage betaalt aan een sportclub om op regelmatige basis gedurende het sportjaar te kunnen deelnemen aan competitieve en participatieve sportactiviteiten, en die voldoet aan de bepalingen van het decreet van 24 juli 1996 houdende vaststelling van het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar ;

7° jeugd : kinderen van 8 tot en met 11 jaar en jongeren van 12 tot en met 18 jaar ;

8° beleidsnota sport : de beleidsvisie van de Vlaamse regering die op voordracht van de Vlaamse minister, bevoegd voor sport, bij het begin van elke regeerperiode het sportbeleid vastlegt ;

9° sporttakkenbeleid : beleid afgestemd op sporttakken die de Vlaamse regering kan subsidiëren. De Vlaamse regering stelt daartoe een nominatieve lijst van sporttakken op en past die lijst zo nodig aan ;

10° topsportbeleid : beleid afgestemd op topsporten die de Vlaamse regering kan subsidiëren. De Vlaamse regering stelt daartoe een nominatieve lijst van sporttakken op en past die lijst zo nodig aan ;

11° sportkamp : een organisatie op initiatie- of vervolmakingsniveau die plaatsvindt in internaatsverband gedurende minimaal vijf opeenvolgende dagen, op één welbepaalde lokaliteit van de Vlaamse Gemeenschap of het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, met de deelname van minstens zeven interne deelnemers behorende tot de Vlaamse Gemeenschap en waarbij aan iedere deelnemer per dag minstens vier uur geleide sportactiviteiten, gespreid over de voor- en de namiddag en tussen 8 en 20 uur, gegeven wordt door gekwalificeerde lesgevers ;

12° jeugdsportbeleid : een beleid dat tot doel heeft de sportparticipatie van de jeugd en de aansluiting bij een sportclub te bevorderen en de kwaliteit van de begeleiding, de kadervorming en het aanbod ten behoeve van de jeugd in de sportfederaties en de sportclubs te verhogen via een voortdurende sportpromotie, een aangepaste sportmedische, sportpedagogische en sporttechnische begeleiding door deskundigen ;

13° prioriteitenbeleid : het beleid van de Vlaamse regering dat tot doel heeft de sportparticipatie van bijzondere doelgroepen en hun aansluiting bij een sportclub te bevorderen ;

14° beleidsplan : driejaarlijks op te stellen document waarin de sportfederatie of de koepelorganisatie een gedetailleerd overzicht geeft van haar volledige werking met inbegrip van haar kwaliteitsbeleid.

HOOFDSTUK II

Erkenning

AFDELING 1

Algemene erkenningsvoorwaarden

Artikel 3

§ 1. Om als sportfederatie erkend te worden en te blijven, moet een sportfederatie aan de volgende voorwaarden voldoen :

1° gedurende minstens één jaar werkzaam zijn en via haar sportclubs verantwoorde sportactitiviteiten aanbieden aan de aangesloten leden ;

2° sportclubs hebben in het Nederlandse taalgebied of het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en dit in ten minste vier Vlaamse provincies. In dit decreet wordt het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad gelijkgesteld met een provincie ;

3° ten minste 500 aangesloten leden hebben ;

4° opgericht zijn overeenkomstig de wet van 27 juni 1921 waarbij aan de verenigingen zonder winstgevend doel en aan de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend ;

5° volgens haar statuten de sport als doelstelling hebben ; indien de sportfederatie zich richt tot een specifiek doelpubliek of een bijzondere doelgroep, moet dat uit de statuten blijken ;

6° de werking, de statuten en het huishoudelijk reglement :

a) moeten in overeenstemming zijn met het decreet van 24 juli 1996 houdende vaststelling van het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar ;

b) moeten in overeenstemming zijn met het decreet van 27 maart 1991 inzake de medisch verantwoorde sportbeoefening ;

c) houden geen bepalingen in waardoor de bevordering van de algemene sportbeoefening door de bevolking wordt verhinderd ;

d) moeten de principes en de regels van de democratie aanvaarden en tevens het Europees Verdrag inzake de Rechten van de Mens en het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind onderschrijven ;

7° haar zetel hebben in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad ;

8° geleid worden door een algemene vergadering waarin de aangesloten sportclubs op representatieve wijze vertegenwoordigd zijn, en door een raad van beheer van minstens vijf leden ;

9° op alle uitvoerende niveaus geleid worden door verantwoordelijke personen die een geschikte opleiding voor hun taak hebben gekregen of die een gepaste bijscholing hebben gevolgd ;

10° op zelfstandige wijze de financies beheren en het eigen beleid bepalen, hetgeen inzonderheid moet blijken uit het feit dat de sportfederatie :

a) over een eigen secretariaat beschikt dat duidelijk kan worden onderscheiden van elke andere vereniging ;

b) werkgever en opdrachtgever is van het personeel dat in het kader van dit decreet wordt gesubsidieerd ;

c) het activiteitenprogramma van de sportfederatie bepaalt en uitvoert ;

d) over een eigen post- en/of bankrekening beschikt ;

11° de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de sportfederatie, haar bestuurders en haar personeel, bedoeld in artikel 1382 tot en met 1386 van het Burgerlijk Wetboek, door een verzekering laten dekken ;

12° ter bescherming van haar aangesloten leden verzekeringspolissen afsluiten die voldoen aan de door de Vlaamse regering bepaalde minimumvoorwaarden ;

13° ter bescherming van niet-leden bij sportpromotionele acties aparte verzekeringspolissen afsluiten die voldoen aan de door de Vlaamse regering bepaalde minimumvoorwaarden ;

14° een boekhouding voeren volgens de door de Vlaamse regering voorgeschreven regels ;

15° toestaan dat de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap en het Rekenhof de werking en de boekhouding, eventueel ter plaatse, onderzoeken ;

16° jaarlijks de door de algemene vergadering goedgekeurde rekeningen en de balans van het voorbije jaar aan de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap voorleggen ;

17° jaarlijks de door de algemene vergadering goedgekeurde begroting aan de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap voorleggen ;

18° driejaarlijks een beleidsplan aan de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap voorleggen. In het beleidsplan moeten o.a. de volgende aspecten van de werking van de sportfederatie worden vermeld :

a) de effectieve werking van de sportfederatie in de Vlaamse Gemeenschap ;

b) het kwaliteitsbeleid waarin de doelstellingen en de eisen voor de kwaliteitszorg worden vastgesteld ;

c) het medisch verantwoord sporten.

Het beleidsplan wordt jaarlijks geëvalueerd en zo nodig bijgestuurd. De resultaten van de evaluatie worden opgenomen in het jaarverslag.

De Vlaamse regering bepaalt de nadere voorwaarden waaraan dit beleidsplan moet voldoen ;

19° jaarlijks een door de algemene vergadering goedgekeurd jaarverslag bij de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap indienen.

§ 2. Voor de bestuursorganen bedoeld in artikel 3, § 1, 8°, gelden de volgende voorwaarden :

1° voor hoogstens één derde zijn samengesteld uit personeelsleden van de sportfederatie, met een maximum van twee personeelsleden ;

2° de bevoegdheden die wettelijk toekomen aan de algemene vergadering of de raad van beheer niet overdragen aan een ander orgaan van de sportfederatie of aan een derde ;

3° ervoor zorgen dat alle gegevens die verband houden met de erkenningsvoorwaarden op de zetel of het secretariaat van de federatie in het Nederlands voorhanden zijn en die ter beschikking stellen voor onderzoek door de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap.

§ 3. Sportfederaties die tot een sportconfederatie behoren die gesubsidieerd wordt, hoeven niet langer apart te voldoen aan de erkenningsvoorwaarden, vermeld onder de bepalingen van § 1, 10° tot en met 19°.

Artikel 4

De Vlaamse regering bepaalt de opleiding en de bijscholing, zoals bedoeld in artikel 3, § 1, 9°, en de vorm van de documenten, bedoeld in artikel 3, § 1, 16°, 17°, 18° en 19°, de vermeldingen die zij moeten bevatten, het tijdstip en de wijze waarop zij voorgelegd of ingediend worden.

AFDELING 2

Bepalingen in verband met de erkenningsprocedure

Artikel 5

De Vlaamse regering bepaalt de nadere erkenningsvoorwaarden alsook de wijze waarop jaarlijks gecontroleerd wordt of de erkende sportfederatie nog voldoet aan alle erkenningsvoorwaarden, zoals bepaald in de artikelen 3 en 4.

Artikel 6

§ 1. De aanvragen tot erkenning van de sportfederaties moeten schriftelijk worden ingediend uiterlijk op 1 september, voorafgaand aan het jaar van erkenning. De Vlaamse regering bepaalt de regels voor het indienen van de aanvraag tot erkenning.

§ 2. De bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap onderzoekt de tijdigheid, de volledigheid en de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning.

Een aanvraag die onvolledig is, kan volledig worden gemaakt binnen een termijn, te bepalen door de Vlaamse regering.

Een aanvraag is onontvankelijk indien ze niet tijdig werd ingediend, niet tijdig werd vervolledigd of indien, na onderzoek door de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap, blijkt uit de aanvraag tot erkenning dat de betrokken sportfederatie niet kan voldoen aan de algemene erkenningsvoorwaarden.

De Vlaamse regering bepaalt de termijn waarbinnen de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap de betrokken sportfederatie de onontvankelijkheid van de aanvraag moet melden.

Artikel 7

§ 1. Indien een ontvankelijke aanvraag tot erkenning werd ingediend door een sportfederatie, wordt de sportfederatie begeleid en gecontroleerd door de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap.

De Vlaamse regering bepaalt de wijze van inspectie en begeleiding door de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap.

§ 2. De Vlaamse regering bepaalt de wijze waarop en de termijn waarbinnen de sportfederatie die een ontvankelijke erkenningsaanvraag indiende, op de hoogte gebracht wordt van het voornemen van de Vlaamse regering om de sportfederatie al dan niet te erkennen.

§ 3. De Vlaamse regering bepaalt de wijze waarop en de termijn waarbinnen een sportfederatie een gemotiveerd bezwaar kan indienen tegen het formeel betekende voornemen van de Vlaamse regering om de door de betrokken sportfederatie aangevraagde erkenning te weigeren.

Indien het bezwaarschrift laattijdig of niet gemotiveerd wordt ingediend, is het bezwaar onontvankelijk.

§ 4. De Vlaamse regering bepaalt de termijn waarbinnen en de wijze waarop de sportfederatie die een ontvankelijk bezwaar indiende tegen het formeel aan haar betekende voornemen van de Vlaamse regering om de aangevraagde erkenning te weigeren, op de hoogte gebracht wordt van de beslissing van de Vlaamse regering met betrekking tot het ingediende bezwaar en de aangevraagde erkenning.

Artikel 8

De erkenning van een sportfederatie wordt voor onbepaalde duur toegekend door de Vlaamse regering.

Artikel 9

§ 1. Indien de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap vaststelt dat een erkende sportfederatie niet meer voldoet aan één of meer erkenningsvoorwaarden of als een erkende sportfederatie niet langer meewerkt aan de uitoefening van het toezicht, brengt de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap de betrokken erkende sportfederatie op de hoogte van de vastgestelde inbreuken.

§ 2. De betrokken erkende sportfederatie moet de reële mogelijkheid krijgen om haar standpunt aangaande die inbreuken mee te delen. Slechts nadat deze mogelijkheid effectief geboden werd stelt de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap een advies op over de mogelijke sanctionering ervan. Dat advies moet op uitdrukkelijke en afdoende wijze gemotiveerd worden.

§ 3. De Vlaamse regering uit, na kennisname van dit advies en, in voorkomend geval, van het meegedeelde standpunt van de erkende sportfederatie, het voornemen om ofwel de erkenning van de betrokken sportfederatie te schorsen en haar een termijn toe te staan waarbinnen zij de vastgestelde inbreuken moet regulariseren, ofwel de erkenning in te trekken. De Vlaamse regering houdt hierbij rekening met de aard van de vastgestelde inbreuk en de mogelijkheid tot regularisatie van de inbreuk.

Het voornemen van de Vlaamse regering wordt aan de betrokken erkende sportfederatie meegedeeld.

Indien de Vlaamse regering het voornemen formuleert om de erkenning te schorsen, wordt de toegestane regularisatietermijn vermeld in de brief waarin het voornemen van de Vlaamse regering om de erkenning te schorsen, meegedeeld aan de betrokken erkende sportfederatie. De regularisatietermijn wordt bepaald afhankelijk van de vastgestelde inbreuk en moet de betrokken erkende

sportfederatie redelijkerwijze in staat stellen om de inbreuk te regulariseren.

§ 4. De Vlaamse regering bepaalt de wijze waarop en de termijn waarbinnen de erkende sportfederatie bezwaar kan indienen tegen het formeel aan haar betekende voornemen van de Vlaamse regering. Dat bezwaar moet schriftelijk en gemotiveerd zijn en moet ingediend worden bij de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap.

De Vlaamse regering bepaalt op welke wijze de tijdigheid van de ingediende bezwaren onderzocht en bepaald wordt.

§ 5. Indien de betrokken sportfederatie geen bezwaar indient tegen het voornemen van de Vlaamse regering, wordt, naar gelang van het geval, het voornemen van de Vlaamse regering van rechtswege omgezet in een beslissing van de Vlaamse regering tot schorsing van de erkenning of tot intrekking van de erkenning. De bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap brengt de betrokken sportfederatie hiervan op de hoogte. De Vlaamse regering bepaalt de termijn waarbinnen dat moet gebeuren.

§ 6. Indien het ingediende bezwaarschrift niet gemotiveerd is of laattijdig werd ingediend, is het bezwaar onontvankelijk en wordt het voornemen van de Vlaamse regering van rechtswege omgezet in, naar gelang van het geval, een beslissing van de Vlaamse regering tot schorsing van de erkenning of tot intrekking van de erkenning.

Indien het ingediende bezwaar onontvankelijk is en het voornemen van de Vlaamse regering van rechtswege werd omgezet in, naar gelang van het geval, een beslissing van de Vlaamse regering tot schorsing van de erkenning of tot intrekking van de erkenning, brengt de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap de indiener van dat bezwaar daarvan op de hoogte met vermelding van de reden waarom zijn bezwaar onontvankelijk werd verklaard. De Vlaamse regering bepaalt de termijn waarbinnen dat moet gebeuren.

§ 7. De Vlaamse regering bepaalt de termijn waarbinnen en de wijze waarop de erkende sportfederatie die een ontvankelijk bezwaar indiende tegen het voornemen van de Vlaamse regering om haar erkenning te schorsen of in te trekken, op de hoogte gebracht wordt van de beslissing van de Vlaamse regering met betrekking tot het ingediende bezwaar. Die termijn wordt gerekend vanaf het ogenblik waarop de sportfederatie haar ontvankelijk bezwaar indiende.

§ 8. Indien de Vlaamse regering beslist om de erkenning van een sportfederatie te schorsen, wordt de betrokken erkende sportfederatie daarvan per gemotiveerde brief op de hoogte gebracht. De erkenning van de sportfederatie wordt geschorst vanaf de datum waarop die brief naar haar werd verstuurd. In de brief wordt tevens de termijn meegedeeld waarbinnen zij de vastgestelde inbreuken moet regulariseren.

Indien de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap vaststelt dat de sportfederatie, na afloop van de in de brief gestelde termijn, niet opnieuw voldoet aan alle erkenningsvoorwaarden of niet meewerkt aan de uitoefening van het toezicht, mag de Vlaamse regering onmiddellijk een beslissing nemen tot intrekking van de erkenning.

In afwijking van hetgeen bepaald wordt in § 8, tweede lid, van dit artikel heeft de beslissing tot intrekking van de erkenning uitwerking met terugwerkende kracht vanaf de datum waarop de erkenning van de betrokken erkende sportfederatie werd geschorst.

Indien de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap vaststelt dat de sportfederatie tijdig de vastgestelde inbreuken regulariseerde, dan wordt de schorsing opgeheven. De betrokken sportfederatie wordt op de hoogte gebracht van de beslissing van de Vlaamse regering met betrekking tot de datum van opheffing van de schorsing.

§ 9. Indien de Vlaamse regering beslist om de erkenning van een sportfederatie in te trekken, dan wordt de betrokken erkende sportfederatie hiervan per gemotiveerde brief op de hoogte gebracht.

De beslissing van de Vlaamse regering tot intrekking van de erkenning heeft uitwerking vanaf 1 januari volgend op het jaar waarin de betrokken erkende sportfederatie op de hoogte gebracht werd van de beslissing.

§ 10. In afwijking van hetgeen bepaald wordt in § 1 tot en met § 8 van dit artikel mag de Vlaamse regering een erkenning onmiddellijk intrekken indien dat in het belang is van de Vlaamse Gemeenschap en indien dat door zwaarwegende feiten wordt verantwoord.

In dergelijk geval wordt de betrokken erkende sportfederatie per brief op de hoogte gebracht van de beslissing van de Vlaamse regering om haar erkenning onmiddellijk in te trekken. In de brief wordt gemotiveerd waarom de erkenning onmiddellijk wordt ingetrokken. De intrekking van de

erkenning heeft uitwerking vanaf de datum waarop de brief naar de betrokken erkende sportfederatie werd verstuurd.

HOOFDSTUK III

Subsidiëring van de erkende sportfederaties

AFDELING 1

Gemeenschappelijke bepalingen

Artikel 10

De Vlaamse regering kan aan erkende sportfederaties subsidies toekennen. Bij de vorming van sportconferaties stimuleert de Vlaamse regering bij voorrang de samenwerking tussen de sportfederaties van eenzelfde sporttak of aanverwante sporttak.

Artikel 11

De subsidies voor de sportfederaties bestaan uit :

1° subsidies voor de basisopdrachten, gekoppeld aan de basisopdrachten van de sportfederatie en bestaande uit werkingssubsidies en personeelssubsidies. De werkingssubsidies bedragen minimaal 25 percent en de personeelssubsidies maximaal 75 percent van het totale krediet, beschikbaar voor de basissubsidies waarbij er een voorafname is voor de personeelssubsidies van maximaal 73 percent van het totale krediet ;

2° subsidies voor de facultatieve opdrachten, gekoppeld aan de facultatieve opdrachten van de sportfederatie ;

Artikel 12

De Vlaamse regering bepaalt welke procedure de erkende sportfederaties moeten volgen voor het indienen van een subsidiëringsaanvraag voor de basisopdrachten en de facultatieve opdrachten en hoe de sportfederaties bezwaar kunnen indienen. De Vlaamse regering bepaalt ook de voorwaarden van inspectie en begeleiding en de documenten die bij de aanvraag moeten worden gevoegd.

AFDELING 2

Subsidiëringscriteria voor de basisopdrachten van de erkende sportfederaties

Artikel 13

Om in aanmerking te komen voor subsidies, zoals bedoeld in artikel 11, moeten de erkende sportfederaties voldoen aan de volgende voorwaarden :

1° via de sportclubs één of meer sporttakken aanbieden die deel uitmaken van het sporttakkenbeleid. Sportfederaties die sporttakken aanbieden die bij het opstellen van het sporttakkenbeleid niet langer in aanmerking werden genomen, ontvangen hiervoor geen werkingssubsidies en geen aanvullende subsidies meer. De op dat ogenblik in dienst zijnde en gesubsidieerde personeelsleden worden verder nominatief gesubsidieerd met een maximum van vijf jaar. De op basis van dit decreet berekende personeelssubsidie wordt jaarlijks met 20 percent verminderd ;

2° aan alle aangesloten leden gedurende het sportjaar verantwoorde sportactiviteiten aanbieden, waarbij het gaat om een voldoende regelmatige en intense fysieke inspanning met competitief en participatief karakter – individueel of in ploegverband – die vanbuitenuit waarneembaar is en gelijktijdig door de beoefenaar zelf als dusdanig wordt ervaren. Het betreft tevens een gezondheidsbevorderende activiteit, waarbij de sportbeoefenaar de bedoeling heeft, volgens een vooraf bepaalde gedragscode, zijn of haar lichamelijke ontwikkeling te stimuleren of zijn of haar lichamelijke conditie op peil te houden of te verbeteren, zonder dat zijn of haar mentale en sociale weerbaarheid wordt aangetast.

   De Vlaamse regering bepaalt wat onder regelmaat van de aangeboden sportactiviteiten dient te worden verstaan alsook de wijze waarop de erkende sportfederatie de regelmaat dient aan te tonen ;

3° het ledenbestand van de sportfederatie registreren op een door de Vlaamse regering bepaalde wijze ;

4° jaarlijks de door de algemene vergadering goedgekeurde rekeningen en de balans van het voorbije jaar aan de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap voorleggen, samen met een

verslag van een bedrijfsrevisor die lid is van het Instituut der Bedrijfsrevisoren, of van een beëdigd accountant ;

5° een jaarlijkse bijdrage van de aangesloten leden innen, waarvan een gedeelte bestemd is voor de sportfederatie. De Vlaamse regering bepaalt de nadere voorwaarden waaraan de jaarlijkse bijdrage moet voldoen ;

6° in het beleidsplan de basiswerking en de facultatieve werking opnemen ; alsmede de effectmeting.

Artikel 14

§ 1. De sportfederaties worden ingedeeld in twee categorieën :

– categorie A : een sportfederatie die in haar doelstelling en werking het accent legt op de gereglementeerde competitie van één sporttak en die kan deelnemen aan Olympische Spelen, Paralympics, Wereldspelen of Stille Spelen. Zo'n sportfederatie moet minstens 1.500 aangesloten leden hebben ;

– categorie B : een sportfederatie die in haar doelstelling en werking het accent legt op de gereglementeerde competitie van één of meer sporttakken en die kan deelnemen aan internationale wedstrijden of een sportfederatie die in haar doelstelling en werking erop gericht is een zo breed mogelijk publiek sportactief te maken of te behouden door een uitgebreid gamma van bewegingsactiviteiten aan te bieden uit één of meer sporttakken. Zo'n sportfederatie moet minstens 5.000 aangesloten leden hebben via de bij de sportfederatie aangesloten sportclubs ;

De sportfederaties voor gehandicapte personen moeten minstens 1.000 aangesloten leden hebben indien het een sportfederatie uit categorie A is en minstens 2.500 aangesloten leden hebben indien het een sportfederatie uit categorie B is.

§ 2. Sportconfederaties worden gesubsidieerd op voorwaarde dat zij voldoen aan alle erkennings- en subsidiëringsvoorwaarden van dit decreet, met uitzondering van de voorwaarden bepaald in artikel 3, § 1, 1°. Zij worden als één sportfederatie gesubsidieerd.

Artikel 15

§ 1. Om in aanmerking te komen voor subsidies, zoals bedoeld in artikel 11, 1° moet de erkende sportfederatie naast het voldoen aan de algemene subsidiëringsvoorwaarden, de volgende basisopdrachten uitvoeren :

1° organiseren van kaderopleiding en bijscholing voor de sporttechnische verantwoordelijken van de sportfederatie en de aangesloten sportclubs, met of in samenspraak met de Vlaamse Trainersschool en het organiseren van praktijkgerichte opleiding en bijscholing voor het bestuurlijke en administratieve kader van de sportfederatie en het bestuurlijke kader van de aangesloten sportclubs ;

2° aantoonbare inspanningen leveren in de sporttechnische, bestuurlijke, administratieve en sportpromotionele begeleiding van de aangesloten sportclubs. De aangesloten sportclubs organiseren gedurende het gehele sportseizoen pedagogisch, medisch en sporttechnisch verantwoorde sportactiviteiten ;

3° promoten van de eigen sporttak(ken). De sportfederatie stelt daartoe een meerjarensportpromotieplan op voor de eigen sporttak(ken), waarin onder meer de betrokkenheid van haar sportclubs wordt omschreven. Dat sportpromotieplan moet een onderdeel zijn van het beleidsplan van de sportfederatie. De sportfederatie stelt hiervoor een aparte begroting vast ;

4° competities, competitiegerichte of participatieve activiteiten met een landelijke uitstraling organiseren ;

5° een informatieplicht nakomen ten opzichte van de sportclubs en de aangesloten leden, alsmede een informatieopdracht naar de gemeentelijke en provinciale overheden en de Vlaamse overheid.

§ 2. De nadere richtlijnen voor het uitvoeren van die basisopdrachten worden door de Vlaamse regering bepaald. De mate waarin de basisopdrachten uitgevoerd werden, moet aangetoond worden in het jaarverslag dat als basis gebruikt wordt voor de evaluatie van de werking van de sportfederatie. Sportfederaties die één of meer basisopdrachten niet uitvoeren, komen niet langer in aanmerking voor subsidiëring op basis van dit decreet.

§ 3. Binnen een sportconfederatie werken de sportfederaties samen op het vlak van de basisopdrachten en de facultatieve opdrachten.

AFDELING 3

Subsidiëringscriteria voor de facultatieve opdrachten van de erkende sportfederaties

Artikel 16

Om in aanmerking te komen voor aanvullende subsidies, zoals bedoeld in artikel 11, 2°, kunnen de gesubsidieerde sportfederaties één of meer van de volgende facultatieve opdrachten uitvoeren :

1° realiseren van een specifiek jeugdsportbeleid, hierna te noemen de facultatieve opdracht "jeugdsport" ;

2° organiseren van sportkampen, hierna te noemen de facultatieve opdracht "sportkampen" ;

3° realiseren van een integraal topsportbeleid met bijzondere aandacht voor de begeleiding van beloftevolle jongeren, hierna te noemen de facultatieve opdracht "topsport" ;

4° organiseren van activiteiten die passen in het prioriteitenbeleid van de Vlaamse regering, hierna te noemen de facultatieve opdracht "prioriteitenbeleid".

Artikel 17

De facultatieve opdracht "jeugdsport", bedoeld in artikel 16, 1°, houdt voor de sportfederatie in dat ze een beleidsplan indient waarin het jeugdsportbeleid van de federatie wordt gespecificeerd. Dat beleidsplan moet de betrokkenheid en de ondersteuning van de sportclubs aantonen en wordt in een overeenkomst met de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap vastgelegd.

De Vlaamse regering bepaalt de regels en de criteria waaraan het jeugdsportbeleidsplan moet voldoen.

Artikel 18

De facultatieve opdracht "sportkampen", bedoeld in artikel 16, 2°, houdt voor de sportfederatie in dat ze een beleidsplan indient waarin wordt gespecificeerd hoe ze die opdracht zal invullen.

Het organiseren van sportkampen, zoals bedoeld in artikel 16, 2°, gebeurt onder de volgende voorwaarden :

a) sportfederaties die één sporttak aanbieden, organiseren minimaal 5 initiatie- en vervolmakingssportkampen in hun sporttak met een totale bezetting van minimaal 100 interne deelnemers ;

b) sportfederaties die meer sporttakken aanbieden, organiseren minimaal 15 initiatie- en vervolmakingssportkampen met een totale bezetting van 500 interne deelnemers ;

c) de sportkampen worden gegeven door 100 percent gekwalificeerde lesgevers.

De Vlaamse regering bepaalt de nadere voorwaarden inzake de deelnemers, de verzekering voor deelnemers en lesgevers, het programma, de accommodatie, de omkadering, de begeleiding en de kwalificaties van de lesgevers.

Artikel 19

De facultatieve opdracht "topsport", bedoeld in artikel 16, 3°, houdt voor de sportfederatie in dat ze een topsportbeleid voert en activiteiten organiseert die passen in het topsportbeleid, zoals vastgelegd in de beleidsnota Sport van de Vlaamse regering. De sportfederatie stelt daartoe een beleidsplan op waarin ze aangeeft hoe ze een integraal topsportbeleid voert en, in voorkomend geval, hoe ze de werking van de topsportschool ondersteunt waarin de sportfederatie participeert. Dat beleidsplan wordt vastgelegd in een overeenkomst met de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap.

De Vlaamse regering legt om de vier jaar de sporttakken vast die voor subsidiëring van de elite en van de beloftevolle jongeren in aanmerking komen en de indeling hiervan in categorieën, op basis van de volgende criteria :

1° de sportprestaties op internationaal vlak ;

2° de uitstraling van de sport in binnen- en buitenland ;

3° de topsportstructuur, de begeleiding en het topsportbeleidsplan van de betrokken sportfederaties.

De Vlaamse regering legt de nadere bepalingen van die criteria vast.

Artikel 20

De facultatieve opdracht "prioriteitenbeleid", bedoeld in artikel 16, 4°, houdt voor de sportfederatie in dat ze actief meewerkt aan het prioriteitenbeleid van de Vlaamse regering en dat ze een beleidsplan opstelt met maatregelen en activiteiten die passen in het prioriteitenbeleid, zoals vastgelegd in de beleidsnota Sport van de Vlaamse regering. Dit beleidsplan vermeldt de betrokkenheid van de sportclubs en wordt vastgelegd in een overeenkomst met de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap.

De Vlaamse regering bepaalt het thema en de duur van haar prioriteitenbeleid alsook de doelstellingen die zij samen met de sportfederaties en hun clubs wil bereiken. Zij legt ook de regels en criteria vast waaraan het prioriteitenbeleidsplan moet voldoen.

HOOFDSTUK IV

Aard en wijze van subsidiëring

Artikel 21

§ 1. De werkingssubsidies, bedoeld in artikel 11, 1°, worden voor 50 percent toegekend op basis van het totaal aantal aangesloten leden en voor 50 percent op basis van het aantal gesubsidieerde voltijdse equivalenten.

Het aantal aangesloten leden wordt verhoogd met een coëfficiënt 1,5 voor kinderen van 8 tot en met 11 jaar en een coëfficiënt 2 voor jongeren van 12 tot en met 18 jaar. Het aantal gesubsidieerde voltijdse equivalenten wordt voor sportconfederaties vermenigvuldigd met 1,5.

§ 2. De Vlaamse regering bepaalt per basisopdracht de aanvaardbare uitgaven die voor subsidiëring in aanmerking komen.

§ 3. In de boekhouding en de jaarrekeningen dient de sportfederatie aan te tonen dat de werkingssubsidies worden gebruikt voor het uitvoeren van de basisopdrachten, zoals bepaald in artikel 15. Per basisopdracht wordt minimaal 10 percent van de werkingssubsidies besteed, maar nooit meer dan 30 percent.

§ 4. De basissubsidie mag maximaal 75 percent bedragen van de totale subsidieerbare uitgaven voor de basisopdrachten.

Artikel 22

§ 1. De salarissen van de volgende personeelsleden komen voor subsidiëring in aanmerking : enerzijds de leden van het sporttechnische personeel met beleids- en sporttechnische verantwoordelijkheid op landelijk niveau, anderzijds de leden van het administratieve personeel die uitsluitend belast zijn met administratieve en uitvoerende taken op landelijk niveau.

§ 2. Elke sportfederatie moet minimaal twee voltijdse personeelsleden in dienst hebben waarvan één administratieve coördinator en één sporttechnische coördinator. Beide personeelsleden moeten beantwoorden aan de kwalificaties, zoals bepaald door de Vlaamse regering.

§ 3. Elke erkende sportfederatie die voor subsidiëring in aanmerking komt, heeft recht op twee subsidieerbare voltijdse equivalenten.

§ 4. Het subsidieerbare personeelscontingent kan via een aanvraag tot uitbreiding samen met een gemotiveerde begroting maximaal met een halftijdse equivalent per jaar per sportfederatie toenemen vanaf het vierde personeelslid, tot een maximum van zeven voltijdse equivalenten voor een sportfederatie van categorie A en een maximum van zes voltijdse equivalenten voor een sportfederatie van categorie B.

§ 5. Een voltijdse equivalent kan ingevuld worden door twee halftijdse personeelsleden. Voor elk van die personeelsleden is de subsidie 50 percent van de subsidie van een voltijds personeelslid.

§ 6. De voltijdse personeelsleden die voor subsidiëring in aanmerking komen, mogen geen beroepsac-

tiviteit cumuleren met hun voltijdse betrekking. Onder beroepsactiviteit wordt elke bezigheid verstaan waarvan de opbrengst een beroepsinkomen is zoals bedoeld in artikel 23 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992. De Vlaamse regering kan toestemming verlenen om van het cumulatieverbod af te wijken en de wijze bepalen waarop de toestemming kan worden verkregen.

§ 7. Voorzover het personeelsleden betreft als bedoeld in § 1, bedraagt de subsidie :

1° voor de twee verplichte voltijdse equivalenten : 90 percent van het bedrag bedoeld in § 8 ;

2° voor het derde voltijdse equivalent : 75 percent van het bedrag, bedoeld in § 8 ;

3° vanaf de vierde en volgende voltijdse equivalenten : 50 percent van het bedrag, bedoeld in § 8.

§ 8. De subsidie voor de salarissen wordt berekend op het bedrag dat door de erkende sportfederatie voor het personeelslid wordt gedragen. Dat bedrag bestaat uit het brutosalaris, het vakantiegeld, de eindejaarsuitkering en de bijdrage krachtens het wettelijke stelsel van de sociale voorzieningen.

§ 9. De Vlaamse regering bepaalt de in aanmerking komende diploma's en de respectieve salarisschalen om de personeelssubsidies te berekenen.

§ 10. Minstens 50 percent van het gesubsidieerde personeel moet sporttechnisch geschoold zijn en bovendien een sporttechnische functie uitoefenen.

§ 11. Onverminderd de bepalingen van § 4, krijgt een sportconfederatie aanvullend per aangesloten omnisportfederatie of per aangesloten sportfederatie die een andere sporttak aanbiedt, één voltijds sporttechnisch personeelslid, waarvoor de personeelssubsidie 90 percent bedraagt van het bedrag, bedoeld in § 8.

§ 12. Voor de personeelsleden, bedoeld in § 2, wordt steeds de volledige uitbetaling van de personeelssubsidie, zoals bedoeld in § 7, 1°, gegarandeerd.

Artikel 23

§ 1. De aanvullende subsidies zijn gekoppeld aan de door de gesubsidieerde sportfederatie gekozen facultatieve opdrachten.

Om voor aanvullende subsidiëring in aanmerking te komen, moet de sportfederatie voor elke gekozen facultatieve opdracht een begroting vaststellen.

§ 2. De Vlaamse regering hanteert volgende beoordelingscriteria bij het toekennen van subsidies voor de facultatieve opdracht bedoeld in artikel 16, 1°, over de jeugdsport :

a) de kwalificaties van de begeleiders en lesgevers ;

b) het aantal aangesloten jeugdleden van de deelnemende sportclubs ;

c) het aantal deelnemende sportclubs ;

d) het aantal activiteiten ;

e) de geografische spreiding van de activiteiten ;

f) de eigen inbreng zoals aangegeven in de begroting zoals bedoeld in § 1.

§ 3. De Vlaamse regering hanteert volgende beoordelingscriteria bij het toekennen van subsidies voor de facultatieve opdracht bedoeld in artikel 16, 2°, over de sportkampen :

a) de vergoeding van de gekwalificeerde lesgevers ;

b) het aantal effectieve interne deelnemers.

§ 4. De Vlaamse regering verdeelt de subsidies voor de facultatieve opdracht "topsport", zoals bepaald in artikel 19, over de verschillende categorieën en weerhouden sporttakken en hanteert volgende beoordelingscriteria bij het toekennen van subsidies voor de facultatieve opdracht bedoeld in artikel 16, 3°, over de topsport :

a) het voorbereidings- en deelnameprogramma van de bij de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap geregistreerde topsporters ;

b) de sporttechnische, medische en paramedische omkadering en begeleiding van de topsporters.

§ 5. De Vlaamse regering hanteert volgende beoordelingscriteria bij het toekennen van subsidies voor de facultatieve opdracht bedoeld in artikel 16, 4°, over het prioriteitenbeleid :

a) de kwalificaties van de begeleiders en lesgevers ;

b) het aantal aangesloten leden van de deelnemende sportclubs waarop het prioriteitenbeleid is gericht ;

c) het aantal deelnemende sportclubs ;

d) het aantal activiteiten ;

e) de geografische spreiding van de activiteiten ;

f) de eigen inbreng, zoals aangegeven in de begroting, zoals bedoeld in § 1.

§ 6. Voor de facultatieve opdrachten bepaalt de Vlaamse regering de nadere voorwaarden voor de toekenning en de aanwending van de aanvullende subsidies alsook de vergoedingen en de daaraan verbonden vereisten inzake diploma's of bekwaamheidsbewijzen voor de begeleiders verbonden aan de facultatieve opdrachten zoals bedoeld in artikelen 18 en 19.

Artikel 24

§ 1. Voor de financiering van de in artikelen 21 en 22 vermelde subsidies wordt minimaal 350 miljoen frank (8.676.273,20 euro) van het voor de uitvoering van dit decreet uitgetrokken krediet aangewend.

Dat bedrag wordt jaarlijks aangepast aan het cijfer van de gezondheidsindex.

§ 2. Voor de financiering van de in artikel 23 vermelde subsidies wordt minimaal 140 miljoen frank (3.470.509,28 euro) van het voor de uitvoering van dit decreet uitgetrokken krediet aangewend waarvan :

1° minimaal 50 miljoen frank (1.239.467,60 euro) voor de uitvoering van de facultatieve opdracht "jeugdsport", zoals bepaald in artikel 23, § 2 ;

2° minimaal 20 miljoen frank (495.787,04 euro) voor de uitvoering van de facultatieve opdracht "sportkampen", zoals bepaald in artikel 23, § 3 ;

3° minimaal 60 miljoen frank (1.487.361,12 euro) voor de uitvoering van de facultatieve opdracht "topsport", zoals bepaald in artikel 23, § 4 ;

4° minimaal 10 miljoen frank (247.893,52 euro) voor de uitvoering van de facultatieve opdracht "prioriteitenbeleid", zoals bepaald in artikel 23, § 5.

Die bedragen zullen jaarlijks worden aangepast aan het cijfer van de gezondheidsindex.

Artikel 25

§ 1. De basissubsidies, zoals bepaald in artikelen 21 en 22, worden als volgt toegekend :

Onder voorbehoud dat de ingediende subsidiëringsaanvraag van de erkende sportfederatie voor het lopende begrotingsjaar werd goedgekeurd door de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap, wordt per trimester van het begrotingsjaar een voorschot uitbetaald.

Elk voorschot bedraagt 22,5 percent van de subsidies die toegekend werden voor het voorlaatste werkjaar, voorafgaand aan het begrotingsjaar.

Voor sportfederaties die minder dan twee jaar erkend zijn bij de aanvang van het lopende begrotingsjaar, bedraagt elk voorschot 20 percent van de subsidies waarop de vereniging aanspraak kan maken op basis van de ingediende subsidiëringsaanvraag van het lopende begrotingsjaar.

Het saldo van de subsidies wordt uitbetaald voor 1 juli van het jaar dat volgt op het gesubsidieerde activiteitenjaar, nadat de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap de uitgaven die in het voorbije jaar gedaan werden en de voorgelegde betalingsbewijzen heeft goedgekeurd.

§ 2. Voor de aanvullende subsidies zoals bepaald in artikel 23, bepaalt de Vlaamse regering de wijze en het tijdstip waarop deze subsidies worden uitbetaald.

Artikel 26

Iedere gesubsidieerde sportfederatie dient mee te werken aan onderzoeken die door of namens de Vlaamse regering werden ingesteld en die gericht zijn op de evaluatie van de algemene werking of de activiteiten van de sportsector.

HOOFDSTUK V

Erkenning en subsidiëring van een koepelorganisatie

Artikel 27

§ 1. Om als koepelorganisatie erkend te worden en te blijven, moet een koepelorganisatie voldoen aan de volgende voorwaarden :

1° opgericht zijn overeenkomstig de wet van 27 juni 1921 waarbij aan de verenigingen zonder winstgevend doel en aan de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend ;

2° haar zetel hebben in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad ;

3° beschikken over een raad van beheer van minstens negen leden, op een voor de sportsector representatieve wijze samengesteld uit vertegenwoordigers van de erkende sportfederaties ;

4° op alle uitvoerende niveaus geleid worden door verantwoordelijke personen die een geschikte opleiding voor hun taak hebben gekregen of die een gepaste bijscholing hebben gevolgd ;

5° op zelfstandige wijze de financies beheren en het beleid bepalen, hetgeen inzonderheid moet blijken uit het feit dat een koepelorganisatie :

a) over een eigen secretariaat beschikt dat duidelijk kan worden onderscheiden van elke andere vereniging ;

b) werkgever en opdrachtgever is van haar personeel dat in het kader van dit decreet wordt gesubsidieerd ;

c) het programma van de koepelorganisatie bepaalt en uitvoert ;

d) over een eigen post- en/of bankrekening beschikt ;

6° de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de koepelorganisatie, haar bestuurders en haar personeel, bedoeld in artikelen 1382 tot en met 1386 van het Burgerlijk Wetboek, door een verzekering laten dekken ;

7° een boekhouding voeren volgens de door de Vlaamse regering voorgeschreven regels ;

8° toestaan dat de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap en het Rekenhof de werking en de boekhouding, eventueel ter plaatse, onderzoeken ;

9° jaarlijks de door de algemene vergadering goedgekeurde rekeningen en de balans van het voorbije jaar aan de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap voorleggen, samen met een verslag van een bedrijfsrevisor die lid is van het Instituut der Bedrijfsrevisoren of van een beëdigd accountant ;

10° jaarlijks de door de algemene vergadering goedgekeurde begroting aan de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap voorleggen ;

11° driejaarlijks een beleidsplan aan de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap voorleggen. In het beleidsplan moet de effectieve werking van de koepelorganisatie worden vermeld. Het beleidsplan wordt jaarlijks geëvalueerd en zo nodig bijgestuurd. De resultaten van de evaluatie worden opgenomen in het jaarverslag.

De Vlaamse regering bepaalt de nadere voorwaarden waaraan dit beleidsplan moet voldoen ;

12° jaarlijks een door de algemene vergadering goedgekeurd jaarverslag bij de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap indienen ;

13° ten minste drie vierde van de erkende, waarvan drie vierde tevens gesubsidieerde Vlaamse sportfederaties als leden hebben.

§ 2. Voor de bestuursorganen, bedoeld in artikel 27, § 1, gelden de volgende voorwaarden :

1° personeelsleden van een koepelorganisatie zetelen niet als vertegenwoordiger van een sportfederatie in de algemene vergadering of de raad van beheer ;

2° de bevoegdheden die wettelijk toekomen aan de algemene vergadering of de raad van beheer, niet overdragen aan een ander orgaan van de koepelorganisatie of aan een derde ;

3° ervoor zorgen dat alle gegevens die verband houden met de erkenningsvoorwaarden op de zetel in het Nederlands voorhanden zijn en die ter beschikking stellen voor onderzoek door de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap.

Artikel 28

De Vlaamse regering bepaalt de opleiding en de bijscholing zoals bedoeld in artikel 27, § 1, 4°, en de vorm van de documenten, bedoeld in artikel 27, § 1, 9° tot 12°, de vermeldingen die zij moeten bevat-

ten, en de wijze waarop zij voorgelegd of ingediend worden.

Artikel 29

Om in aanmerking te komen voor subsidies moet een erkende koepelfederatie voldoen aan de volgende voorwaarden :

1° de aangesloten sportfederaties op juridisch, administratief, organisatorisch en beleidsmatig vlak ondersteunen ;

2° de belangen van de aangesloten sportfederaties behartigen en het beleid mee helpen voorbereiden ;

3° optreden als vertegenwoordiger van het geheel van de aangesloten sportfederaties naar de overheid en waar daarom wordt gevraagd ;

4° onderzoeks- en studiewerk uitvoeren met betrekking tot problemen die de sportfederaties betreffen ;

5° de aangesloten sportfederaties regelmatig informeren.

Artikel 30

§ 1. De subsidies voor een koepelorganisatie bestaan uit werkingssubsidies en personeelssubsidies.

§ 2. Een erkende koepelorganisatie heeft recht op :

– twee voltijdse equivalenten waarvoor de personeelssubsidie 90 percent bedraagt van het bedrag, bedoeld in § 3 ;

– één voltijds equivalent waarvoor de personeelssubsidie 75 percent bedraagt van het bedrag, bedoeld in § 3 ;

– één voltijds equivalent waarvoor de personeelssubsidie 50 percent bedraagt van het bedrag, bedoeld in § 3.

§ 3. De subsidie voor de salarissen wordt berekend op het bedrag dat door de erkende sportfederatie voor het personeelslid wordt gedragen. Dat bedrag bestaat uit het brutosalaris, het vakantiegeld, de eindejaarsuitkering en de bijdrage krachtens het wettelijk stelsel van de sociale voorzieningen.

§ 4. De Vlaamse regering bepaalt de in aanmerking komende diploma's en de respectieve salarisschalen om de personeelssubsidies te berekenen.

§ 5. Een voltijds equivalent kan ingevuld worden door twee halftijdse personeelsleden. Voor elk van die personeelsleden is de subsidie 50 percent van de subsidie van een voltijds personeelslid.

§ 6. De voltijdse personeelsleden die voor subsidiëring in aanmerking komen, mogen geen beroepsactiviteit cumuleren met hun voltijdse betrekking. Onder beroepsactiviteit wordt elke bezigheid verstaan waarvan de opbrengst een beroepsinkomen is, zoals bedoeld in artikel 23 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992. De Vlaamse regering kan toestemming verlenen om van het cumulatieverbod af te wijken en de wijze bepalen waarop de toestemming kan worden verkregen.

§ 7. De werkingssubsidie bedraagt één derde van de personeelssubsidie. Zij moet worden aangewend voor het uitvoeren van de in artikel 29 vermelde opdrachten.

Artikel 31

De subsidies, aan een koepelorganisatie zoals bepaald in artikel 30, worden als volgt toegekend :

Onder voorbehoud dat de ingediende subsidiëringsaanvraag van een koepelorganisatie voor het lopende begrotingsjaar werd goedgekeurd door de Vlaamse regering, wordt per trimester van het begrotingsjaar een voorschot uitbetaald.

Elk voorschot bedraagt 22,5 percent van de subsidies die toegekend werden voor het voorlaatste werkjaar, voorafgaand aan het begrotingsjaar.

Indien een koepelorganisatie minder dan twee jaar erkend is bij de aanvang van het lopende begrotingsjaar, bedraagt elk voorschot 20 percent van de subsidies waarop een koepelorganisatie aanspraak kan maken op basis van de ingediende subsidiëringsaanvraag van het lopende begrotingsjaar.

Het saldo van de subsidies wordt uitbetaald voor 1 juli van het jaar dat volgt op het gesubsidieerde activiteitenjaar, nadat de Vlaamse regering de uitgaven die in het voorbije jaar gedaan werden en de voorgelegde betalingsbewijzen heeft goedgekeurd.

Artikel 32

De erkenningsprocedure van de koepelorganisaties gebeurt zoals bepaald in de artikelen 6, 7 en 9. De Vlaamse regering bepaalt de geldigheidsduur van de erkenning. Zij bepaalt ook de regels voor het indienen van de subsidiëringsaanvraag en de nadere regels van begeleiding en inspectie.

HOOFDSTUK VI

Slot- en opheffingsbepalingen

Artikel 33

Het decreet van 2 maart 1977 houdende regeling van de erkenning en subsidiëring van landelijk georganiseerde sportverenigingen wordt opgeheven.

Artikel 34

§ 1. In afwijking van artikel 22, § 3, behoudt elke sportfederatie die op datum van 1 januari 1999 erkend is en gesubsidieerd wordt op basis van het decreet van 2 maart 1977 houdende regeling van de erkenning en de subsidiëring van de landelijk georganiseerde sportverenigingen en die op 1 januari 2000 aangesloten is bij een gesubsidieerde sportconfederatie, nominatief het aantal gesubsidieerde personeelsleden dat op het moment van de inwerkingtreding van dit decreet door de Vlaamse Gemeenschap wordt gesubsidieerd.

§ 2. Wanneer de personeelsleden, die gesubsidieerd worden op basis van het decreet van 2 maart 1977 houdende regeling van de erkenning en de subsidiëring van de landelijk georganiseerde sportverenigingen, één van de twee verplichte functies, zoals bepaald in artikel 22, § 2, uitoefenen, maar niet aan de diplomavereisten, voldoen op het ogenblik van de inwerkingtreding van dit decreet, wordt dat personeel nominatief verder gesubsidieerd voor 90 percent voor het eerste voltijdse equivalent, 75 percent voor het tweede voltijdse equivalent en 50 percent vanaf het derde voltijdse equivalent. Deze overgangsbepaling geldt ook voor de sportfederaties die niet voldoen aan artikel 22, § 10.

De gesubsidieerde personeelsleden van deze sportfederaties moeten evenwel uiterlijk op 1 januari 2003 via opleidingscursussen, van of erkend door de Vlaamse Trainersschool, voldoen aan de bepalingen van artikel 22, § 10.

Artikel 35

De verschillende bepalingen van dit decreet treden in werking op door de Vlaamse regering te bepalen data en uiterlijk op 1 januari 2000.

BIJLAGEN

Hoorzitting van donderdag 4 februari 1999 betreffende het voorstel van decreet houdende erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties.

– **Vlaamse Sportfederatie**

De heer Walter Cornelis, voorzitter van de Vlaamse Sportfederatie

De heer Fernand Van Huyneghem, secretaris-generaal Vlaamse Zwemliga

De heer François Pacquée, voorzitter Vlaamse Judofederatie

De heer Tony Martens, voorzitter Antwerpse Vereniging van Vriendenclubs

De heer Patrick Puype, hoofd promotie Vlaamse Wandel- en Jogging Liga

De heer Wim Meiresonne, secretaris-generaal Nationale Onafhankelijke Minivoetbalbond

Mevrouw Jessica De Smet, sportdirecteur Vlaamse Liga Gehandicaptensport

De heer Robert Van Deum, voorzitter Vlaamse Katholieke Sportfederatie Omnisport

De heer Dirk Van Esser, directeur Vlaamse Turnliga

De heer Walter Goethals, secretaris-generaal Vlaamse Tennisvereniging

De heer Jean Vermant, voorzitter Landelijke Bond van Watersportverenigingen

De heer Harald Vervaecke, voorzitter Vlaamse Reddingscentrale

– **Vlaamse Sportraad**

De heer Prof. Bart Vanreusel, voorzitter Vlaamse Sportraad

Mevrouw Sonja Vandenbroeck, ondervoorzitter Vlaamse Sportraad

– **Werkgroep Unitaire Sportfederaties**

De heer Cyriel Coomans, voorzitter werkgroep unitaire en gesplitste sportfederaties ivm het Jeugddossier

– **Technische deskundige Bloso**

De heer Georges Wynants, directeur van de afdeling subsidiëring

Hoorzitting van donderdag 4 februari 1999 met vertegenwoordigers van de Vlaamse Sportfederatie, de Vlaamse Sportraad, de Werkgroep Unitaire Sportfederaties en Bloso, betreffende het voorstel van decreet houdende erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties.

De heer Jos Stassen, waarnemend voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend. Eerst en vooral wil ik de commissievoorzitter verontschuldigen, die vandaag niet aanwezig kan zijn.

Aan de orde is de hoorzitting over het voorstel van decreet van de heren Coens en Van Nieuwkerke, mevrouw Van Hecke en de heer Vanvelthoven houdende erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties.

Deze voormiddag komen de vertegenwoordigers van de Vlaamse Sportfederatie aan bod. Eerst zal de voorzitter van de Vlaamse Sportfederatie, de heer Cornelis, een korte inleiding geven, waarna de vertegenwoordigers van de verenigingen die deel uitmaken van deze federatie aan het woord komen.

De heer Cornelis heeft het woord.

De heer Walter Cornelis : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, namens de Vlaamse Sportfederatie, die 87 aangesloten sportfederaties en meer dan 1 miljoen sportbeoefenaars vertegenwoordigt, wil ik eerst de vier indieners van dit voorstel van decreet feliciteren. Na meer dan twintig jaar is dit voorstel een ernstige poging om het sportlandschap te herstructureren. Het houdt rekening met de eigentijdse ontwikkelingen en trends die zich vandaag ontwikkelen.

Uitgaand van het strategisch plan voor sportend Vlaanderen van minister Martens werd door de Vlaamse regering op 17 december 1997 een beperkt plan goedgekeurd. We vinden het zeer goed dat dit voorstel de dubbele doelstelling onderschrijft van het verhogen van de sportparticipatie en de kwaliteitsverbetering van de werking van de sportfederaties. We weten ook dat er heel wat voorbereidend werk aan te pas kwam, maar de Vlaamse Sportfederatie werd jammer genoeg niet betrokken bij deze besprekingen.

Ter voorbereiding hadden we op 15 oktober zelfs de woordvoerders inzake sport van alle Vlaamse partijen in Beveren uitgenodigd, naar aanleiding van onze jaarlijkse workshop. Daar er een plenaire zitting was in het parlement, kon deze bijeenkomst niet plaatsvinden. Ook konden we officieel niet in het bezit worden gesteld van de discussieteksten die op dat ogenblik circuleerden tussen de meerderheidspartijen. Er werd ons zelfs aangeraden geen discussie of bespreking aan te gaan over de ontwerptekst van het voorstel. Tussen de meerderheidspartijen werd er immers gezocht naar een consensus en mogelijke interne meningsverschillen zouden de goede afloop en een mogelijk akkoord in de weg staan.

Op onze jaarlijkse studiedag vroegen we dan toch aan de bij ons aangesloten federaties wat hun eventuele verzuchtingen waren in verband met het nieuwe decreet. Alle opmerkingen die toen aan bod kwamen, werden door vertegenwoordigers uit de diverse politieke strekkingen afgewimpeld. Dit werd niet in dank afgenomen door de andere aanwezigen. Toch waren we blij verrast dat de Volksunie wel een afvaardiging stuurde en dat Agalev een schriftelijke mededeling en standpunt naar voren bracht. Ondanks herhaald aandringen hield de VSF in het belang van de sport de media erbuiten, zodat er geen voorbarige dingen zouden worden gezegd of gedaan. We kunnen enkel vaststellen dat dit voorstel niet voldoende representatief is, daar het niet uit de sportsector zelf komt.

Toen het voorstel midden januari eindelijk werd gepubliceerd, ontving zelfs niet iedereen dit ontwerp. Zelfs de Vlaamse Sportfederatie is via omwegen in het bezit gekomen van het voorstel van decreet. Als eerste is ons bestuur dan onmiddellijk in actie geschoten en het erratum van artikel 13 werd nog diezelfde avond ter aanpassing door mezelf aan de commissie, het kabinet en Bloso doorgegeven.

Dankzij de goede interne organisatie en de vlotte communicatie met het secretariaat van de parlementaire commissie, waarvoor onze felicitaties, kon de VSF op verzoek op één dag tijd een voorstel uitwerken om woordvoerders te zoeken die naar ons gevoel voldoende representatief zijn om het voorstel van decreet te beoordelen. Namens het bestuur van de VSF dank ik dan ook al deze mensen en de hele sportsector voor de honderden reacties per fax, telefoon of e-mail. Uit diverse hoeken van Vlaanderen kwamen zelfs op maandagavond nog talrijke woordvoerders samen om deze hoorzitting organisatorisch voor te bereiden.

Ik ben ervan overtuigd, mijnheer de voorzitter, geachte Vlaamse volksvertegenwoordigers, dat u binnen dit ultiem tijdsbestek toch een maximum aan informatie zult krijgen. We hopen allen dat u aan de hand hiervan de juiste politieke besluiten kunt nemen om het mozaïek van het Vlaamse sportlandschap mooi in te kleuren. We juichen in elk geval toe dat er in een koepelorganisatie wordt voorzien. De VSF stelt zich bij deze hiervoor kandidaat. Wel vragen we dat het aantal bij de koepel aangesloten partners op minstens twee derde van de erkende federaties wordt vastgelegd. Deze tweederdenorm wordt trouwens in andere domeinen in de wetgeving eveneens aanvaard als representatief voor een volwaardige meerderheidsnorm.

Wel hebben we vragen in verband met artikel 29 van de toelichting, waar het gaat over het lidmaatschap van erkende sportfederaties en -confederaties. Daar sportconfederaties eveneens bestaan uit federaties, hebben we hier te maken met een dubbele aansluiting. Bij artikel 31 stellen we voor om de uitbetaling van het saldo indien mogelijk te vervroegen naar het einde van het eerste trimester. Het sportseizoen loopt dan immers meestal ten einde, en dan is er een afrekening nodig om de jaarlijkse balans voor te leggen aan de algemene vergadering.

Artikel 32 bepaalt geen geldigheidsduur van de erkenning van de koepel, waarin wel voor de federaties is voorzien, en al evenmin een beroepsprocedure, waarin wel wordt voorzien in de artikels 8 en 9. Wat wordt bedoeld met 'begeleiding door de Vlaamse regering' ? Hierdoor ontstaat de vrees voor inmenging door de overheid. De zelfstandigheid van de werking mag hierdoor niet in het gedrang komen. Ten slotte menen we dat bij artikel 34, paragraaf 2, waar verwezen wordt naar artikel 22, er normaal paragraaf 9 moet staan in plaats van paragraaf 8.

Verder hebben we nog een aantal zeer fundamentele suggesties. We hopen dat de VSF als koepelorganisatie zal worden erkend en als dusdanig ook wordt betrokken bij het uitvoeringsbesluit, omdat zij beter dan wie ook de specificiteit van het sportlandschap kent in al zijn domeinen. Ik hoop dat u hier straks van overtuigd zult zijn nadat u al mijn collega's hebt gehoord. Het sportlandschap kunnen we het best vergelijken met een voetbalwedstrijd. Op het terrein vindt men twee ploegen van elf spelers, een wedstrijdbal en drie scheidsrechters. Wie in het bezit is van de bal kan scoren. De andere ploeg moet dat trachten te verhinderen. Toch is het een wedstrijd. Binnen dezelfde ploeg is er sprake van totaal verschillende spelers en opdrachten, net zoals binnen de VSF. Het doel is te winnen. De doelwachter moet de bal uit het doel houden en de spitsen moeten trachten de bal in het doel te krijgen. Het middenveld handelt tussen aanval en verdediging. Men moet proberen de bal te bemachtigen en de voorlijn te voeden of zelf te scoren. Zo is het ook met de VSF. Onze leden verschillen vaak sterk en hebben eveneens andere opdrachten of talenten. Het is echter de ploeg die moet winnen, wie er ook scoort of niet scoort.

Ook met dit voorstel van decreet moet de ploeg winnen. De vraag wie scoort of geen doelpunt laat maken is niet van belang. Verschillende talenten binnen de ploeg zijn noodzakelijk. Het is de taak van de VSF als koepelorganisatie om de ploeg te coachen, de spelers te trainen en ze al dan niet op te stellen. U zult zo dadelijk horen hoeveel verschillende spelers en talenten we hebben in onze ploeg. Wij hopen dat dit een toegevoegde waarde, een verrijking kan zijn.

Iedereen moet er zich thuis voelen. Er worden best geen gele of rode kaarten getrokken. Na de competitieperiode volgt er nog een transferperiode. Sinds het decreet op de niet-professionele sportbeoefenaar kunnen alle spelers vrij spelen waar ze willen. Men neemt deel aan het kampioenschap met een strategie. Wij zullen hiervoor een beleidsplan opstellen.

Er komen zo dadelijk woordvoerders uit diverse hoeken, sportvormen en families. Vooreerst is er de topsport. De VSF pleit voor een federatie per sporttak. Topsporters komen uit erg verschillende hoeken. Binnen eenzelfde sporttak moet er met het oog op topsport worden samengewerkt. Het sporttakkenbeleid moet in Vlaanderen een spiegel zijn van wat er in de internationale sportstructuren en de olympische wereld gangbaar is. Er moet voor de topsport een sportbeleidsplan worden opgesteld. Wie doet wat ? De eigenheid van alle partners moet herkenbaar blijven. Maar hun activiteiten moet men herschikken. Er moeten meer spelers komen. Het kan niet dat dezelfde personen in verschillende federaties aan bod komen, er moeten meer individuen aan sport doen.

Bekwame mensen moeten de opleiding verzorgen, zodat de kwaliteit wordt verhoogd. Voor sommige sporttakken leveren de universiteiten te weinig of zelfs geen gekwalificeerde trainers of lesgevers af. De

VTS-diploma's moeten als volwaardig worden erkend, zoals dat met de universitaire diploma's het geval is. Wij pleiten ook voor de gelijkschakeling van deze diploma's binnen Europa. Vooral voor badminton, judo, squash en tafeltennis komen deze problemen dikwijls voor. De praktijk wijst uit dat men dikwijls een beroep moet doen op buitenlanders om onze Vlaamse topatleten iets bij te brengen.

In de competitiesport kunnen verschillende federaties actief zijn. Andere criteria kunnen hier een rol spelen : geografische, klimatologische, een oriëntatie op specifieke doelgroepen, sportinfrastructuur enzovoort. De doelstelling is de opleiding van jongeren die kunnen doorstoten naar de topsport. De topsportschool speelt daarin een belangrijke rol.

Dan zijn er nog de andere sportvormen. Het sportaanbod moet zo ruim mogelijk zijn. Kennismaken met verschillende sportvormen is belangrijk, vooral in eigen buurt. Ook de schoolsport kan daarin een belangrijke rol spelen. Naast jongeren zijn er ook nog andere doelgroepen waarvoor federaties een rol te vervullen hebben : volwassenen, bedrijven, beroepsgroepen, senioren, gehandicapten, enzovoorts. Men kan in dat geval recreatiesport aanbieden, zowel in de vorm van unisport als van omnisport. De behoeften inzake personeelsbezetting en -kwalificatie zijn voor deze groep helemaal verschillend.

Medische begeleiding, verzekering – dikwijls dubbele verzekering – en fysieke inzet hebben voor vele federaties een totaal andere betekenis. Ze zijn ook spelers in de ploeg. Denksporten en hengelen mogen bijvoorbeeld niet worden uitgesloten. Zij kunnen levenslang worden beoefend, en dat is toch zeer belangrijk. Ook volgens de leeftijd is een grote diversiteit en een andere aanpak vereist. De sociaal-maatschappelijke functie is hier niet weg te denken. Hiervoor moeten middelen en mogelijkheden voorhanden zijn. Deze spelers moeten ook in de ploeg worden opgesteld. Al deze spelers moeten worden vergoed, en de vrijwilligers moeten zeker kunnen genieten van fiscale vrijstellingen.

In het uitvoeringsbesluit is het niet zo moeilijk om te bepalen wat wel en wat niet kan of mag. Dat moet gebeuren volgens juiste en herkenbare criteria. Iedereen moet loon naar werken krijgen. Prestaties moet men kunnen belonen. Profiteurs of plantrekkers mogen niet worden opgesteld, zij worden vervangen en getransfereerd. Een duidelijke sportvisie is nodig. Het kan niet dat elf spelers in het doel staan. Op elke plaats hebben we maar een speler nodig, maar samen bezetten wij alle plaatsen op het terrein. Wij scoren en laten niet tegenscoren. Onze coach is de VSF en daar zijn wij fier op.

Tot slot willen wij nog een lans breken voor de kwaliteit. Deze is belangrijker dan de kwantiteit. Het aantal leden van een A-categorie is niet fundamenteel, prestaties zijn dat wel.

Om dit alles in goede banen te leiden moeten wij de sector kennen, zowel de eigen ploeg als de tegenstrevers. Hiervoor moet aan scouting gedaan worden. De VSF staat ter beschikking. Zij heeft de stretchingperiode al achter de rug en is goed opgewarmd om de wedstrijd te beginnen. De supporters staan te wachten.

Om te eindigen wil ik toch nog even een ongerustheid verwoorden. De VSF steunt het sporttakkenbeleid volledig, en wil dat helpen realiseren in het belang van de sporter zelf. Andere regels leiden tot versnippering en tot de creatie van nog meer federaties, in plaats van hun aantal te bevriezen en ze tot samenwerking te dwingen. We weten hoe het komt dat de minister daarin niet is geslaagd : de druk vanuit een bepaalde hoek werd te groot. Op enkele uitzonderingen na, vindt de ganse sportsector dit een spijtige zaak.

Dit voorstel van decreet schort het huidige decreet op. Sportfederaties die al twintig jaar een Waalse en een Vlaamse vleugel uitbouwen, stippelden degelijke beleidsplannen uit. Dit ging niet zonder moeite, maar het leidde toch tot sportieve successen. Sportfederaties zoals die voor judo, zwemmen en tennis bereikten schitterende prestaties. Ze toonden wereldwijd dat Vlaanderen weet hoe men sport moet aanpakken. Dankzij een goede scouting leerden ze van elkaar. Geen of een slechte scouting levert niets op.

Hun woordvoerders zullen hier hun bezorgdheid uiten. De unitaire bonden willen met de uitbouw van nepstructuren mee van de subsidiepot profiteren. Wil men diegenen die destijds weigerden de sport een Vlaams gelaat te geven, middelen laten afsnoepen van de reguliere Vlaamse sportfederaties ? Als de groep groter wordt, moeten ook de middelen toenemen. Dat mag niet gebeuren ten koste van diegenen die al meer dan twintig jaar de Vlaamse wetgeving respecteren, en de Vlaamse sport wereldbekend maakten.

We mogen de inventiviteit van de Vlaming niet onderschatten. Het aantal federaties mag niet meer toenemen. Men mag enkel werken op basis van olympisch en internationaal erkende sporttakken. Bij de totstandkoming van confederaties moet daarvan worden uitgegaan. Op die manier moeten we versnippering tegengaan. De beschikbare middelen moeten op een verantwoorde wijze worden gebruikt, opdat de sport in Vlaanderen er beter van wordt.

Vlaanderen beschikt over bekwame mensen en uitstekende structuren. Als we alle aandacht toespitsen op de sporttakken, dan staat de sport er goed voor. De scheidsrechter fluit de match af, en de sport in Vlaanderen heeft gewonnen.

De heer Jos Stassen, voorzitter : De heer Van Huyneghem, secretaris-generaal van de Vlaamse Zwemliga, heeft het woord.

De heer Fernand Van Huyneghem : Geachte aanwezigen, sinds tientallen jaren zijn de sportfederaties vragende partij om het decreet van 1977 te actualiseren. Wat nu eindelijk wordt gerealiseerd, is de loskoppeling van erkenning en subsidiëring. Op dit moment worden niet minder dan negentig zogezegde sportfederaties erkend en gesubsidieerd. Dit ligt niet aan de traditionele sportbonden, maar wel aan de vroegere hoge raden voor de sport, de politici en de verschillende ministers van Cultuur die telkens toelieten dat een pak ideologische, verzuilde en andere overlegbonden werden erkend en dus gesubsidieerd. Dit leidde uiteindelijk tot een vergaande versnippering van middelen. Al jaren horen we dat verzuiling en versnippering moeten worden tegengegaan. Heel recent werden naast de S-Seniorenfederatie (SP) en de senioren (CVP) nu ook de liberale senioren erkend. Begrijpe wie begrijpen kan. Telkens opnieuw ontbreekt het aan politieke moed om daar eindelijk iets aan te doen. We lezen dat de Vlaamse regering zal bepalen welke sporttakken voor subsidiëring in aanmerking komen. De Vlaamse regering of een andere bevoegde instantie had dit al lang moeten doen want net zoals alle politieke partijen nu wachten op de nominatieve samenstelling van de lijsten, wachten de sportfederaties op de nominatieve lijst van de sporttakken. Nochtans is dit zeer eenvoudig te realiseren.

Er bestaat vrijheid van vereniging. Iedereen die zich op een of andere manier met sport bezighoudt, kan een federatie vormen en erkend worden. Voor de subsidiëring zien we dit anders. De laatste tijd wordt overal gezegd en geschreven dat kwantiteit niet meer telt, maar wel kwaliteit. De aantallen 1.500 en 5.000 zijn voor ons van bijkomend belang. In het decreet van 1977 stonden ook getallen waar niemand van wakker lag. In het reeds toegestuurde ontwerp van decreet van de CVP was er sprake van 3 categorieën met 1.500, 10.000 en 12.000 leden en in het SP-decreet waren er zelfs 8 categorieën met 20.000, 10.000, 1.500, 1.000 en 20.000, 10.000, 3.000, 2.500 leden. In de nieuwe consensustekst tussen CVP en SP is dit inmiddels tot 2 categorieën herleid met 1.500 en 5.000 leden. Die cijfers zijn dus allemaal relatief. Geen enkele bond heeft graag weinig leden, maar er zijn nu eenmaal sporten die om geografische, klimatologische, infrastructurele en misschien nog andere redenen nooit veel leden zullen halen en klein zullen blijven. Ik denk hierbij aan een aantal kleine en daarom niet minder belangrijke bonden zoals bergsport, zweefvliegen, strandzeilen, waterski, schermen, skiën, enzovoort. Toch moeten deze volgens mij worden beschouwd als zuivere, traditionele en volwaardige federaties. Ze promoten disciplines die erg technisch zijn. Of een bond groot is of klein doet niets terzake.

Indien men toch vasthoudt aan minimale cijfers, moet men, mits gefundeerde motivering, voor bepaalde sportfederaties zeker een uitzondering maken en hen de kans geven zich te bewijzen. De oplossing is nochtans eenvoudig. Men kan perfect nagaan welke de sportfederaties zijn die olympisch erkend zijn ; een 25-tal met als extra taekwondo en triatlon. Deze laatste twee zullen in 2000 voor het eerst aan de Olympische Spelen in Sydney deelnemen. Men kan perfect nagaan welke sportbonden gestructureerd zijn op wereld- en Europees vlak en als zodanig deelnemen aan kampioenschappen of aan de wereldspelen. Het zijn die sporten en disciplines die nog niet op het Olympisch programma staan, maar als volwaardige sporttakken worden beschouwd. We willen dus geen A- of B-categorie en aantallen, maar wel een lijst van de echte sporttakken. Die sportfederaties worden uiteraard erkend en gesubsidieerd. Verder onthouden de echte sportfederaties zich momenteel van alle politieke, ideologische en wijsgerige besprekingen, en staan open voor iedereen van om het even welk ras of welke kleur.

Ik kan me niet van de indruk ontdoen dat de zogezegde sportconfederaties in het leven geroepen zijn om in de eerste plaats de verzuilde en een paar andere bonden verder bestaansrecht te geven en te laten genie-

ten van subsidies. Laten we niet vergeten dat er nu meer dan twintig verzuilde federaties en ideologische bonden bestaan. Men had het niet zo ver mogen laten komen. Men had alle bestaande verzuilde sportfederaties van een bepaalde strekking moeten samenbrengen onder één sportconfederatie – dit gebeurt trouwens ook in Nederland – in plaats van de echte traditionele bonden op te zadelen met een pak politieke problemen.

Momenteel bestaan er vijf turnbonden. Dat is toch belachelijk. Er is maar één echte turnbond, met name de Vlaamse Turnliga. Verder kunnen de federaties die deelnemen aan de paralympics, de Olympische spelen voor de fysiek gehandicapten, perfect worden ondergebracht in één koepel. Hetzelfde geldt voor de federaties van de Stille Spelen voor slechthorenden. Deze zijn hier trouwens zelf vragende partij voor. Verder kunnen sportconfederaties per doelgroep worden gecreëerd.

De echte sportfederaties hebben nooit geaarzeld om te werken of iets te organiseren, alleen waren er geen of te weinig middelen en gekwalificeerd personeel om bepaalde zaken te realiseren. Nooit werden de decreten maximaal uitbetaald bij gebrek aan centen. We zijn dan ook blij dat in de toekomst de kredieten decretaal worden vastgelegd.

De Vlaamse Trainersschool organiseert cursussen per sporttak. De krachten en inbreng in de denkcellen, en de directeuren sportkaderopleiding komen allemaal uit de traditionele sportfederaties. Laten we niet vergeten dat de werking van de Vlaamse Trainersschool als beste uit de audit is gekomen.

De echte sportfederaties willen de kaderopleiding nog optimaliseren met de hulp van de Vlaamse Trainersschool, op voorwaarde dat ook de VTS volwaardig wordt uitgebouwd, zowel organisatorisch als financieel. We moeten inderdaad verder professionaliseren, daarom is de bijkomende financiële ondersteuning voor de sporttechnisch verantwoordelijke een zeer goede zaak.

We verkiezen echter dat niet enkel licentiaten lichamelijke opvoeding maar ook regenten worden weerhouden, en dat men oog heeft voor gelijkwaardige kwalificaties afgeleverd door de Vlaamse Trainersschool. We vragen dus gelijkschakeling en een Europese gelijkschakeling voor sporttechnici. Niet alle universiteiten en hogescholen hebben bepaalde disciplines op hun curriculum. Ik denk aan tafeltennis, badminton, waterski en squash. Uit een recente inventaris blijkt dat veertien sportdisciplines het nog steeds moeten stellen zonder universitaire afgevaardigden. Elf denkcellen hebben slechts één universitair afgevaardigde. Laat ons eerlijk blijven, een diploma biedt nog geen garantie op kwaliteit.

De projectsubsidiëring voor de facultatieve opdrachten is een zeer goede zaak. Verder wordt er dikwijls verwezen naar het uitvoeringsbesluit, maar niemand heeft daar zicht op. Ontegensprekelijk is dit decreet gemaakt met zeer goede bedoelingen en door bekwame mensen, maar men voelt de politiek er doorheen. Ik kan U vertellen dat alle federaties werden aangeschreven om hun mening te kennen te geven over dit decreet. Ik heb alle antwoorden verzameld en onderzocht. De meeste vragen kwamen van de kleine bonden, die terecht vrezen voor hun voortbestaan. De rest kwam van de verzuilde, overwegend katholieke bonden en een paar andere niet-traditionele federaties.

Tot besluit verwijs ik naar de regeringsverklaring. Ik herinner me nog goed het initiële voorstel van minister Martens waarin het einde van de politieke verzuiling werd aangekondigd. Helaas vind ik dat in het decreet niet terug. Mijn conclusie is dan ook de volgende : haal de politieke verzuiling uit de sport zoals werd beloofd en aangekondigd. Maak een lijst van de echte traditionele sporttakken, zowel grote als kleine, zonder u vast te klampen aan ledenaantallen. Erken en subsidieer één sportfederatie per sportdiscipline. Inhoudelijke en kwalitatieve criteria moeten daarbij uiteraard doorslaggevend zijn. Ik vind het onbegrijpelijk dat men van deze visie afstapt.

Ten slotte vraag ik de Vlaamse regering en de parlementsleden van de verschillende partijen hier ernstig rekening mee te houden, zowel tijdens de besprekingen in de commissie voor Sport en Cultuur als in de plenaire vergadering van het Vlaams Parlement. In het bijzonder wil ik mevrouw Van Hecke en de heren Coens, Van Nieuwkerke en Vanvelthoven bedanken. Ze gaven er de aanzet toe dat er na 22 jaar toch iets gebeurt.

We zijn graag bereid mee te werken aan dit vernieuwde en kwaliteitsbevorderende decreet. We vragen dan wel beter en veel vroeger te worden betrokken bij al wat in een uitvoeringsbesluit moet worden geregeld. We willen geen kunst- en vliegwerk in het vooruitzicht van de verkiezingen. Deze materie is te belangrijk. Hierbij maak ik u tevens een lijst over van de sporttakken en een lijst met de doelgroepen (zie bijlage bij de hoorzitting).

De heer Jos Stassen, voorzitter : De heer Pacquée, voorzitter van de Vlaamse Judofederatie, heeft het woord.

De heer François Pacquée : Mijnheer de voorzitter, parlementsleden, graag sluit de Vlaamse Judofederatie zich aan bij de uiteenzetting van de voorgaande sprekers. We benadrukken dat de uiteenzettingen in een zeer korte periode diepgaand werden voorbereid door verschillende mensen uit de sportwereld. Ze dragen dan ook de mening en de goedkeuring weg van veel gewaardeerde sportfederaties in heel sportend Vlaanderen.

Aangezien vele knelpunten voor menigeen dezelfde zijn, zal nu en dan wel in herhaling gevallen worden. De punten en suggesties waarvoor de sportwereld bijzondere aandacht vraagt, worden op die manier benadrukt.

Meer dan twintig jaar geleden veranderde het huidige decreet de werking van de sportfederaties in België drastisch. Na jaren palaveren, vergaderen en het aantonen van de noodzaak van een decreet dat is aangepast aan onze huidige tijd, ligt er nu een voorstel van decreet klaar dat hopelijk snel zal worden goedgekeurd en uitgevoerd. We benadrukken wel dat de sportfederaties niet zo gelukkig zijn met het feit dat dit voorstel van decreet op de valreep werd overhandigd, zodat ze zich niet voldoende konden groeperen om eventuele opmerkingen of suggesties tijdig naar voren te brengen. We hopen dat de politieke wereld ons, als meest betrokken partij, tijdig zal horen en ons de mogelijkheid zal laten om praktische suggesties te amenderen op het ogenblik dat de uitvoeringsbesluiten worden opgemaakt.

Als voorzitter van een sterke topsportfederatie, de Judofederatie, weet ik dat het sportlandschap in de nabije toekomst snel zal evolueren naar meer professionalisme. We zijn verheugd vast te stellen dat dit voorstel van decreet veel van onze verzuchtingen invult. Wanneer we spreken over de voorstellen voor hogere subsidiëring voor onze technische personeelsleden willen we u, politici, waarschuwen voor het feit dat de sportfederaties overspoeld worden door een administratieve rompslomp en dat het administratief personeel niet mag worden teruggeschroefd. Elke zichzelf waarderende federatie zal zelf wel zijn weg vinden om de differentiatie van zijn administratief en technisch personeel vast te leggen.

Het vastpinnen op diploma's is niet steeds een garantie voor kwaliteit, omdat in verschillende disciplines de technische kant zeer specifiek is en ook maar alleen kan worden aangeleerd in een specifieke sportfederatie. De meeste sportfederaties hebben goede en trouwe personeelsleden. Ze zouden die niet willen verliezen aan een sector die soms alleen maar een zekere pedagogische vorming heeft en amper vertrouwd is met de specifieke technische kant van de discipline. De betrokkenheid bij en kennis van de sport is vaak een beter uitgangspunt dan een diploma. Bepaalde sectoren willen een bescherming van diploma afdwingen door middel van dit voorstel van decreet. Verschillende personeelsleden zetten zich trouwens al jaren volledig in, in de wispelturige sportwereld en verdienen het zeker om hun statuut te kunnen behouden en te verbeteren.

In de toekomst kan dit misschien veranderen indien de pas opgestarte topsportscholen zich verder kunnen ontplooien en waardevolle topsporters met een degelijk studieniveau kunnen afleveren. Daarom is het een must dat de noodzakelijke subsidiëring van de topsportscholen wordt ingeschreven in dit nieuwe voorstel van decreet. Iedere federatie die zich borg stelt om een topsportschool te vormen en te onderhouden, dient ook een financiële zekerheid te hebben voor de toekomst en kan niet zomaar aan zijn lot worden overgelaten.

Reeds lang wordt gepraat over één erkende sportfederatie per discipline. Niemand heeft baat bij een versnippering. Dat is zeker niet bevorderlijk voor de vooropgestelde kwaliteit van de sporttak. Aangezien we met veel verzuilde sportfederaties zitten en ook de omnisportfederaties er niet vies van zijn om de leden van clubs te komen wegsnoepen bij goed gestructureerde unisportfederaties, is het zeker niet meer wense-

lijk om de verzuilde federaties nog langer te erkennen, laat staan er een grote geldstroom uit de subsidiepot naartoe te laten vloeien. We zijn benieuwd wanneer de politieke wereld hieraan paal en perk zal stellen. Reeds te lang werd deze toestand gedoogd en ondersteund. We hopen dat ditmaal de politieke moed niet zal ontbreken om schoon schip te maken.

In het huidige sportlandschap dient steeds plaats te zijn voor alle vormen van sport. Om de kwantiteit van sportend Vlaanderen in te vullen, dienen we wel de nodige public relations te hebben ten aanzien van de media. Het is evident dat dit het best gebeurt door onze topsporters. Niettegenstaande we heel wat successen boekten in het judo, zowel op Europees, wereld- als Olympisch niveau is de voedingsbasis van onze toppers nog steeds de recreanten en bestaat er ook in deze topsportfederaties een breedte- en recreatiebeleid.

Als huidige succesfederatie pleiten we voor een betere ondersteuning van onze boegbeelden en zeker van onze jongere beloftevolle judoka's. De tegenstanders van de topsport maken een denkfout als ze menen dat die zichzelf maar moeten bedruipen. Dankzij de resultaten van onze topsporters worden velen aangezet tot praktische beoefening van een sporttak. Ze zijn tevens de ambassadeurs van Vlaanderen in het buitenland en ze verdienen het niet miskend te worden. Wanneer komt er eigenlijk een degelijk statuut voor onze boegbeelden, zodat het zwarte gat na hun sportloopbaan niet meer bestaat ? De topatleten dragen bij tot de kwantiteit van zowel de competitieve als de recreatieve sportbeoefenaars in Vlaanderen.

Het is niet juist dat de topsportfederaties geen oog hebben voor andere disciplines. Aangezien we dagelijks bezig zijn om ons niveau te behouden, weten we maar al te goed dat gelijk welke federatie runnen om te komen tot een goed gestructureerde succesfederatie, energie vraagt en geld kost. We dienen echter de mogelijkheid te krijgen ons te laten omringen door een goed gekwalificeerd kader. Om professioneel te werken, is geld nodig. Dit is zeker ook noodzakelijk voor de kleinere federaties.

Het vastpinnen op ledenaantallen is te mathematisch opgevat. Sommige specifieke sporttakken zullen steeds maar weinig leden hebben, maar zijn wel op het hoogste niveau in de wereld erkend. Laat u dan ook niet louter en alleen leiden door cijfers bij het bepalen van de sporttakken die voor subsidiëring in aanmerking komen. Zoals reeds eerder werd gezegd, kunnen sporttakken worden bepaald op basis van bestaande gegevens en specifieke eigenheden.

Een persoonlijke benadering en bestudering per discipline dringt zich op, want de erkennningsmodaliteiten zullen niet met een gelijke noemer voor iedere sportfederatie kunnen worden gebruikt. Er zal rekening moeten worden gehouden met het feit dat een federatie op internationaal of Olympisch vlak erkend is, zo niet bestaat het risico dat enkele Olympisch erkende federaties uit de boot zouden vallen.

Confederatievorming is voor sommige disciplines een haalbare kaart, maar zal in andere gevallen een zeer stroeve werking met zich meebrengen. De politieke willekeur bij opstelling van de sporttakken dient vermeden of uitgesloten te worden. De sportfederaties willen weten waar ze staan en wachten reeds lang met ongeduld op de lijst van sporttakken die zullen worden geselecteerd.

Sportfederaties hebben als doel de organisatie van de sport kwalitatief en kwantitatief te verhogen. Te vaak worden we overladen met een administratieberg die steeds hoger en omslachtiger wordt. In de uitvoeringsbesluiten moet rekening worden gehouden met dit feit, zodat er nog tijd overblijft voor de specifieke eigenheid en uitbouw van de sporttak.

De wetgever moet rekening houden met een redelijke termijn voor een overgangsperiode. We hopen dat dit zeker zal worden ingeschreven in de uitvoeringsbesluiten. De reeds erkende federaties hebben dan de tijd om hun structuur aan te passen aan dit nieuwe voorstel van decreet.

Ten slotte willen we er uw aandacht op vestigen dat verdere versnippering van de bevoegdheden voor de sport alleen maar kan leiden tot een algemene impasse. De sportfederaties moeten al te veel naar verschillende instellingen lopen en voelen zich soms echte bedelaars. Tevens is het voor hen niet mogelijk tussen te komen, laat staan een standpunt in te nemen, als deze structuren elkaar in het haar zitten. Het wordt tijd dat Vlaanderen een degelijk sportbeleid krijgt en de sportfederaties de vaste plaats en erkenning die ze verdienen. Tevens willen de sportfederaties behandeld worden als een partner als het gaat over aanpassin-

gen van het sportbeleid. Als gesprekspartner en vertegenwoordiger van de sportfederaties kan de Vlaamse Sportfederatie het best fungeren.

Ten slotte wijzen we op het feit dat vele sportfederaties na twintig jaar gescheiden te zijn van tafel en bed, eindelijk definitief willen scheiden. De in de koepel verloren energie kan dan nuttiger worden besteed aan het zo hoog in het vaandel geschreven kwaliteitslabel van de Vlaamse federaties. Iedere sportstructuur of -federatie in Vlaanderen dient nu uiteindelijk te worden verplicht om zich aan te passen aan de huidige staatsstructuren. De verschillende achterpoortjes en uitzonderingsbehandelingen moeten worden gebannen. Wie zich niet wil aanpassen, mag niet genieten van de bepalingen van dit decreet. Vlaams subsidiegeld werd vrijgemaakt voor sportend Vlaanderen. Laten we hopen dat het sportbeleid in Vlaanderen uiteindelijk een echte vorm kan aannemen : ofwel met de steun van al onze politici en sportievelingen, ofwel zonder steun.

We willen de ontwerpers en indieners van dit decreet feliciteren met hun voorbeeldig huiswerk. Het decreet mag evenwel geen politiek wapen worden in het licht van 13 juni, want daarvoor is onze sportbeleving te belangrijk. We hopen dat alle partijen rekening houden met de positieve opmerkingen van de Vlaamse sportwereld die, jammer genoeg, voor de zoveelste maal pas in allerlaatste instantie werd betrokken bij de totstandkoming van dit decreet.

De voorzitter : De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Een vaak gehoorde vraag is om eindelijk schoon schip te maken met de verzuiling in de sport, met het oog op een grondige sanering. Ik had graag vernomen hoe u die sanering binnen het sportaanbod in de toekomst wilt doorvoeren en welke criteria daarbij zullen gelden. Ik citeer één van de sprekers die zei dat 'het bepalen van de sporttakken kan gebeuren op basis van bestaande gegevens en specifieke eigenheden'. Wat moet ik me daar concreet bij voorstellen ? Wat bedoelt men eigenlijk met dit soort omschrijvingen ?

De voorzitter : De heer Van Nieuwkerke heeft het woord.

De heer André Van Nieuwkerke : Er is hier reeds herhaaldelijk gesproken over één federatie per sporttak. In ons voorstel hebben we ervoor geopteerd de rationalisatie op een andere manier in te vullen. Dit is dan ook een terechte opmerking, maar de vraag is alleen welke criteria zullen worden gehanteerd om dat te realiseren. Onze opdracht en strategie bestaat erin zoveel mogelijk mensen aan sport te laten doen. Als er dan een criterium opduikt in de zin van 'aangesloten bij het IOC', dan worden de beoefenaars van recreatieve sporten op voorhand voor een deel uitgesloten.

Een tweede vraag is of u met een dergelijke opstelling niet aan monopolievorming doet ? Kan het de bedoeling zijn van een decreet om monopolievorming te bestendigen ?

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Hier is reeds enkele keren verwezen naar 13 juni. We mogen ons evenwel niet door die datum laten beïnvloeden. Met deze commissie werken we reeds vele jaren aan sport, meer bepaald aan het strategisch plan vanuit de regering, en aan de betreffende resoluties en de aanpassingen op de verschillende domeinen. We mogen immers niet uit het oog verliezen dat sport met veel meer te maken heeft dan alleen de federaties. Er zijn ook de gemeentelijke sportdiensten, het onderwijs, de administratie enzovoort. Dit betekent dus een heel spectrum dat stukje bij beetje moet worden aangepast. Dat we nu enkele maanden vóór de verkiezingen staan, is toevallig. We kunnen enkel hopen dat het decreet niet zal uitblijven door de verkiezingen, want dat zou dan wel bijzonder jammer zijn.

De heer Walter Cornelis : Er zal inderdaad nog heel wat moeten gebeuren om inhoud te geven aan onze voorstellen. We hebben ons ook kandidaat gesteld om mee invulling te geven aan het uitvoeringsbesluit.

U vroeg naar de criteria van het sporttakkenbeleid, waarin de verzuiling zou moeten verdwijnen, en naar de plaats die iedereen daarin zou kunnen krijgen. Ik kan daarop enkel zeggen dat we daar geen pasklaar antwoord op hebben. We kunnen u enkel onze visie geven : dat alleen kan worden gewerkt volgens een

sporttakkenbeleid. Over de samenstelling daarvan zijn voorbeelden ter beschikking binnen de olympische beweging, meer bepaald de lijst van 28 olympische en 7 niet-olympische sporten. Er bestaat dus wel degelijk een basislijst. Ik verwijs naar een van de volgende sprekers, die daarover verdere toelichting zal geven. Ik kan wel duidelijk stellen dat één en ander beslist verder bespreekbaar is. We hebben dus een basis, maar die moet worden geëvalueerd.

We houden in ieder geval vast aan het principe van één federatie per sporttak. Daarmee wil ik niet zeggen dat er geen andere federaties mogen bestaan. Ik wil enkel waarschuwen voor een nog grotere versnippering dan nu reeds bestaat. We moeten respect opbrengen voor vrijheid van vereniging, van filosofie en van ideologie, maar dit sluit niet uit dat we tot samenwerking moeten komen.

Op uw vraag over de monopolisering moet ik eerst zeggen dat dit woord naar ons gevoel bijzonder slecht gekozen is. Als u een monopolie naar het sporttakkenbeleid bedoelt, dan is ons antwoord ja. Bij de beoordeling van het sporttakkenbeleid zal in ieder geval de democratie een rol spelen, in die zin dat het door de basis zal worden beoordeeld.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Een bijkomende vraag van de heer Van Nieuwkerke was of het strikt vasthouden aan criteria – bijvoorbeeld aansluiting bij het IOC – er niet toe zal leiden dat bepaalde recreatiesporten uit de boot zullen vallen.

De heer Fernand Van Huyneghem : Ik kan begrip opbrengen voor de bekommernis van de heer Van Nieuwkerke. Als federaties zullen we ertoe worden verplicht een lifetime-sport te creëren. Naast competitiesport zullen we dus ook meer oog moeten hebben voor recreatiesport.

Er geldt een vrijheid van keuze. Ook mijn kinderen doen niet aan competitie. Als zij zich goed voelen bij recreatiesport, dan mag niets hen beletten zich aan te sluiten bij een recreatiesportbond.

Wel zouden de grote federaties – waaronder de onze – sterker moeten inzien dat er nog iets anders dan competitie bestaat. Mijn federatie telt momenteel 33.000 leden, waarvan er circa 10.000 werkelijk competitie bedrijven, terwijl de anderen hun sport uitsluitend recreatief beoefenen.

Onze federatie bestaat nu twintig jaar. We bevinden ons nog steeds in wat ik de cowboyjaren durf noemen. We moeten in de eerste plaats aan een uitbreiding van het personeel denken. We hebben nood aan mensen met specifieke taken, zoals juristen. We worden immers steeds meer geconfronteerd met juridische of medische aspecten.

Er is nog heel wat werk aan de winkel, want het is evident dat we naast de kwaliteit van de competitie ook voldoende aandacht besteden aan recreatie en animatie. Het randgebeuren is erg belangrijk. Ik herhaal dat de normale bonden daarvoor openstaan. Zwemmen is een lifetime-sport die kan worden beoefend van 0 tot 88 jaar. Ik begrijp niet goed waarom seniorenfederaties worden opgericht als de senioren even goed bij ons terechtkunnen in de afdelingen voor masters en veteranen.

Doordat de jeugd zich steeds minder aangetrokken voelt, is er een accentverschuiving naar de lifetimesporten. Mensen van dertig of veertig jaar die er goed willen uitzien en daarom aan sport doen, vallen onder de categorie masters. Wij werken net als u aan ons imago. De Zwemliga heeft trouwens springers van zeventig jaar. We houden eerlijk gezegd ons hart vast als ze springen, maar als ze zich goed voelen door de sport te beoefenen, dan moeten we ze daartoe de kans geven.

De meeste mensen van de federatie zijn manusjes-van-alles. We moeten onder meer op de hoogte zijn van boekhouden, personeelsbeheer en juridische en medische aspecten. We worden zowat overstelpt met werk, waarvoor ik niet over voldoende adviseurs beschik. Ons takenpakket is enorm groot.

We zitten hier nu recht tegenover u. U houdt zich professioneel met de zaak bezig. Ook wij zijn professionelen, maar hebben een groot nadeel. We moeten immers rekenen op heel wat vrijwilligers en die kunnen we geen verplichtingen opleggen. De fiscale vrijstelling is bijgevolg meer dan welkom. We vragen die al jaren en ik ben ervan overtuigd dat we nu de goede weg opgaan. Politici moeten onze bondgenoten wor-

den. We mogen niet bekvechten, maar moeten de handen in elkaar slaan en mogen de realiteit niet uit het oog verliezen.

In 1985 nam ik samen met de heren De Graeve, Van Mulders en De Beul deel aan de commissie voor wetgeving. Toen werd reeds gesproken over loskoppeling, erkenning en ontzuiling. Een aantal mensen die toen aanwezig waren, zijn hier vandaag opnieuw. We herhalen onszelf de hele tijd, en ik vraag me af hoe het komt dat ik dat nog niet beu ben. Het is echter nodig om iets te ondernemen. Ik hoop dat er dankzij jonge politici, zoals u allen, eindelijk iets zal veranderen.

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Ik wou één zaak verduidelijken voor iedereen die vandaag aan het woord komt. Het is niet de bedoeling om met u in discussie te treden. Er zijn alternatieven en het is onze taak om keuzes te maken. We zijn bereid die te verantwoorden, maar wel op een ander moment. U bent welkom tijdens onze besprekingen of u kunt de verslagen raadplegen. Vandaag zullen we niet discussiëren, maar alleen naar uw opmerkingen luisteren. Als we daar geen rekening mee houden, dan zullen we de redenen later uiteenzetten. Het is dus niet omdat we niet antwoorden dat we niet achter onze keuzes staan.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Volgens het Reglement kunnen tijdens een hoorzitting enkel vragen worden gesteld. De parlementaire discussie zal volgen, waarschijnlijk na het krokusreces. We zullen u tijdig op de hoogte brengen van de agenda en u zult ook de verslagen van de vergaderingen kunnen nalezen.

De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : U hebt het regelmatig over sporttakken en sporttakkenbeleid. Ook het ontwerp van decreet voorziet in een beleid dat zal worden gedefinieerd door de Vlaamse overheid na advies van de Vlaamse Sportraad. De subsidiëring wordt hierdoor afhankelijk van de keuze van sporttak. Hoe ziet u de indeling in sporttakken en wie definieert de takken ? Ik hoop dat de visies daarop niet verschillen.

De heer Fernand Van Huyneghem : Ik ben op een eerlijke wijze vertrokken vanuit de realiteit. Ik ben een pragmaticus en heb onderzocht welke groepen bestaan, welke de traditionele sporttakken volgens het olympisch programma zijn en welke tot de internationale gestructureerde sporttakken behoren. Ik heb tevens de situatie in de buurlanden bekeken, onder meer inzake de fiscale vrijstelling.

Vanuit die situatie heb ik bepaald welke sporttakken in aanmerking komen. Het zijn takken waarvoor reeds een bond bestaat, want we hoeven geen nieuwe bonden uit te vinden.

Iedereen heeft een bestaansrecht, ook de verzuilde federaties. Ik vraag me echter af waarom de katholieke zuilen en de arbeiderszuilen niet samensmelten naar Nederlands model. De politici moeten bepalen welke groepen geld krijgen. In tegenstelling tot ons werken de zuilen in de praktijk meestal reeds samen tijdens vergaderingen. Hun standpunt is reeds op voorhand bepaald.

We kunnen niet naast het nut van een aantal groepen kijken. Ik denk onder meer aan de gehandicaptensport. De dame die daarnet naast me zat, stelde voor om de gehandicaptensport en de Zwemliga iets samen te laten organiseren. Ik vind dat een schitterend voorstel. We zullen elkaar vinden. Dat is het aangename aspect van de grote sportfamilie : door het uitwisselen of het botsen van ideeën ontstaat iets nieuws.

De avonturensport is een aankomende groep waarvoor we oog moeten hebben. We mogen immers niet toelaten dat bijvoorbeeld het muurklimmen een volledig nieuwe en aparte categorie vormt. We moeten bij de pinken zijn. Het VSF is goed geplaatst om hierover advies te verschaffen, en we hopen dan ook dat u ons daartoe de opdracht geeft.

Ik zal u een aantal voorbeelden van moeilijkheden geven. Zo weten we niet of we denksport als sport kunnen beschouwen. Tijdens een algemene vergadering hebben onze federaties gesteld dat schaken geen sport was. Dit zijn moeilijke zaken. Het is uw taak om te luisteren naar wat mensen uit de sportwereld zeggen. De Volkssportconfederatie met zetel te Sijsele heeft een brief geschreven aan de minister om samen met enkele bonden te federeren. Ze weten immers niet tot welke groep ze behoren, want nu zijn er onderverde-

lingen tussen de liggende wip en de staande wip. Niemand raakt er nog uit wijs of deze sporten café- of boogsporten zijn. Hetzelfde verhaal geldt voor petanque en beugelen. Als de mensen zich goed voelen onder de noemer volkssporten, dan is dit hun keuze. Waarom zouden wij er dan nog van wakker liggen ?

Zo zijn er ook categorieën voor bedrijfssporten en voor omnisporten. Een aantal doelgroepen moeten goed worden gedefinieerd en in de lijst worden ondergebracht.

De heer Joachim Coens : In uw lijst met als titel 'sporttakken', vermeldt u dus ook een aantal categorieën die niet als sporttakken worden gedefinieerd. U hebt het over sporttakken en over doelgroepen, maar dat zijn twee verschillende categorieën. Of de federaties zich al dan niet katholiek wensen te noemen, is nog een andere zaak. De sporttakken in uw lijst beslaan dus enkel de eerste 51 punten ?

De heer Fernand Van Huyneghem : Er is een lijst sporttakken en er is een lijst doelgroepen. Zo zijn er bijvoorbeeld de Vlaamse Liga voor Gehandicaptensport, de Vlaamse Federatie voor Gehandicaptensport, Psylos en Slobo. Wij raken er zelf niet goed meer aan uit. Ik heb echter vernomen dat de betrokken groepen zelf al hebben beslist dat ze beter kunnen samenwerken omdat ze toch met hetzelfde bezig zijn. Voor de volkssporten en gezinssporten geldt hetzelfde.

Ik heb alle bonden vragen gesteld. Zo stellen de bonden van de gezinssporten zelf dat ze beter één groep zouden vormen. De twee wandelbonden hebben zelf bepaald dat ze tot de recreatiesport behoren en beter samenwerken. Het bestaan van een Vlaamse Wandelfederatie en een Vlaamse Wandel- en Jogging Liga is immers een beetje van het goede te veel.

Ik zou ook kunnen beginnen. Ik maak dan een olympische zwembond, een waterpolobond voor de competitie, een bond voor synchroon zwemmen en een schoonspringbond. Dat zou toch belachelijk zijn. We moeten ons als grote mensen gedragen en trachten om eerst onze problemen zelf op te lossen. De politiek kan natuurlijk, eventueel met lichte dwang, sturend optreden.

Maar men kan de bonden niet verplichten om samen te smelten. Dat zou een te zwaar ingrijpen van de staat zijn, waaraan we niet willen meedoen.

De voorzitter : Het is in elk geval een lijst met een mogelijke indeling. De commissie zal bij haar besprekingen verder moeten uitmaken welke richting dit uitgaat.

We horen nu de heer Martens, voorzitter van de Antwerpse Vereniging van Vriendenclubs en de heer Puype, hoofd promotie van de Vlaamse Wandel- en Joggingliga.

De heer Martens heeft het woord.

De heer Tony Martens : Mijnheer de voorzitter, geachte volksvertegenwoordigers, dames en heren, toen het huidige decreet op 2 maart 1977 van toepassing werd, ontving onze vereniging de erkenning van landelijk georganiseerde sportfederatie. Thans zijn wij hier samen om het nieuwe voorstel van decreet te bespreken. Zowel unitaire federaties als omnisport- en andere federaties, zowel topsport als recreatiesport vormen hierbij een verscheidenheid van activiteiten en competities met niet altijd dezelfde doelen en mogelijkheden. Onze Koninklijke Antwerpse Vereniging van Vriendenclubs staat in het huidige decreet gerangschikt onder categorie B, waarbij een minimum van 5.000 aangesloten leden wordt vereist. Kwantiteit speelt misschien geen rol, maar ik wil er aan toevoegen dat wij meer dan 20.000 actieve, dus spelende leden wekelijks aan de sport laten deelnemen. We zijn vertegenwoordigd in vier Vlaamse provincies : Antwerpen, Brabant, Oost-Vlaanderen en Limburg. Wat activiteiten betreft is er sprake van uitgebreide recreatieve competities in dertien verschillende sporttakken en in zeventien afdelingen.

Wat de opmerkingen betreft in verband met dit nieuwe voorstel, menen wij te mogen stellen dat er hoe dan ook een groot onderscheid bestaat tussen de diverse sportfederaties. Er is topsport en er is recreatiesport. De topsportfederaties hebben andere betrachtingen, wat trouwens begrijpelijk is. Onze doelstelling bestaat er sinds vijftig jaar in iedereen aan sport te laten doen op een sportieve wijze en in het kader van zuiver recreatieve activiteiten.

Daarom verzoeken wij u de volgende door ons voorgestelde wijzigingen in overweging te willen nemen. Het door velen aangehaalde artikel 22, paragraaf 2 bevat de volgende vermelding : 'elke sportfederatie moet minimaal twee voltijdse personeelsleden in dienst hebben, waarvan één administratieve en één sporttechnische coördinator'. Begrijpelijk. Maar misschien kan deze vermelding worden aangevuld met het volgende : 'Voor zuivere recreatiesportfederaties volstaat minimaal één voltijdse coördinator, die echter eveneens over de competentie moet beschikken om tegelijkertijd als technisch coördinator te kunnen fungeren.'. Deze aanvulling steunt op het feit dat voor zuiver recreatieve sportactiviteiten het sporttechnische aspect veel minder in aanmerking komt dan voor de echte competitieve activiteiten.

In paragraaf 10 van datzelfde artikel 22 staat te lezen : 'voor de competitieve sportfederaties moet minstens 50 percent van het gesubsidieerd personeel geschoold zijn en bovendien een sporttechnische functie uitoefenen'. Misschien kan dit worden aangevuld met de volgende bepaling : 'Voor de recreatieve sportfederaties volstaat het dat minstens één gesubsidieerd personeelslid een sporttechnische kwalificatie bezit.' Aangezien in de zuiver recreatieve sportfederaties het administratieve werk het sporttechnische overschaduwt, is deze aanpassing noodzakelijk.

De Vlaamse Liga van de Bedrijfssportbonden is het met deze aanpassingen volledig eens en wenst dat de volgende aanpassingen eveneens in overweging worden genomen. In artikel 2, paragraaf 10 zou bij de sport en de sportactiviteiten de vermelding 'met competitief en participatief karakter' eventueel kunnen worden vervangen door 'met competitief of zuiver recreatief karakter'. De competitie waarvan sprake is in haar midden, verschilt immers merkbaar van de echte competitiesport, zo stelt deze liga. Ze heeft het ook moeilijk met artikel 3, paragraaf 12. Ze stelt voor de vermelding 'ter bescherming van haar aangesloten leden verzekeringspolissen afsluiten die voldoen' te vervangen door 'ter bescherming van haar aangesloten leden verzekeringspolissen afsluiten of doen afsluiten die voldoen'. Deze uitbreiding is vereist omdat omnisportfederaties bestaan uit werknemers van bedrijven waarvan de werkgevers zelf de verzekering van hun personeel ter harte nemen. Het zou onlogisch zijn de leden van deze clubs te moeten afstoten, daar zij toch volledig gelijkwaardig verzekerd zijn.

In artikel 13, paragraaf 2 vindt men op de vierde, vijfde en zesde regel de vermelding 'en intense fysieke inspanning met competitief en participatief karakter'. Dit kan misschien worden vervangen door 'en redelijke fysieke inspanning met competitief of zuiver recreatief karakter'. In artikel 15, paragraaf 4 kan de vermelding 'competities, competitiegerichte of participatieve activiteiten' best worden vervangen door 'competities of zuiver recreatieve activiteiten'.

Naderhand ontvingen wij nog de mening van de Natuurvrienden Sportfederatie. Zij vroegen ons rekening te houden met het feit dat zij het wel eens zijn met artikel 3, paragraaf 12 – de verzekering, dus – en met de artikels 22, paragraaf 2 en 22 paragraaf 10 over één administratieve en één sporttechnische coördinator. Ten slotte bereikte ons vannacht nog een fax met het standpunt van Vasco, die zich eveneens akkoord verklaren met de voornoemde artikels 3, paragraaf 12 en 22, paragraaf 2 van het voorstel van decreet. Zij vinden dat de participatieve sporter recht heeft op een degelijke sporttechnische begeleiding. Dit zijn de verzoeken die ons bereikten uit de omnisportfederaties.

Wij hopen dat u voldoende aandacht zult besteden aan deze punten en er rekening mee zult houden dat zuiver recreatieve activiteiten van zeer groot belang zijn en blijven in ons sportlandschap. Naast de topsport moeten de recreatiesport en de omnisportfederaties openstaan voor het grote publiek. Bloso heeft zelf vele jaren de massasport gepropageerd in het Vlaamse land. We menen dat alle omnisportfederaties, net als de recreatiesporten er dezelfde mening op nahouden als wij.

De voorzitter : De heer Puype heeft het woord.

De heer Patrick Puype : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, de zuivere recreatiesportfederaties bevinden zich steeds in een moeilijke positie. Om te beginnen hebben ze geen topsport- of competitieve compartimenten, zodat ze moeilijk een constante media-aandacht kunnen krijgen. Door deze handicap hebben ze het over het algemeen moeilijk om budgetten via externe sponsoring door het bedrijfsleven aan te trekken. De interesse van deze sponsors gaat vanzelfsprekend in eerste instantie uit naar de sporten die vaak in de krant of op de televisie komen, minder naar de recreatiesporten, waar wekelijks vele tienduizenden actief aan deelnemen.

Nochtans zijn de recreatiesporten een noodzaak als optie voor het grote publiek, terwijl de topsport of competitiesporten voorbehouden zijn voor een iets beperktere kern. Deze promotionele handicap van onze sporttak maakt dat de zuivere recreatiesporten heel eigen noden hebben. Vanuit deze invalshoek heb ik dan ook, als woordvoerder voor de zuivere recreatiesportfederaties, het voorstel van decreet voor de erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties bestudeerd.

Dit voorstel van decreet maakt een onderscheid tussen competitieve sporten en sporten met een participatief karakter. Deze scheidingslijn is ons inziens echter te wazig. Wat bedoelt men precies met participatief ? Waar men in de competitiesporten vooral nood heeft aan doorgedreven training, professionele opleiding en voortdurende begeleiding van de beoefenaars, ligt deze grens veel lager voor de recreatiesportbeleving.

Natuurlijk kan in de zuivere recreatiesport ook aan competitie worden gedaan. Maar dan is niet de prestatie op zich doorslaggevend, maar wel de beoefening, de beweging en de ontspanning die men daarbij ondervindt. Daarom moet men ons inziens de term 'participatie' duidelijk omschrijven als 'sportactiviteiten die tot doel hebben om de bevolking aan sport te laten doen'.

Om het groot publiek te motiveren om in zijn vrije tijd aan recreatiesport te doen, is het noodzakelijk om voortdurend onder de aandacht te komen. Federaties die enkel recreatiesporten vertegenwoordigen, zoals het wandelen, hebben het echter moeilijk om de media-aandacht te halen. Een bekwaam en degelijk opgeleid medewerker in het vast kader kan echter veel realiseren. In het huidige voorstel tot decreet is vooral aandacht besteed aan een professioneel kader voor de sporttechnische opleiding en begeleiding.

Bepaalde recreatiesportfederaties hebben meer baat bij een betere promotie van de eigen sporttak bij een breed publiek. Ik pleit ervoor om voor de zuivere recreatiesportfederaties, naast de verplichte administratieve coördinator, de sporttechnische coördinator te vervangen door een soort 'hoofd van de sportpromotie'.

In het voorstel tot decreet worden de sportfederaties ingedeeld in categorie A of B, naargelang hun werking op zuiver competitief of recreatief vlak. Deze indeling heeft consequenties voor onder meer het aantal subsidieerbare voltijdse personeelsleden. Wij menen echter dat, naast de aard van de activiteiten, ook nog andere factoren een uitbreiding van het vast personeelskader rechtvaardigen. We denken dan bijvoorbeeld aan het aantal leden van een federatie, het aantal activiteiten dat jaarlijks wordt verzorgd, het aantal aangesloten verenigingen enzovoort. Wij zijn van mening dat bepaalde federaties, zonder dat ze zich toeleggen op deelname aan olympische spelen of andere wereldspelen, op basis van deze secundaire criteria de kans moeten krijgen om ook tot categorie A op te klimmen.

Kwaliteit is ook voor de zuivere recreatiesportfederaties heel belangrijk. De organisator van bepaalde recreatieve sporttakken heeft het echter heel gemakkelijk om zonder enige controle een activiteit te organiseren. Zo is er voor het beoefenen van de wandelsport nagenoeg geen gespecialiseerde infrastructuur nodig. En iedereen kan eraan deelnemen. Nochtans krijgen de bij een officiële federatie aangesloten verenigingen ook kwaliteitsregels opgelegd. We stellen voor dat de organisatoren van dit soort van sporten, vooraleer iets te organiseren, de goedkeuring moeten krijgen van een officiële sportfederatie of -confederatie. Enkel zo kan de kwaliteit blijvend worden gecontroleerd en verbeterd.

Enkel federaties waarvan de activiteiten omschreven zijn in het sporttakkenbeleid van de Vlaamse regering, komen volgens dit decreet in aanmerking voor werkingssubsidies. Wij willen erop wijzen dat het belangrijk is om snel in te spelen op vragen vanuit de bevolking. Het kan niet dat nieuwe sporten of variaties van sporten zich niet kunnen ontplooien omdat de lijst met erkende sporttakken niet tijdig is aangepast. Ook federaties die reeds jarenlang goed werk leveren en die nog steeds inspelen op een behoefte van de bevolking, mogen daardoor niet automatisch worden afgeremd in hun werking en verdere ontplooiing.

Dit zijn enkele fundamentele opmerkingen vanuit het oogpunt van de zuivere recreatiesportfederaties. Alhoewel de basistekst perspectieven opent, moet er toch over worden gewaakt om een zo goed mogelijk praktisch werkingskader te scheppen, zodat het sportaanbod voor iedereen kan worden uitgebouwd. Ter afsluiting pleit ik er dan ook voor dat de Vlaamse Sportfederatie, als koepelorganisatie van de verschillende sporttakken in Vlaanderen, samen met afgevaardigden van de sportfederaties inspraak krijgt en kan meehelpen bij de uitwerking van de uitvoeringsbesluiten van dit decreet.

De voorzitter : De heer Van Nieuwkerke heeft het woord.

De heer André Van Nieuwkerke : Uit de uiteenzetting van beide sprekers heb ik begrepen dat ze minder belang hechten aan de sporttechnische begeleiding. Zal dat de kwaliteit van de recreatieve sporten niet aantasten ?

De voorzitter : De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Wat bedoelt men eigenlijk met kwaliteit ? Iedereen heeft daarover een andere mening. Hoe ziet u dat ?

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Ik heb een vraag voor de heer Martens. In artikel 2 staat dat de federatie een vereniging is van autonome, plaatselijke clubs, en dat hun doelstelling 'sport' is. Stelt deze definitie uw federatie voor problemen ?

De heer Tony Martens : Onze activiteiten strekken zich uit over alle provincies. We beschikken over een algemeen secretariaat, dat alles centraliseert. Wat de kwaliteit betreft, is er een praktisch probleem. Onze licentiaat kan de mensen niet overdag bereiken ; die moet dat 's avonds of tijdens de weekends doen. Dat moet worden opgelost. We zouden bijvoorbeeld een voltijdse job kunnen opsplitsen in twee halftijdse. Dat moet allemaal eens goed worden onderzocht. Maar kwaliteitsverbetering op zich is een goede zaak.

De voorzitter : De heer Puype heeft het woord.

De heer Patrick Puype : Het sporttechnisch kader is van belang voor de meeste recreatiesportverenigingen en -federaties. Het niveau is echter minder belangrijk ; de mensen doen dat in de eerste plaats om beweging te hebben. Als de recreatiesport aanleunt bij een topsport, is technische kennis belangrijk. Een aantal recreatiesportfederaties hebben daar weinig nood aan. Ze hebben vooral behoefte aan een specialist die de sport bekend maakt bij de bevolking.

Binnen onze federatie zijn we al een tijdje met kwaliteit bezig. We proberen voor elke activiteit een minimaal kwaliteitsniveau te garanderen. Het kan niet dat een recreant een aangename dag beleeft dankzij een goede infrastructuur, en de volgende week wordt geconfronteerd met een voorbijgestreefde organisatie.

De voorzitter : De heer Meiresonne, secretaris-generaal van de Nationale Onafhankelijke Minivoetbalbond, heeft het woord.

De heer Wim Meiresonne : Dames en heren, eerst en vooral willen we er de nadruk op leggen dat we de doelstellingen geformuleerd in de toelichting, volkomen onderschrijven. Het streven naar doorzichtigheid en kwaliteit in de Vlaamse sportwereld kan enkel worden toegejuicht. Toch vinden we in het voorstel van decreet een aantal bepalingen die naar ons oordeel haaks op die eerder onderschreven betrachtingen staan.

Het decreet streeft naar loskoppeling van erkenning en subsidiëring. De bedoeling ligt voor de hand : men wil aan minder federaties subsidies toekennen om de pot niet te moeten vergroten. Enerzijds kwaliteitsbewaking en -verbetering nastreven en anderzijds een aantal sportfederaties in de verdrukking dwingen, lijkt ons tegenstrijdig. Welke niet-gesubsidieerde federatie zit te wachten op de morele opsteker die volgens de toelichting aan een erkenning vastzit ? Waarom zou een federatie moeite doen om zich te laten erkennen ? Het is toch veel gemakkelijker om ongebonden te kunnen opereren zoals zoveel kleinere sportaanbieders. Zou men niet juist door hogere eisen voor alle sportaanbieders de betere doorstroming naar de goed georganiseerde sport bevorderen ? Door sport uit te sluiten van subsidie, bereikt men het omgekeerde effect.

We stellen ons eveneens vragen bij het sporttakkenbeleid, onduidelijkheid viert hier hoogtij. Aan welke objectieve en op voorhand bekende criteria moet een sport voldoen om erbij te horen ? Wanneer komt een sport in aanmerking om een sporttak te worden ? Kunnen degenen die de boot missen beroep aantekenen ? Zijn in één sporttak meer afgeleide disciplines mogelijk ? Zou men niet beter beginnen met

duidelijkheid te scheppen over de voorwaarden voor erkenning en subsidiëring ? Op welke morele gronden zal de samensteller zich baseren om een door hemzelf erkende sport uit te sluiten van subsidiëring ?

Voor de personeelsleden zal de Vlaamse regering de diploma's en bekwaamheidsbewijzen bepalen. Met deze vage omschrijving moeten we het momenteel doen. Ook over dat punt moet vooraf duidelijkheid komen. Welke diploma's komen in aanmerking ? Zijn diploma's de enige criteria om bekwaamheid te controleren ? We hopen dat elke universitair gediplomeerde, met een trainer A-diploma behaald bij de Vlaamse Trainersschool, als sporttechnisch geschoold personeel wordt beschouwd. Als we de sporttechnische kwaliteit willen verbeteren, is deze kaderopleiding onontbeerlijk.

Ten slotte lijkt de haalbaarheid van de data waarop sommige bepalingen in werking moeten treden, nogal utopisch. Het vormen van confederaties bijvoorbeeld lijkt ons geen klus om onvoorbereid te klaren. Men wil de huidige subsidies voor het personeel behouden tot 1 januari 2000, wat onrealistisch en zelfs oneerlijk is.

Om al deze redenen vragen wij dit voorstel van decreet nog eens grondig te herdenken. Het materiaal dat hier vandaag wordt aangereikt, kan daarvoor als basis dienen. Het mag de samenstellers van het voorstel van decreet ook aanzetten om, louter uit rendementsoverwegingen, zich in het vervolg eerst te documenteren via een hoorzitting als deze.

De voorzitter : Mevrouw De Smet, sportdirecteur van de Vlaamse Liga Gehandicaptensport, heeft het woord.

Mevrouw Jessica De Smet : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, omdat in officiële teksten naast punten en komma's weinig leestekens voorkomen, zal ik hier gebruik maken van drie speciale leestekens om onze opmerkingen op een rij te zetten.

Het vraagteken symboliseert onze eerste opmerking. Ook wij betreuren dat dit voorstel van decreet geen duidelijke impuls geeft tot de confederatie van de verschillende federaties die zich tot eenzelfde doelgroep richten. De kleinere federaties kunnen niet voldoen aan de algemene erkenningsvoorwaarden en zullen moeten samenwerken. De grotere federaties kunnen echter zonder probleem worden erkend. Dit kan toch niet de bedoeling zijn van een decreet dat binnen het Vlaamse landschap naar een uniform beleid wil streven.

Het uitroepteken symboliseert onze tweede opmerking. De Vlaamse Liga voor Gehandicaptensport legt het accent op de gereglementeerde competitie van vijftien verschillende sporttakken die kunnen deelnemen aan de Paralympics, spelen voor motorisch en visueel gehandicapten, en van zes verschillende sporttakken die kunnen deelnemen aan de Stille Spelen, voor auditief gehandicapten. Met bijna 3.000 leden hoort de VLG duidelijk thuis in categorie A. De gehandicaptensport moet als sporttak worden opgenomen. Dit schept een probleem want de VLG legt ook het accent op de gereglementeerde competitie van vijf verschillende sporttakken die kunnen deelnemen aan internationale wedstrijden. Het betreft hier wel degelijk andere sporttakken dan die bedoeld in categorie A. Bovendien is de VLG erop gericht een zo breed mogelijk publiek sportactief te maken of te houden en werkt ze zuiver participatief voor verschillende sporttakken. Met deze werking hoort de VLG thuis in categorie B. De verschillende werking van één federatie in zowel categorie A als B dient te worden vertaald in de werkingssubsidies.

Het beletselteken of de drie puntjes zal onze laatste opmerking symboliseren. De gehandicaptensportfederatie heeft een voorstel tot invulling van de facultatieve opdracht prioriteitenbeleid. De valide federatie die het accent legt op een sporttak van de Paralympics of de Stille Spelen, moet met de gehandicaptensportfederatie voor die bepaalde sporttak een samenwerkingsverband afsluiten. Dit samenwerkingsverband bevordert tegelijk de kwaliteit en de sportparticipatie en voldoet hiermee aan de twee doelstellingen van dit decreet.

De voorzitter : De heer Van Deun heeft het woord.

De heer Robert Van Deun : Dames en heren, ik wil onze waardering uitspreken voor dit voorstel van decreet. De bestaande regelgeving gaf onvoldoende aanleiding tot een logisch beleid. De overheid zal de

overkoepelende structuur van de lokale sportclubs beter ondersteunen zodat de clubs hun essentiële rol beter kunnen vervullen.

Een geschikt middel is het transparanter maken van het federatielandschap door fuseren, responsabiliseren en rationaliseren, tegen een achtergrond waarin een verscheidenheid van federaties gewaarborgd blijft. De efficiëntie neemt toe, terwijl de federaties hun eigenheid behouden.

De versnippering van de sportfederaties vormde een probleem in het verleden. Ze leidde tot een gebrek aan slagkracht. Het decreet voorziet nu echter in een herstructurering van het veld. Het aantal federaties zal afnemen. Bovendien werd voorzien in een betere spreiding en besteding van de subsidies. De federaties leggen de nadruk op de professionalisering van de vrijwilligers, het onderzoek door de media van minder populaire sporten en het uitwerken van een degelijke opleiding voor de bestuurders.

Tevens moet de recreatiesector worden uitgebreid. Uit onderzoeken blijkt dat 95 percent van de niet-sporters met interesse voor sport een sportactiviteit in recreatief verband wil ontwikkelen. De mogelijkheden om sport te beoefenen moeten dus toenemen. Bij de bevolking leeft die behoefte immers duidelijk. Momenteel sport ongeveer 59 percent van de bevolking niet, terwijl ongeveer 75 percent regelmatig aan sport zou willen doen. Verbreding van de mogelijkheden is dus belangrijker dan verdieping, vooral voor jongeren en senioren.

In het kader van een doelgroepenbeleid en de bewaking van de kwaliteitszorg, tevens de beste waarborg voor continuïteit, gaat vooral veel aandacht naar de jeugd. 60 percent van de ouders vraagt terecht een betere omkadering van de jongerensport, die kan fungeren als een dam tegen drop-out.

In het ontwerp van decreet worden erkenningen en subsidiëring van elkaar losgekoppeld. Dat is een grote stap vooruit. De kracht van het Vlaamse sportgebeuren ligt bij de vele lokale clubs en federaties. De overheid moet de overkoepeling van de lokale sportclubs beter ondersteunen. Het ontwerp voorziet in duidelijke kwalitatieve normen, basisopdrachten en erkenningsvoorwaarden. De klemtoon ligt nu op de kwaliteit, en niet meer zozeer op de kwantiteit. Er wordt onder meer voorzien in een opleiding voor vrijwilligers. Ook het personeel moet aan bepaalde criteria voldoen. De clubs en federaties bieden zo de beste waarborg voor duurzame sportbeleving. We moeten wel waakzaam toekijken op de uitvoeringsbesluiten die de criteria operationaliseren waaraan de personeelsleden moeten voldoen om voor subsidiëring in aanmerking te komen. Er zijn hier nog enkele onduidelijkheden en moeilijkheden.

Sommigen willen de ideologische sportstructuren niet langer erkennen en subsidiëren. Welke bezwaren kunnen tegen de ideologische organisaties worden ingebracht ? De ideologische structuren zijn ook in de sportwereld historisch totstandgekomen. De Katholieke Vlaamse Turnvereniging is intussen 104 jaar oud. Het Katholiek Vlaams Sportverbond Voetbal is 92 jaar oud. Deze verenigingen hebben in het verleden goed werk geleverd en bieden nog steeds aan vele mensen een welkome gelegenheid om sport te beoefenen. De bestaansreden van dergelijke verenigingen kan bijgevolg niet in vraag worden gesteld. De ideologische organisaties bewerkstelligen de vorming van identiteiten en fungeren onder meer als kanalen voor de politieke belangen. De zogenoemde ideologische structuren – vaak zijn ze het nog alleen in naam – zijn zo distinctief voor de democratisering die deze eeuw heeft plaatsgevonden.

Uiteraard zijn er ook problemen. Het beleid dreigt te worden gemonopoliseerd door machtige belangengroepen en organisaties. Bovendien bestaat het gevaar dat argumenten worden geïdeologiseerd tot meerdere eer en glorie van een aantal belangengroepen die in de weigering van discussie met anderen hun eigen legitimiteit menen te vinden. De belangenarticulatie kan zo het normatieve debat verstikken en een degelijk, democratisch en efficiënt beleid onmogelijk maken.

Problemen als machtsongelijkheid komen ook in de sportwereld voor. Federaties die financieel erg sterk staan, willen het beleid op de topsport toespitsen : almaar meer middelen voor veelbelovende jongeren in de sporten die het publiek het meest smaakt. Sommige van deze federaties hebben nauwelijks of zelfs helemaal geen interesse voor de belangrijke, maar veel minder lucratieve recreatieve en socialiserende functies van de sport. Om een sprekend en schrijnend voorbeeld te geven : elk jaar haalt de Belgische Voetbalbond in Antwerpen een 120-tal jonge spelers weg uit de lokale clubs van de KVV. Rond kerstmis zijn er van die spelers nog amper een twintigtal actief. De overigen, die bij nader toezien volgens de clubs van de voetbal-

bond onvoldoende getalenteerd bleken, worden niet langer gevolgd. Ze gaan verloren voor de sportbeoefening. Dergelijke zaken gaan in tegen de doelstellingen van het sportbeleid.

De voornaamste doelstelling van het sportbeleid is meer mensen bij sport te betrekken in een kwaliteitsvoller omgeving met professionelere uitrusting. De volksgezondheid kan hier wel bij varen. Beweging en sport zijn gezond, ontspannend en vervullen belangrijke sociale functies. Vele mensen zouden willen sporten in clubverband. Praktisch valt dit echter niet zo makkelijk te verwezenlijken. De overheid moet remediërend optreden. De structuren, de federaties en de clubs moeten dichter bij de mensen komen. Ze moeten de participatie proberen te verhogen.

Om dit doel te bereiken, moet een verscheiden aanbod worden uitgebouwd op maat van jongeren, mensen van middelbare leeftijd en senioren die geen topsporters zijn. Het beleid moet ook oog hebben voor de sensibilisering van jongeren en voor instrumenten om dropout tegen te gaan. Het is tevens wenselijk om, naast het streven naar lifetime-sportbeoefening, een opvangnet te creëren voor wie niet naar een sportclub wil of daar afhaakt. De kwaliteiten van een recreatiesportfederatie moeten blijken uit het toegankelijk maken van de sport, het sociale aanbod binnen de sport en de meerwaarde die dit meebrengt voor de samenleving.

Het ontwerp van decreet erkent de eigenheid van kleine federaties. Er wordt voorzien in confederale structuren waarin de kleine federaties kunnen blijven functioneren met behoud van hun eigenheid. Dat er een zekere schaalgrootte moet zijn om echt kwalitatief hoogstaand te kunnen werken, betwist niemand meer. De loskoppeling van erkenning en subsidiëring – tot nog toe gingen beide samen – heeft als bedoeling dat alle Vlaamse sportfederaties die aan bepaalde minimumcriteria voldoen, door de Vlaamse Gemeenschap worden erkend, ongeacht of het ideologische federaties zijn. Het decreet voorziet in de minimale kwantitatieve en kwalitatieve erkenningsvoorwaarden. Wie aan de criteria voldoet, heeft recht op erkenning en subsidiëring. Het eventuele ideologische profiel doet niet ter zake.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mijnheer de voorzitter, ik wil een vraag stellen aan de voorzitter van de Minivoetbalbond. Welke opmerkingen maakt hij naast de drie over het sporttakkenbeleid ? Behalve die drie kan ik me immers geen opmerkingen inbeelden bij dit voorstel van decreet. Hij beweert dat het voorstel grondig moet worden herbekeken, terwijl de redenen die hij opgeeft, slaan op het feit dat er nog niet genoeg duidelijkheid is. Ik geef hem daarin gelijk. De onduidelijkheid is te wijten aan het feit dat voor een aantal elementen naar uitvoeringsbesluiten wordt verwezen. Het leek ons immers niet aangewezen het sporttakkenbeleid in het decreet uit te schrijven.

Ten tweede, wat is de houding van de voorzitter van de Minivoetbalbond tegenover samenwerking binnen één sporttak met de Vlaamse Zaalvoetbalbond ? Is hij daar voorstander van of denkt hij dat hij perfect kan voortwerken binnen de gegeven opdrachten ?

De heer Jos Stassen, voorzitter : Mevrouw De Smet, wat betekent dit voorstel van decreet voor uw organisatie ? Daarnet kregen we een lijst van de heer Van Huyneghem met een mogelijke indeling van sporttakken, ideologische organisaties en doelgroepen. Is de Vlaamse Liga voor Gehandicaptensport bereid een samenwerking tussen de verschillende gehandicaptensportfederaties te onderzoeken ?

Maar ik stel voor dat eerst de vraag van de heer Coens wordt beantwoord.

De heer Wim Meiresonne : Mijnheer Coens, u merkt volkomen terecht op dat het probleem zich veeleer rond de uitvoeringsbesluiten situeert. Waar we het bijzonder moeilijk mee hebben, is dat er op voorhand geen duidelijkheid bestaat of we in aanmerking komen voor een sporttak en welke diploma's men daaraan zal koppelen. We kunnen er volledig mee akkoord gaan dat dit als uitvoeringsbesluit moet worden opgenomen, maar ik herhaal dat we er dan ook op voorhand van op de hoogte moeten worden gebracht.

De tweede vraag was of we ons kunnen verzoenen met samenwerking met het zaalvoetbal of het samen opgaan in één enkele sporttak. Ook daarmee hebben we geen enkel probleem. Voorwaarde is evenwel dat

elke federatie daarbij haar eigenheid mag behouden. Daar hebben we momenteel nog onvoldoende zicht op.

Mevrouw Jessica De Smet : Wat de toepassing van het decreet op de VLG betreft, denk ik dat deze steeds een buitenbeentje zal blijven ten opzichte van de andere federaties omdat ze erg verschillende sporttakken vertegenwoordigt.

In dit voorstel zie ik ons evenwel ondergebracht onder categorie A, maar toch pleit ik ervoor bijkomende subsidies vrij te maken voor de verwezenlijking van onze andere sportdoelstellingen. Ik neem aan dat dit antwoord toereikend is voor uw eerste vraag.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Mijn vraag was eigenlijk wat het voorliggende decreet concreet betekent voor uw organisatie. Is aanpassing nodig ? Zullen er ontslagen vallen ?

Mevrouw Jessica De Smet : Dat zeker niet. We zijn eigenlijk blij dat dit decreet er komt, omdat onze federatie aan de erkenningsvoorwaarden voldoet. We beschikken ook over sporttechnisch en administratief personeel zodat er ook op dat vlak geen enkel probleem is.

Wat uw tweede vraag betreft, komt de gehandicaptensport niet als sporttak voor in de lijst van de heer Van Huyneghem. Het is wel de bedoeling dat u die er zeker in opneemt. Het zou zelfs ideaal zijn indien de gehandicaptensport er tweemaal in zou voorkomen, namelijk gehandicaptensport A en gehandicaptensport B, zodat we eigenlijk als twee federaties zouden worden erkend. Ik weet wel dat dit utopisch klinkt, maar u zult wel begrijpen wat ik bedoel.

Het confedereren met de andere federaties is voor ons geen enkel probleem. De NFSOG en het Slobo zijn trouwens al in de VLG geïntegreerd. We vermoeden dat de Nasso-MIVA als kleine federatie ook zal meedoen. Psylos is evenwel een geval apart omdat het daarbij om psychiatrische patiënten gaat. Een opmerking in dit verband is dat zij moeilijk met ledenlijsten kunnen werken daar zij initialen hanteren.

Of de socialistische gehandicaptensportfederaties tot confedereren zal overgaan, weet ik niet. Wij zijn daar in ieder geval niet vies van.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Dit is alvast een duidelijk antwoord.

Mijnheer Van Deun, ik wens nog even terug te komen op uw betoog. In welke mate kan een samenwerking tot stand komen in het kader van de ideologische federaties en welke meerwaarde levert de verzuiling in het Vlaamse sportlandschap ? Wat is bijvoorbeeld de meerwaarde van een katholieke turnfederatie naast de andere turnfederaties ?

Voor mijn tweede vraag wens ik u eerst te citeren : 'Ideologische organisaties bewerkstelligen de vorming van collectieve identiteiten en fungeren onder meer als kanalen voor de articulatie van politieke belangen'. Het eerste deel van die zin kan ik begrijpen, maar kunt u mij wat uitleg geven over het tweede deel ?

De heer Robert Van Deun : Eerst vroeg u in welke mate een samenwerking tot stand kon komen in het kader van de ideologische federaties. Gezien de grote verscheidenheid in het landschap is dit een bijzonder moeilijke vraag.

Momenteel zijn er ongeveer 200.000 aangesloten sporters in een aantal disciplines. Ik denk niet dat de uitwerking van één confederale structuur op basis van ideologische elementen, de oplossing inhoudt voor het bieden van kwaliteit en technische ondersteuning. Ik heb trouwens zelf de vraag gesteld wat met een ideologische structuur wordt bedoeld. Persoonlijk denk ik dat een en ander veeleer vanuit een historische context moet worden bekeken, en dat elke sportfederatie derwijze is geëvolueerd dat zij openstaat voor alle mogelijke sporters. De klemtoon moet derhalve niet langer op het ideologische worden gelegd, maar wel op de kwaliteit. Het feit dat wij een dergelijk aantal kunnen groeperen, is in ieder geval een duidelijk bewijs dat wij de in onze federatie gestelde verwachtingen en verzuchtingen hebben ingelost.

Wat uw vraag met betrekking tot de meerwaarde betreft, moet mijns inziens een onderscheid worden gemaakt tussen de top- en de recreatiesport. We staan daar dichter bij de sporters en kunnen zo gemakkelijker inspelen op de in het sportlandschap aangevoelde verwachtingen en verzuchtingen. Het is op basis van die mobiliteit dat de resultaten kunnen worden gemeten.

En in antwoord op uw derde vraag denk ik geen geheim te onthullen als ik zeg dat bepaalde organisaties – bijvoorbeeld de Belgische Voetbalbond – zich inderdaad richten tot de hogere ministeriële sferen om bepaalde zaken te bekomen. Het BOIC durft daarvoor zelfs aan de deur van het koningshuis aan te kloppen.

Een goed gestructureerde VSF, zoals aangegeven in het nieuwe decreet, is ons inziens een uitstekend kanaal om het overleg in optimale omstandigheden te laten gebeuren. Ik zou derhalve, met het oog op een nieuwe toekomst, abstractie willen maken van wat historisch kan worden ervaren. Dit is voor mij duidelijk de aanzet voor het nieuwe decreet.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mijnheer Van Deun, u stelt in uw tekst : 'sommigen willen de ideologische overlegstructuren niet langer erkennen of subsidiëren'. Die structuren werden niet in het ontwerp van decreet opgenomen, maar u zou dat dus liever anders zien ?

De heer Robert Van Deun : Ik heb in de eerste plaats onze waardering voor het ontwerp van decreet geuit. De heer Van Huyneghem heeft erop gewezen dat er beter komaf wordt gemaakt met een beleid waarbij geen plaats is voor meer dan één sportfederatie per discipline.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Verwijst u naar het aantal federaties ?

De heer Marino Keulen : U stelt enerzijds dat de toestand is achterhaald, dat de tijden veranderen en dat in de praktijk een evolutie tot groepering bestaat. Anderzijds antwoordt u op een vraag van de heer Coens dat u de bestaande toestand liever niet loslaat.

De heer Joachim Coens : In de tekst maakt u toch een onderscheid tussen overlegstructuren en federaties. In het ontwerp van decreet is er geen sprake van ideologieën. We hebben het over sport, sportclubs en federaties die aan kwalitatieve en kwantitatieve normen voldoen. Die komen voor drie vierde in de koepelorganisatie terecht.

U hebt het over de bestaande ideologische overlegstructuren die ten dele door de administratie worden gefinancierd, maar niet langer worden erkend en gesubsidieerd omdat er geen decretale basis voor bestaat. In de toekomst zal dat evenmin het geval zijn. Toch pleit u daarvoor.

De heer Robert Van Deun : Neen, ik pleit daar niet voor. Ik verwijs naar een bestaande toestand waarbij een aantal actoren pleiten voor monopolisering van de sport, en die slechts één sportfederatie per discipline wensen. Omwille van de historische context ben ik van oordeel dat een sportfederatie die voldoet aan de kwantitatieve en kwalitatieve criteria, aanspraak kan maken op een erkenning en betoelaging.

De voorzitter : De heer Van Nieuwkerke heeft het woord.

De heer André Van Nieuwkerke : De hele morgen wordt al over de verzuiling gepraat. Ik merk op dat ook de zogenaamde ideologische federaties in de praktijk samenwerken met andere federaties van dezelfde discipline. Dit gebeurt in functie van de kwaliteitsverhoging en de uitstraling. We moeten ons hoeden voor het gebruik van slogans.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Het zinnetje 'de organisaties blijven fungeren als kanalen voor de politieke belangenarticulaties' staat nog steeds zwart op wit in de tekst. We zullen hierover vandaag echter niet in discussie treden.

Ik dank de sprekers en nodig de heer Van Esser van de Vlaamse Turnliga, en de heer Goethals, de secretaris-generaal van de Vlaamse Tennisvereniging, als nieuwe sprekers uit.

De heer Van Esser heeft het woord.

De heer Dirk Van Esser : Dames en heren, bij elk voorstel van decreet zullen er opmerkingen worden gemaakt, want er zal altijd wel een federatie in de problemen raken. Een decreet schrijven waarachter iedereen zich kan scharen, is bijna onmogelijk. Ik heb aandachtig naar de vorige sprekers geluisterd. Iedereen heeft opmerkingen gemaakt. Uit de woorden van de heer Van Deun van de Vlaamse Katholieke Sportfederatie Omnisport leid ik af dat hij zeer tevreden is met het voorstel van decreet.

Ik ben uitgenodigd als woordvoerder van een pluralistische federatie, maar had liever het woord gevoerd als directeur van een grote of van een competitieve federatie. Ik werd gevraagd om te komen vertellen wat in de sportwereld leeft. De verzuilde sector spreekt in naam van 200.000 sporters, de pluralistische in naam van 800.000, of 80 percent. We worden structureel echter steeds opnieuw geconfronteerd met de verzuilde sportwereld.

Een rationeel sportbeleid houdt de erkenning en subsidiëring van één federatie per sporttak in. Elke sportfederatie moet in principe pluralistisch zijn. Veruit de meeste leden weten immers niet eens of ze bij een pluralistische of een verzuilde federatie zijn aangesloten. Sporters sporten niet omwille van een politieke of religieuze overtuiging, wel omdat ze aan sport willen doen. Ze willen geen versnippering of verzuiling, maar vragen kwaliteit en gelijke kansen. Ze zijn niet gediend met verzuiling en versnippering en worden er meestal veeleer toevallig mee geconfronteerd.

Het ondersteunen van verzuilde federaties zet een echt sportbeleid zelfs op de helling. Ik geef enkele voorbeelden. Zo oefenen de verzuilde federaties druk uit op de politieke wereld bij beleidsbeslissingen over sport. Er is druk van dezelfde verzuilde federaties in de Raad van Beheer van Bloso, die eveneens politiek is samengesteld. Er zijn partijgebonden overlegorganen, die de taak van gesprekspartner met de overheid systematisch overnemen van de Vlaamse Sportfederatie. Er is een oeverloze versnippering van de al schaarse middelen. Er zijn verscheidene gesprekspartners per sporttak. Er is een prijzenslag tussen de federaties van eenzelfde sporttak, waardoor een gebrek aan middelen ontstaat en men eerst bespaart op kwaliteitszorg.

Het onderzoek van Andersen Consulting heeft nochtans aangewezen dat : 'Vooral bij de federaties het effect van de subsidiëring niet optimaal is, tengevolge van de versnippering van de middelen – te veel gegadigden, meerdere federaties voor dezelfde sporttak'. Het strategisch plan had de aanbeveling afgezwakt en bepaalde : 'De subsidieregeling moet de samenwerking en fusie van federaties stimuleren.' en 'Het inbouwen van permanente financiële stimuli om bestaande federaties aan te zetten te fusioneren, in het bijzonder waar het federaties betreft die op hetzelfde terrein actief zijn.'

Het voorstel van decreet legt deze intenties gedeeltelijk naast zich neer. Het voorziet immers niet in een permanente stimulans voor federaties die werkelijk willen fusioneren. Integendeel, het voorstel van decreet geeft de indruk dat de verzuiling kunstmatig in stand zal worden gehouden. Enkele zeer grote federaties die in dezelfde sport actief zijn, waren nochtans reeds gesprekken begonnen aan de hand van het strategische plan. Uit het voorstel van decreet blijkt nu dat ze die gesprekken zullen moeten stopzetten en naar andere samenwerkingsmodellen moeten zoeken. Twee grote federaties die fusioneren, verliezen immers erg veel middelen.

Ik wil één punt van het ontwerp van decreet speciaal toelichten : de projecttoelagen voor topsport en topsportscholen. Die toelagen worden logischerwijze voorbehouden aan federaties die in categorie A worden gesubsidieerd. Enkel deze federaties bereiden de atleten voor op de deelname aan de olympische spelen en de World Games. Het zijn enkel deze federaties die recht hebben op topsporttoelagen. In het decreet wordt de achterdeur echter opengezet, en worden topsporttoelagen en -scholen voor verzuilde sportfederaties niet uitgesloten. Geloof me, terzake zijn er reeds contacten geweest. Dit betekent in feite dat we straks meerdere topsportscholen zullen hebben, ingericht door meerdere federaties van eenzelfde sporttak. We vragen ons dan af waar we dan mee bezig zijn. Moeten de schaarse middelen bestemd voor topsport dan nog verder worden versnipperd ?

Ik wil toch benadrukken dat het voorgestelde voorstel van decreet ontegensprekelijk heel wat verbeteringen inhoudt, vooral inzake kwaliteit en controle op het beleid van de federaties en de besteding van de

middelen. Het blijft dan ook belangrijk dat dit decreet er komt, ondanks ons gevoel dat de kleinere pluralistische unisportfederaties het moesten afleggen tegen de verzuilde sportfederaties. Omdat we bijna niet anders kunnen, zijn we voorstander van het decreet, in de wetenschap dat het als een noodzakelijke tussenstap wordt beschouwd naar een echt integraal en rationeel sportbeleid.

De voorzitter : De heer Goethals heeft het woord.

De heer Walter Goethals : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, het Strategisch Plan Sportend Vlaanderen was een mooie aanzet. We hopen dat het decreet hierop verder gaat. Het is een kans voor de sport in Vlaanderen. Het is belangrijk dat de beleidsverantwoordelijken de lijn doortrekken.

Als vertegenwoordigers van een grote sportfederatie vragen we dat het sportbeleid in de toekomst alle ondersteuning krijgt dat het nodig heeft. Ook de grote federaties zijn vragende partij. Mits de nodige ondersteuning kunnen op alle niveaus resultaten worden behaald. We hebben dit reeds voor een deel bewezen en willen dit verder doen. Het huidige elan is een unieke gelegenheid om het sportbeleid verder uit te bouwen. Daarbij dienen alle partijen en dus ook de sportfederaties maximaal te worden betrokken.

Dit voorgestelde decreet moet een aanzet zijn om beter te doen. Een van de sterkste punten zijn de aanvullende subsidies voor facultatieve opdrachten, zoals jeugdsport en topsport. Die zullen op termijn hun effect niet missen. Bovendien zetten ze de betrokken federaties ertoe aan extra te investeren in deze voor de sport in Vlaanderen belangrijke aspecten. Deze lijn dient echter te worden doorgetrokken. Uiteindelijk zijn de beschikbare middelen nog steeds beperkt. Een kleine regio zoals Vlaanderen kan zich geen versnippering van deze beperkte middelen veroorloven. Van het huidige elan moet gebruik worden gemaakt om het sporttakkenbeleid vorm te geven.

Eén federatie per sporttak moet het streefdoel zijn. Waar nodig moet synergie worden nagestreefd in plaats van de middelen en mogelijkheden op te splitsen. Dit zal uiteindelijk bijdragen tot een meer professionele aanpak. Geld van de gemeenschap kan niet worden gebruikt om koninkrijkjes in stand te houden. Ter informatie : ook de grote federaties werken aan de basis. 80 percent van onze leden zijn recreatiespelers. Het gaat hier over 80.000 leden. Dit jaar zagen we opnieuw een stijging met 3 percent. In onze federatie is topsport een onderdeel.

Het voorgaande is zeker ook belangrijk in het kader van de toekomstige splitsing van een aantal federaties die nu nog unitair zijn. Deze splitsing kan alleen maar bijdragen tot een sterkere impact van de sport in Vlaanderen. Het is evenwel belangrijk dat de bepalingen van het decreet vermijden dat erkenning en subsidiëring worden bekomen door enkele kunstgrepen. Splitsen is splitsen, zoals twintig jaar geleden de meeste federaties dat hebben gedaan.

Voor een sterke koepelorganisatie is een belangrijke rol weggelegd. De VSF moet thans de kans krijgen om zich te bewijzen. Aansluitend hierbij wil ik stellen dat wij, als vertegenwoordigers van grote federaties, een sterke ondersteuning vragen. Terzake is er niet alleen een rol voor de VSF, maar ook voor Bloso. Wij, en dus ook de middelgrote en kleine federaties, hebben nog een enorme weg af te leggen. We kunnen nog een enorme vooruitgang boeken. Het is niet normaal dat ieder voor zich opnieuw het warm water moet uitvinden. Kwaliteit is belangrijk en vereist een professionele aanpak en ondersteuning vanwege de overheid. Samen met een degelijk sporttakkenbeleid kan dit de sport in Vlaanderen een enorme impuls geven.

De voorzitter : De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Ik vond dit twee sterke uiteenzettingen. Als ik het goed begrijp is er in uw visie sprake van een zeker uitstel, maar ook van een noodzakelijke tussenfase omdat een aantal geesten blijkbaar nog niet rijp genoeg zijn. Dan heb ik het over de versnippering van middelen en de verzuiling.

De heer Walter Goethals : Er moet nog een hele weg worden afgelegd, maar dit decreet moet worden goedgekeurd. De uitvoeringsbesluiten terzake zullen enorm belangrijk zijn.

De heer Marino Keulen : U ziet dit voorstel echter niet als een eindstadium. U vindt het niet optimaal.

De heer Walter Goethals : Neen, maar we bevinden ons op de goede weg en moeten die verder blijven bewandelen.

De heer Dirk Van Esser : Ik ben het daarmee eens.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Ik wil ook nog een vraag stellen aan de heer Van Esser, die ik daarnet reeds stelde aan de heer Van Deun.

Uw standpunt is dat er één federatie per sporttak moet komen. Daarnet kregen we een lijst van de diverse organisaties. Zo is er bijvoorbeeld de Vlaamse Turnliga, die 31.000 leden telt, en de Katholieke Vlaamse Turnfederatie, die 37.000 leden telt. Indien men evolueert naar één erkende sportfederatie per sporttak, is uw organisatie dan in staat die verdubbeling van het ledenaantal op te vangen ? Bent u, louter praktisch gesproken, voorbereid om dat te organiseren ?

De heer Dirk Van Esser : Buiten de twee federaties die u opsomde is er ook nog de Federatie voor Algemene Sportieve Gymnastiek, die 15.000 tot 16.000 leden telt. We hebben het dus over een totaal van 80.000 tot 90.000 leden. Als organisatie zijn we in staat die fusie op te vangen, indien we het aantal personeelsleden en de raden van bestuur samen kunnen voegen. Zo kunnen we tot een nieuwe structuur komen. Onze telefoon staat vaak roodgloeiend door oproepen van vertegenwoordigers van clubs van de Katholieke Vlaamse Turnfederatie, die ons vragen dit probleem aan de top op te lossen. Ze wensen immers het aanbod dat alleen bij ons aanwezig is, maar hun clubs kunnen deze stap niet zetten omdat ze historisch vergroeid zijn met hun eigen federatie.

Als men de verplichting zou opleggen dat er slechts één turnbond meer mag zijn in Vlaanderen, dan zou dit probleem heel snel zijn opgelost. Dat biedt ook mogelijkheden voor de turnsport. Vandaag gaat iedereen immers afzonderlijk aankloppen voor betoelaging, afzonderlijk competities organiseren, afzonderlijk sponsoring aantrekken en topsporters opleiden. Dit betekent ook dat de gemeenschap een personeelslid dat een bepaalde administratieve taak moet uitvoeren in een turnfederatie, drie maal in plaats van één maal moet subsidiëren. We zijn dus in staat dit op korte termijn te realiseren, maar de politiek moet dan wel het signaal geven dat men dit wenst.

De voorzitter : We horen nu de heer Vermant, voorzitter van de Landelijke Bond van Watersportverenigingen en de heer Vervaecke, voorzitter van de Vlaamse Reddingscentrale.

De heer Vermant heeft het woord.

De heer Jean Vermant : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, als een van de laatste sprekers zal ik me onthouden van al te grote inleidingen en algemeenheden. Als middelgrote federatie zijn we overwegend gelukkig met het huidige voorstel. Wel is er natuurlijk de onzekerheid over de uitvoeringsbesluiten en hebben we enkele specifieke opmerkingen.

Een bevriende federatie heeft me gevraagd te wijzen op artikel 2, punt 6, dat het heeft over het begrip van aangesloten lid. De federatie heeft een probleem met de volgende zinsnede : '... moet deelnemen aan competitieve en participatieve sportactiviteiten'. Ze stelt voor dit te vervangen door '... deelnemen aan competitieve en/of participatieve sportactiviteiten'.

Mevrouw Mieke Van Hecke : In decreten is dat taalkundig niet mogelijk. De 'en' staat hier zowel voor de 'en' als voor de 'of'. Misschien kunt u die mensen meedelen dat 'en' dus ook kan worden geïnterpreteerd als 'of'.

De heer Jean Vermant : Ze vreesden dat ook diegenen die recreatieve sporten beoefenen, meer aan competitie zouden moeten doen.

Een tweede zaak waarmee we worstelen, is artikel 2, 11°, over de sportkampen. Tot vandaag waren we er erg blij om dat Bloso die taak op zich nam. De clubs waren daardoor niet echt genoodzaakt om sportkampen met internaat in te richten. Het nieuwe beleid zou ons verplichten om dat toch te doen. In de tekst staat dat dit moet gebeuren 'in een welbepaalde lokaliteit van de Vlaamse Gemeenschap of in het gebied

Brussel-Hoofdstad'. Voor initiatiekampen zijn er geen problemen. Dat gebeurt aan wat wij 'plassen' noemen. De Noordzee is voor initiatie immers niet geschikt.

Voor vervolmaking, en vooral tijdens de krokus- en de paasvakantie wanneer het op het water erg koud is, is het onverantwoord om dat hier te doen. We moeten dan onder meer uitwijken naar het Middellandse Zeegebied. Dat gebeurt trouwens al voor trainingskampen ter voorbereiding van het seizoen dat in maart begint. Ook bergsporters maken deze opmerking. Voor initiatie kan men klimmuren gebruiken. Maar eens men aan vervolmaking toe is, moeten we de bergen intrekken. Daarom stelt men voor om deze passus op te nemen : 'mits aanvraag met verantwoording, gevolgd door goedkeuring door de Vlaamse regering, kunnen ook sportkampen in naburige regio's of landen in aanmerking komen.'

Er zijn ook problemen met de kaderopleiding. We moeten over sporttechnisch geschoold personeel beschikken. Voor de opleiding van trainers voor de zeilsport werd de voorbije twintig jaren twee keer een cursus georganiseerd. Ik heb het nu niet over de initiators of instructeurs. Leren zeilen is een technische aangelegenheid, terwijl een trainer moet voorbereiden op competities. Vorig jaar is er een cursus georganiseerd. We konden twee mensen fulltime aanwerven. Dat is mede het gevolg van onze deelname aan de topsportscholen. Die deelname verloopt overigens erg succesvol.

Vooral de kleinere federaties hebben het moeilijk om voldoende deelnemers voor een VTS-cursus te vinden. We stellen daarom voor deze passus op te nemen : 'in de mogelijkheid voorzien dat, bij het ontbreken van de mogelijkheid tot het volgen van een kaderopleiding voor de betrokken sporttak, een commissie de voorwaarden bepaalt voor het erkennen van de bevoegdheid van de door de federatie voorgestelde kandidaten, en dit mits het voorleggen van een dossier dat de bekwaamheid van de kandidaat aantoont.' We moesten onze mensen voor een trainersopleiding naar Nederland sturen !

Ten slotte is er de problematiek van het sporttakkenbeleid, waarover onduidelijkheid bestaat.

De voorzitter : De heer Vervaecke heeft het woord.

De heer Harald Vervaecke : Namens de kleinere unisportfederaties wens ik u te danken voor het feit dat wij hier vandaag worden gehoord. Door dit decreet krijgen de kleinere federaties de doodsteek. Ik stel mij eerst voor zodat u de achtergrond van mijn betoog beter begrijpt. Na het behalen van mijn doctoraatstitel in de Lichamelijke Opvoeding te Leuven, heb ik twaalf jaar gewerkt als algemeen sportdirecteur van de Internationale Militaire Sportraad. Nadien, in 1994, ben ik verkozen als secretaris-generaal van de Wereldreddingsfederatie. Die federatie heeft momenteel 33 miljoen leden, in 131 landen.

Ik ben ook lid van de raad van bestuur van de International World Games Association. Deze vereniging organiseert de wereldspelen. Zelf ben ik verantwoordelijk voor de uitbouw van het programma van de wereldspelen. Mede door mijn toedoen staan sporten als parachutespringen, oriëntatieloop, rugby, biljart en bowling op het programma van de wereldspelen.

Ten slotte ben ik lid van de raad van bestuur van de Arisf, de associatie van het Internationaal Olympisch Comité die alle niet-olympische sporten groepeert. Sinds meer dan 15 jaar ben ik tevens stemgerechtigd lid van Agfis, de superfederatie van alle sportfederaties in de wereld. Daarnaast ben ik ook voorzitter van de reddingssportfederaties. Ik heb dus heel wat ervaring met het reilen en zeilen van de nationale en internationale sport.

Als we naar de internationale sportstructuren kijken, kunnen we in het algemeen drie soorten sportverenigingen onderscheiden. De eerste zijn de unisportverenigingen, ook sportbezitters genoemd. Dat zijn de echte federaties. De tweede soort zijn de multisportverenigingen die de sporten van de unisportfederaties gebruiken voor hun doelgroepen. Ik geef het voorbeeld van de militairen. De derde groep zijn de verenigingen die de sporten van de unisportfederaties helpen. Voorbeelden hiervan zijn sportmedische verenigingen en verenigingen van sportpsychologen.

In de strikte zin van het woord zijn volgens de internationale normen enkel de unisportfederaties de echte sportfederaties. De superfederatie Agfis groepeert alle sportfederaties in de wereld, dus zowel de bezitters,

gebruikers als helpers. Ze geeft enkel stemrecht aan de unisportfederaties. De andere federaties hebben geen stemrecht op de algemene vergadering van Agfis, met uitzondering van het FISU.

Het Internationaal Olympisch Comité, zoals ook het BOIC, erkent enkel de unisportfederaties als vol lid met stemrecht. Multisportfederaties worden enkel erkend zonder stemrecht. De International World Games Associatie aanvaardt slechts unisportfederaties. De International Masters Games Associatie, die onder andere de Spelen voor Seniorensport organiseert, erkent enkel de unisportfederaties als vol lid met stemrecht. Seniorensportfederaties in diverse landen kunnen dus geen lid worden van deze vereniging. Indien een individu aan de Masters Games wenst deel te nemen, moet die aangesloten zijn bij één van de unisportfederaties die wel vol lid is.

U ziet dat er op internationaal vlak een sporttakkenbeleid wordt gevoerd. Op internationaal vlak wordt er geen sportbeleid gevoerd voor sociaal-culturele doelgroepen, laat staan voor politiek-sociale groeperingen.

Ik kom voor deze hoorzitting speciaal terug van het internationaal congres over doping dat momenteel doorgaat in Lausanne. Meer dan 70 ministers van Sport van over de hele wereld zijn daar aanwezig, samen met meer dan 400 sportleiders en 450 journalisten. Onze Waalse minister van Sport heeft daar gisteren de kranten gehaald met zijn uitlatingen. Met wat meer praktische en minder theoretische kennis kon zijn lezing nuttig zijn geweest. Onze les daaruit is dat men enkel met theoretische kennis geen sportbeleid kan voeren. Men moet, zoals in alle takken van de maatschappij, een beroep durven doen op specialisten.

Ik heb van mijn aanwezigheid in Lausanne gebruik gemaakt om naar de bevoegde ministers van acht Europese landen te stappen en hen gevraagd op welke wijze zij sportfederaties erkennen. Allen geven de absolute prioriteit aan de unisportfederaties. Velen kennen zelfs geen erkenning toe aan multisportverenigingen, laat staan aan associaties.

Eerder heb ik u de indeling van de sporten weergegeven die internationaal wordt gehanteerd. In Vlaanderen, en enkel hier, voegt men er een groep aan toe : de landelijke sportassociaties die op federaal vlak vaak zelfs geen koepel kennen, laat staan op internationaal vlak.

Uit gegevens blijkt dat Bloso in 1997 88 federaties subsidieerde. 44 ervan zijn verenigingen die enkel in Vlaanderen bestaan. Slechts 41 van de gesubsidieerde sportfederaties zijn erkend buiten Vlaanderen, dus minder dan de helft. Waar gaan we naartoe ?

Ten eerste stellen we voor dat de Vlaamse regering een sporttakkenbeleid voert. Zo een beleid kan per definitie enkel worden gevoerd met unisportfederaties. Ten tweede willen we alle vormen van willekeur tegengaan. In het voorstel van decreet staat : 'Sportfederaties die via hun clubs een sporttak aanbieden die niet in het sporttakkenbeleid van de Vlaamse regering is opgenomen, komen niet in aanmerking voor subsidiëring'.

Om erkend te worden moet men reeds voldoen aan 29 strenge voorwaarden. Als een sportfederatie in orde is met die voorwaarden, kan ze simpelweg wegvallen omdat de een of andere invloedrijke persoon deze of gene sport niet kent of niet wil opnemen in het sporttakkenbeleid. Met het invoeren van een dergelijk artikel zijn alle wegen open voor willekeur, politieke manipulaties, discriminatie en vriendjespolitiek. We menen dat deze zin uit het voorstel van decreet moet verdwijnen.

Ten derde stellen we voor om het voorstel van decreet te herwerken, rekening houdend met drie groepen van federaties of verenigingen : ten eerste, de unisportfederaties die de prioritaire sportfederaties zouden moeten zijn ; ten tweede, de multisportfederaties die ook op het internationale vlak worden erkend ; ten derde, de multisportassociaties of groeperingen die enkel in Vlaanderen bestaan.

Ten vierde vinden we dat sport volledig vrij moet zijn van politiek. Ons sportlandschap is beneveld door verzuilde uni- en multisportfederaties. In het decreet zou het principe moeten worden opgenomen dat iedere federatie apolitiek moet zijn.

Ten derde wensen we dat het voorstel van decreet wordt herwerkt en dat er rekening wordt gehouden met drie groepen van federaties, namelijk de 'echte' sportfederaties, de internationaal erkende multisportfederaties en de enkel in Vlaanderen erkende federaties.

We vinden dat de sport volledig vrij moet zijn van politieke inmenging. In het voorstel van decreet zou men moeten opnemen dat elke federatie apolitiek moet zijn. Het groeperen van sporten op basis van willekeur moet worden vermeden. Vaak worden sporten gegroepeerd door een gebrek aan kennis over de sport. Indien men zich baseert op de internationale structuren, zou men vaststellen dat men de aantallen tot een meer logisch aantal kan reduceren. We streven naar kwaliteit en niet zozeer naar kwantiteit.

We wensen ten slotte onze bedenkingen te formuleren inzake een confederale werking. Zo zijn er bijvoorbeeld zes sporten die niet voldoen aan de regel van 5.000 leden : triatlon, schaatsen, skiën, oriëntatielopen, rugby en schermen. Samen komen deze sporten wel aan 5.000 leden. Vier van deze sporten zijn olympische sporten, terwijl er twee onlangs zijn opgenomen in de Wereldspelen.

Indien men de sporten samenbrengt, zal de sporttechnisch directeur, van wie het loon voor 90 percent wordt gesubsidieerd, een specialist moeten zijn in deze zes sporten. Hoe kan een dergelijke confederatie werken met een secretariaat dat zes diverse soorten leden moet verwerken en dat moet rapporteren aan zes verschillende raden van bestuur en zes verschillende algemene vergaderingen ? In een democratisch bestel moet men de unisportfederaties koesteren.

We hopen dat het huidig voorstel van decreet wordt ingetrokken en wordt vervangen door één dat is aangepast aan de internationale trends en de toekomst. De unisportfederaties zullen hun volle steun verlenen bij de opstelling hiervan. Indien we hierin de positieve aspecten van het huidig voorstel kunnen behouden, zal het in de toekomst mogelijk zijn om een echt sporttakkenbeleid te voeren in Vlaanderen, zowel voor de breedtesport als voor de topsport.

Recreatie-, dames- en seniorensporten zou men binnen de federatie moeten organiseren. In de kopieën die u hebt gekregen staat een lijst met de federaties en hun internationale normering. Ik heb er ook bijgevoegd op welk vlak die federaties zijn erkend.

We vragen een apart decreet voor de uni- en multisportfederaties. Zo wordt vermeden dat men appelen met citroenen vergelijkt.

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Ik wens te reageren op de aantijgingen van de heer Vervaecke. Hij had het onder andere over politieke manipulatie, willekeur en zelfs corruptie. Wij politici nemen deze onbewezen beschuldigingen niet.

De voorzitter : Mijnheer Vervaecke, kunt u uw standpunt hieromtrent verduidelijken ?

De heer Harald Vervaecke : Onze stelling is enkel dat indien u dergelijke artikels invoert, het gevaar van politieke inmenging bestaat. Zo staat het ook in de tekst. Ik heb niet gezegd dat het zo is.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Men kan toch niet zeggen dat er willekeur is als advies wordt gevraagd aan een orgaan dat objectief wordt samengesteld op basis van kennis.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Mijnheer Vervaecke, u spreekt namens alle kleine sportfederaties die volgens u het slachtoffer dreigen te worden van dit voorstel van decreet. De kleine bonden zullen volgens u letterlijk verdwijnen. Ik hoor hier van anderen dat dat niet klopt. Waarop baseert u zich ?

De heer Harald Vervaecke : Laat me de skisport als voorbeeld nemen. De skifederatie telt duizend leden, skiën is een olympische sport. De federatie verdwijnt, tenzij ze confedereert met een andere bond. De Vlaamse Rugbybond zou misschien confedereren met de Vlaamse Zweefvliegclubs, wat toch niet logisch is ! De zeilconfederatie zou verdwijnen, net als de zeilwagenfederatie, de handboogschietfederatie en triatlon. Dat maakt me bang.

Triatlon is bijvoorbeeld een dure sport en de clubs hebben subsidies nodig. Men houdt geen rekening met de eigenheid van de sporten. 1.500 leden zou veeleer haalbaar zijn. Als men de verzuilde federaties ontkoppelt, komt er geld vrij voor de unisportfederaties. De sportparticipatie zal daardoor groeien. De ideale sportstructuur is een piramidale. Dat is overal zo, behalve in België, en dat geeft alleen maar problemen.

De voorzitter : De heer Bart Vanreusel, voorzitter van de Vlaamse Sportraad, heeft het woord.

De heer Bart Vanreusel : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, op 21 januari vroeg minister Martens het advies van de Vlaamse Sportraad over dit voorstel van decreet. Op 29 januari besprak de Vlaamse Sportraad het voorstel. De heer Wynants, hoofd van de afdeling Subsidiëring van BLOSO, gaf een gewaardeerde toelichting. Nadien werd nog met de indieners van gedachten gewisseld. De bespreking binnen de Vlaamse Sportraad leidde tot het volgende advies.

De voorbije jaren werden vanuit verschillende hoeken verdienstelijke pogingen ondernomen om het decreet van 1977 inzake de spreiding van de middelen voor de sportfederaties te actualiseren. Die vraag tot actualisering had al meermaals voorgelegen. Het verheugt de Vlaamse Sportraad dat er een voorstel van decreet voorligt dat grotendeels aan de verwachtingen voor een vernieuwd sportbeleid beantwoordt. Bovendien hebben de indieners de verdienste dat de krachtlijnen van het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen, waarover binnen de sportwereld een ruime consensus bestaat, zorgvuldig werden verwerkt in dit voorstel.

Het voorstel geeft concrete inhoud aan een aantal principes waarop al geruime tijd werd aangedrongen. Een eerste principe is de loskoppeling van erkenning en subsidiëring, die elk een eigen kracht krijgen. Ten tweede worden de subsidiëringsnormen verstrengd. Ten derde komt er meer aandacht voor een jeugdsportbeleid, waarvoor al jaren wordt gepleit. Enkele weken geleden werden nieuwe cijfers bekendgemaakt. Daaruit blijkt dat de fysieke fitheid van de jeugd verder terugloopt.

Ten vierde wordt de kwaliteitszorg benadrukt. De vraag naar kwaliteitsaspecten voor de toekenning van subsidies klonk al jaren en staat heel centraal in het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen. Nu wordt die vraag ingeschreven in dit voorstel van decreet. Ten vijfde komt er een verdere professionalisering van de sportfederaties, zowel op administratief als sporttechnisch vlak, onder meer door een valorisatie van de kaderopleiding. Ten zesde stelt het decreet een onderscheid centraal tussen basisopdrachten die voor elke goed werkende federatie haalbaar moeten zijn, en facultatieve opdrachten die toelaten dat federaties ongeacht hun categorie een eigen profiel en eigen prioriteiten kunnen ontwikkelen.

Positief is ook de aanzet tot effectmeting van de inspanningen en koepelvorming, al gaan de stimulansen daartoe niet ver genoeg. Het is ook positief dat het geplande sporttakkenbeleid duidelijkheid moet scheppen. Dat beleid moet uiteraard nog worden ontwikkeld. Het belang dat aan clubwerking wordt gehecht, is eveneens positief. De inspanningen van federaties moeten duidelijk merkbaar zijn voor de clubs, waar de individuele sportbeoefenaar aan zijn trekken komt. Bovendien valt de vroegere kunstmatige aflijning tussen recreatie en competitie weg. Hierdoor wordt het mogelijk om het sportlandschap meer heterogeen in te vullen. Vanmorgen bleek immers dat die grens vervaagt. Ten slotte worden de verschillende soorten subsidies geïntegreerd die naar federaties gaan en waarvan sommige nog niet decretaal zijn geregeld, bijvoorbeeld die voor sportkampen en topsport.

Het engagement van de decreetgever om een minimumbedrag voor de uitvoering beschikbaar te stellen, wordt eveneens naar waarde geschat. Tot nu toe was een dergelijk engagement niet evident. De Vlaamse Sportraad hoopt dat de bedragen juist werden ingeschat en dat de subsidies integraal kunnen worden uitbetaald. Het voorstel biedt alleszins uitzicht op een betere regeling van de verschillende subsidiestromen naar de sportfederaties en dus op een efficiënter gebruik van overheidsmiddelen ten voordele van de sport. Dat was toch een van de uitgangspunten.

Samengevat wordt het nieuwe decreet een instrument voor de realisatie van duidelijk omschreven doelen, die resulteren uit het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen.

De Vlaamse Sportraad formuleert uiteraard ook een aantal opmerkingen of vormen van kritiek. In het algemeen hebben ze betrekking op drie punten : de strenge erkenningsvoorwaarden, het feit dat de decreet-

gever de aanpak van een aantal hete hangijzers zoals het sporttakkenbeleid voor zich uitschuift en het gebrek aan efficiënte maatregelen om een verdere versnippering van het sportlandschap tegen te gaan.

De erkenningsvoorwaarden zijn wat te zwaar, aangezien er voor de erkende federaties weinig tegenover staat. Vanuit het oogpunt van kwaliteitsbewaking heeft het beleid er integendeel belang bij om de erkenningsdrempel laag te houden. Nu al ontwikkelt de sport zich meer en meer buiten de erkende federaties. Dat geldt vooral voor de nieuwe sporten. Ook het commerciële sportcircuit ontsnapt jammer genoeg aan elke vorm van supervisie vanuit de overheid. Een lage erkenningsdrempel maakt het mogelijk om een zicht te krijgen en te behouden op wat er in het sportlandschap bestaat en tot ontwikkeling komt. Erkenning biedt de mogelijkheid om dingen bij te sturen.

Het sporttakkenbeleid is voor de toepassing van het decreet fundamenteel. Nochtans blijft het voorstel hierover erg vaag. De beleidsintenties worden op dit vlak nog niet geconcretiseerd. Het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen geeft de Vlaamse Sportraad opdracht om de voorgestelde sporttakkenlijst op te stellen. De Vlaamse Sportraad neemt zich voor om daar spoedig werk van te maken.

Het voorstel laat, alle goede intenties ten spijt, een verdere versnippering toe van sportfederaties en op termijn dus ook van de beschikbare middelen. Niets belet dat er, los van bestaande toestanden, in de toekomst nieuwe federaties worden opgericht met dezelfde doelstelling als van de federaties die nu al bestaan. De Vlaamse Sportraad beseft dat er vrijheid van vereniging is, en dat een decreet geen monopolieposities kan creëren of in stand houden. De Vlaamse Sportraad weet ook dat nieuwe federaties die een erkenning aanvragen, een jaar werking zullen moeten bewijzen en dat het voor nieuwe federaties van dezelfde sporttak moeilijk wordt om internationaal te werken. Maar dat is nu ook al zo. Het heeft de huidige versnippering niet tegengehouden.

De toelichting bij het voorstel zegt dat het niet de bedoeling kan en mag zijn dat via kunstmatige afsplitsing van een gedeelte van de leden van bestaande sportfederaties de doelstellingen van dit decreet worden omzeild. De Vlaamse Sportraad is het daarmee eens, maar vreest dat het in de praktijk moeilijk wordt om oneigenlijke interpretaties aan te tonen.

Om verdere versnippering en verzuiling tegen te gaan, kunnen misschien bijkomende stimulansen worden ingebouwd voor federaties die als enige één bepaalde sporttak beoefenen. Het moet op zijn minst mogelijk zijn om de situatie van 1999 aan te houden.

Ten slotte heeft de Vlaamse Sportraad vragen bij de transfer van kwaliteit vanuit de federaties naar de clubs. Gelet op de belangrijke rol die de clubs in het decreet krijgen toebedeeld – zonder hun clubs kunnen federaties hun basisopdrachten niet uitvoeren – is het wenselijk dat de clubs over een kwaliteitslabel beschikken. Bij de uitwerking van de criteria voor een dergelijk kwaliteitslabel en de toekenning ervan kan men niet om de gemeentelijke sportdiensten heen.

Het behoeft geen betoog dat om de goede bedoelingen van het decreet waar te maken, de uitvoeringsbesluiten heel erg belangrijk worden. De Vlaamse Sportraad zal die nauwlettend opvolgen.

Ik stel voor het woord nu te verlenen aan mevrouw Vanden Broeck voor de artikelsgewijze bespreking.

Mevrouw Sonia Vanden Broeck : Bij artikel 2 had de Sportraad een bedenking bij punt 7 waar een definitie wordt gegeven van jeugd. We vinden het namelijk zeer belangrijk dat de leeftijdsgrenzen in overeenstemming worden gebracht met het decreet Medisch Verantwoorde Sportbeoefening.

Wat punt 14, het beleidsplan van de federatie, betreft, stelt de Vlaamse Sportraad voor het driejaarlijkse plan te vervangen door een meerjarenplan voor ten minste drie jaar. De verklaring hiervoor is te vinden in het feit dat heel wat federaties op een andere termijn werken. Hun planning is vaak op de olympiades gericht, dus vierjaarlijks. Anderen hanteren dan weer een tienjarenplanning.

Dan kom ik nu tot artikel 3, punt 17. Dit is eigenlijk het stukje met betrekking tot de erkenningsvoorwaarden. Ons voorstel dienaangaande is de punten 14 tot en met 17 uit het geheel te lichten omdat ze volgens ons iets te streng zijn voor erkenning. Het mag niet de bedoeling zijn dat een aantal federaties niet voor er-

kenning in aanmerking komen en daardoor helemaal uit de boot dreigen te vallen. We stellen ons ook de vraag waarom het Rekenhof de boekhouding zou onderzoeken van een organisatie die niet wordt gesubsidieerd.

Anderzijds zouden we nog twee andere erkenningsvoorwaarden toegevoegd willen zien. Zo vinden we het zeker wenselijk dat men ook voor erkenning met een sporttakkenlijst gaat werken. Daarbij zouden we werken met een ruimere lijst voor de erkenning, maar een engere voor de subsidiëring. Daarnaast hadden we ook graag gezien dat in alle geledingen het Nederlands als voertaal zou gelden.

Wat artikel 14 betreft – dat deze morgen reeds uitvoerig aan de orde is gekomen – wensen we te benadrukken dat het de Vlaamse Sportraad voorstelde om te onderzoeken of het lidmaatschap van Agfis, de koepel van internationale federaties, geen alternatief criterium kon worden voor een goede lijst van sporttakken.

Dat topsport zowel in categorie A als in B kan worden ondergebracht, wijst erop dat de categorieën te veel vervagen. We stellen voor om de facultatieve opdracht topsport enkel voor te behouden voor categorie A.

In artikel 23 komt de jeugdsport aan bod. Volgens het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen moeten de best geschoolde krachten worden ingezet voor de jeugdsportbegeleiding en -opleiding. We stellen daarom voor om de laatste regel van paragraaf 6 van dit artikel als volgt te wijzigen : 'Zoals bedoeld in artikelen 17, 18 en 19'. Hierdoor voegen we het artikel 17 toe en eisen we gekwalificeerde begeleiders voor de jeugd.

Artikel 27 gaat over de koepelorganisatie. De Vlaamse Sportraad stelt voor dat de organisatie moet bestaan uit 'drie vierde van de erkende, waarvan drie vierde tevens gesubsidieerde Vlaamse sportfederaties'. Deze morgen bleek uit de gesprekken dat een koepelorganisatie die kan optreden voor het gehele Vlaamse sportlandschap, erg belangrijk is. Het sportlandschap is immers enorm gedifferentieerd en moet zowel topsport als recreatiesport onderbrengen. De representativiteit van de koepelorganisatie is noodzakelijk. Met ons voorstel willen we het misbruik van vertrouwen onmogelijk maken.

Over artikel 34 werd gezegd dat het misschien te betreuren valt, maar toch sociaal aanvaardbaar is dat een federatie die beschikt over twee jonge personeelsleden zonder sporttechnisch diploma de volgende dertig jaar perfect kan doorwerken. Wij streven echter naar kwaliteit, ook op dit niveau.

De heer Bart Vanreusel : De Vlaamse Sportraad vraagt tot slot uw aandacht voor enkele problemen die de bevoegdheden van het Vlaams Parlement overstijgen, maar waarvoor toch een oplossing wenselijk is. Het gaat hierbij ten eerste over de vergoeding van vrijwilligers in de federaties. Momenteel is er een fiscale vrijstelling voor vrijwilligerswerk in het voetbal en in bepaalde ploegsporten. Die zou in het kader van de rechtsgelijkheid algemeen moeten worden. We beseffen immers dat de sport in Vlaanderen erg afhankelijk is van de inzet van vrijwilligers.

Ten tweede wordt de organisatie van sportkampen geregeld via de facultatieve opdracht sportkampen. Daarbij moet rekening worden gehouden met de wet op de reisbemiddeling. Die bepaalt dat de organisatoren aan bepaalde voorwaarden moeten voldoen inzake de betaling van financiële waarborgen en dergelijke. De economische inspectie maakt reeds processen-verbaal op tegen organisatoren van sportkampen. Het is nodig om voor de organiserende sportfederaties een uitzondering op de wet te vragen, omdat dit als een facultatieve opdracht staat ingeschreven in het decreet.

Ten slotte is er een probleem met de subsidiëring van de unitaire sportstructuren. Sportstructuren die zich niet conform de wetten en decreten van dit land organiseren, krijgen nu via een aantal kanalen veel steun. Ze krijgen zelfs meer subsidies dan de erkende Vlaamse federaties. Dit parallelle subsidiëringscircuit mag niet langer blijven bestaan. Alle subsidies voor de sportwereld dienen uitsluitend door de bevoegde minister te worden toegekend. We vragen daarom dat de financiering van de sport in Vlaanderen tijdens de volgende ronde van de staatshervorming aan bod zou komen.

We geven een positief advies over dit voorstel van decreet, want het is een stap in de richting van een goede ontwikkeling van een vernieuwend sportbeleid in dit land. Het decreet ligt tevens volledig in de lijn

van de verwachtingen, doelstellingen en te realiseren punten van het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, ik wil de heer Vanreusel en de Vlaamse Sportraad feliciteren, want de raad werd pas benoemd op 24 december 1998. Ik ben dan ook verrast dat u op zo een korte termijn zo een uitgebreid advies kunt verlenen. Hoeveel vergaderingen hebt u eraan besteed ?

De heer Bart Vanreusel : Het was een vergadering van een dag.

De heer André Denys : Ik wil u dan zeker feliciteren met het uitgebreide advies. Het verwondert me dat u beweert dat u het voorstel van decreet hebt getoetst aan het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen dat is gebaseerd op de resolutie betreffende de krachtlijnen voor een Strategisch Plan voor de Sport van 10 juli 1997. De resolutie en het plan hadden drie grote invalshoeken : minder verzuiling, minder versnippering in de subsidiëring en meer oog voor kwaliteit.

Mijnheer Vanreusel, in uw advies levert u wel kritiek op de versnippering, maar ik lees geen enkele opmerking over de verzuiling. Dit verbaast me, want het voorstel van decreet werkt de verzuiling volgens mij helemaal niet weg. Tijdens het lezen van het voorstel, kreeg ik integendeel de indruk dat een aantal systemen zelfs meer zullen verzuilen dan nu. Mijnheer Vanreusel, hebt u het aspect verzuiling goed onderzocht tijdens uw vergadering van één dag ?

We hebben er ook voor gekozen meer nadruk te leggen op de kwaliteit dan op de kwantiteit. Ik zie daar echter weinig suggesties voor. Er zitten wel ingewikkelde omschrijvingen en reguleringen in, maar ik vraag me af of dat aanleiding zal geven tot meer kwaliteit in de sport. Ik vraag hierover het advies van de Vlaamse Sportraad.

Ik lees in uw tekst : 'Om verdere versnippering en verzuiling tegen te gaan, kunnen misschien extra stimulansen worden ingebouwd voor federaties die als enige een bepaalde sporttak beoefenen. Het moet op zijn minst mogelijk zijn om de situatie van 1999 aan te houden.' Ik vind de situatie van 1999 inzake verzuiling en versnippering echter niet goed. Dit is een vrij defensieve houding. Is dat een juiste interpretatie ?

De heer Bart Vanreusel : Verzuiling is slechts een vorm van versnippering. We hebben het woord versnippering gebruikt als een algemene term. Er zijn nog andere vormen, hoewel verzuiling wellicht de belangrijkste is. Dat hebben we deze voormiddag kunnen vernemen. In de Sportraad hebben we geen eenparig standpunt ingenomen omtrent verzuiling. Er zijn wel stemmen opgegaan om de verzuiling tegen te gaan.

De heer André Denys : Verzuiling is iets anders dan versnippering. Er kan worden samengewerkt in een zuil, wat de versnippering wegwerkt, maar er is dan wel verzuiling.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Misschien moet de vraag worden gesteld welke vormen van versnippering er nog zijn.

De heer Bart Vanreusel : Er zijn vormen van versnippering op het niveau van de sporttakken. Elke sporttak kan worden onderverdeeld in subdisciplines. Er kan ook versnippering zijn op het vlak van de doelgroepen. Er kunnen zeker argumenten worden aangevoerd waarom die best niet zou bestaan. Verder kan er ook versnippering zijn op basis van ideologieën, overtuigingen, enzovoort. Verzuiling is dus maar een vorm, die ook moet worden tegengegaan.

Ideaal is een sporttak per federatie. Dit decreet leidt daar niet toe, maar het is wel een stap in die richting. Verschillende federaties hebben dat vanmorgen bepleit. We zullen dat thema dus zeker opnemen. Als voorzitter kan ik zeggen dat de Vlaamse Sportraad mee in die richting wil denken.

De heer André Denys : Een tweede belangrijk aspect is het accent op kwaliteit in het sportbeleid. Welke artikelen wijzen in die richting ?

De heer Bart Vanreusel : Er zijn ongeveer negenentwintig voorwaarden voor erkenning en subsidiëring. De meerderheid daarvan slaat op kwaliteit, niet op kwantiteit.

De heer André Denys : Zullen de voorwaarden voor erkenning die kwaliteit opleveren ? Zijn er geen andere systemen mogelijk, bijvoorbeeld door begeleiding ? In het buitenland zijn er systemen waarbij meer kwaliteit wordt bereikt door het permanent volgen, veeleer dan door een regulering met vooral theoretische voorwaarden.

Mevrouw Sonia Vanden Broeck : In de basisopdrachten, vermeld in artikel 15, komt heel duidelijk naar voor dat men de kwaliteit wil onderbouwen. Dat geldt voor het niveau van de federaties, waarvoor als personeel naast een administratieve kracht ook een sporttechnisch gediplomeerd iemand wordt gevraagd. Dat geldt ook voor het niveau van de clubs, waar men aan sporttechnische, bestuurlijke en administratieve begeleiding zal doen. Dat is kwalitatief beter dan wat nu bestaat.

Ook de kaderopleiding en bijscholing van sporttechnische verantwoordelijken worden als basisopdrachten in dit decreet opgenomen. Ook dat is een enorme kwaliteitsverbetering.

Er is ook voorzien in het promoten van sporttakken, maar dan wel met een kwalitatieve ondergrond. Het is de bedoeling dat mensen gestructureerd en technisch gevormd bezig zijn. Dit decreet biedt daar een oplossing voor.

De heer Bart Vanreusel : Voor de eerste keer wordt aan sportfederaties ook bij decreet gevraagd om een beleidsplan op te stellen, dat moet voorzien in een aantal effectmetingen. Er kan niet langer zomaar wat gedaan worden, hoewel ik niet wil beweren dat dat nu zo is. Dat aspect kan de kwaliteit mee onderbouwen.

De heer André Denys : Een beleidsplan biedt de mogelijkheid om kwaliteit te meten, maar biedt geen waarborg. We hebben beleidsplannen in het jeugdbeleid, in het beleid ten aanzien van de gemeenten, enzovoort. Moeten er geen andere waarborgen worden geëist dan een papieren beleidsplan ? Kunnen we geen andere systemen invoeren, die misschien minder meetbaar zijn, maar op het terrein meer effect hebben ? Professor De Knop heeft zulke metingen uitgevoerd bij de turnliga. Worden zulke dingen opgenomen in dit decreet ?

Mevrouw Sonia Vanden Broeck : Ik weet niet precies waar, maar ik meen gelezen te hebben dat dit effectief zal worden gemeten. Er zullen inderdaad systemen moeten worden ontwikkeld. Ik verwijs naar het IK-Gymkwaliteitsonderzoek, als instrument voor de gymnastiekverenigingen. Kwaliteit kan niet worden gecontroleerd zonder metingen.

Professor De Knop is ook bezig met vijf andere sporttakken. Dat zal worden uitgebreid tot iedere federatie die zijn kwaliteit wil verbeteren. Ook dit decreet vraagt zo een meting. Dat zal nog meer worden ondersteund, als in de basisopdracht wordt bepaald dat de kwaliteit van de clubs zal worden verbeterd door middel van een goed onderbouwd instrument.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Ik wil ook graag zelf een vraag stellen over de erkenning en subsidiëring. In uw advies zegt u dat er allerlei internationale criteria bestaan die bepalen of een sport een sport is. Heb ik juist begrepen dat deze criteria voor u volstaan, met andere woorden dat een Vlaamse vertaling daarvan en een aantal kwantitatieve criteria voor de erkenning en/of subsidiëring van een sport overbodig zijn ? Hebt u daarover een andere visie dan de opstellers van dit decreet ?

De heer Bart Vanreusel : De aanwezigheid op het wereldtoneel van internationale sport is één parameter om voor erkenning en subsidiëring in aanmerking te komen. Voor de sporttakken die tot de topsport willen worden gerekend, is dit een belangrijke parameter. We mogen ons hier echter niet op vastpinnen. Immers, het wereldtoneel van sport wordt ook bepaald door criteria die we niet belangrijk vinden, zoals bijvoorbeeld de mate van commercialisering. Naast internationale uitstraling moet dus rekening worden gehouden met de plaats van een bepaalde sporttak in Vlaanderen.

Mevrouw Sonia Vanden Broeck : Degenen die zich richten tot Agfis, behoren eigenlijk tot de topsport. De topsport moet dan ook worden voorbehouden voor één categorie. Dit betekent niet dat daarnaast niets

kan bestaan. Mensen uit deze categorie hebben echter een keuze gemaakt. Daar hoeven geen anderen meer bij te komen behalve diegenen die zijn opgenomen op een lijst. Ik veronderstel dat deze lijst voor alle landen dezelfde is. Zonder competitie kun je internationaal immers niet doorbreken.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Als ik u goed heb begrepen, dan komt de Triatlonfederatie onder druk te staan door de bestaande ondernorm terwijl Vlaanderen een aantal zeer gekwalificeerde triatlonatleten kent, bijvoorbeeld Luc Van Lierde. Moeten we die kwantitatieve norm dan laten vallen omdat de ondernorm niet kan worden gehanteerd ? Is dat de juiste interpretatie ?

Mevrouw Sonia Vanden Broeck : Luc Van Lierde is een betaalde sportbeoefenaar en valt hier dus niet onder.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Het gaat over de erkenning van zijn federatie, niet over de betaling.

Wanneer een aantal topsporters hoge toppen scheren in een bepaalde sporttak, dan mag dit soort federaties volgens het decreet niet onder de ondernorm vallen. Is dit de juiste interpretatie van uw advies ?

Mevrouw Sonia Vanden Broeck : Wanneer federaties te weinig leden hebben, opteert men ervoor dat ze ook een beperkte administratie voeren. Dan kan men voor de administratie samengaan in een confederatie terwijl men voor de techniek apart blijft.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Vanmorgen is vanuit een aantal federaties de bezorgdheid gebleken over het sporttakkenbeleid en over de aanpak en de totstandkoming daarvan. Iemand merkte zelfs op dat dit niet in het decreet hoort omdat men dit moeilijk decretaal kan vastleggen. Nu zegt u dat voor de erkenning en subsidiëring twee soorten van sporttakken bestaan. Er moeten dus twee soorten lijsten worden opgemaakt. Heeft men binnen de Sportraad reeds besproken hoe dit kan worden aangepakt en op basis van welke criteria de lijsten moeten worden opgesteld ?

De heer Bart Vanreusel : We hebben hierover nog geen overleg gepleegd maar dit punt staat bovenaan onze agenda. We zullen ons daarbij in de eerste plaats informeren over de verschillende reeds bestaande voorstellen.

De voorzitter : De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Ik heb nog een vraag over een voorgaande opmerking van mevrouw Vanden Broeck, namelijk over groeperingen die zouden moeten samenwerken op administratief vlak en apart blijven op sporttechnisch vlak. Is dit concept in de praktijk reeds uitgeprobeerd ? Uit de reacties van het publiek maak ik immers op dat men dit onhaalbaar vindt.

Mevrouw Sonia Vanden Broeck : In Frankrijk bestaat dit op verschillende niveaus. De administratie wordt centraal gevoerd terwijl op sporttechnisch vlak met aparte disciplines wordt gewerkt.

De heer Marino Keulen : Met welke disciplines ?

Mevrouw Sonia Vanden Broeck : Het gaat meestal over de schietsporten, die zeer gedifferentieerd zijn. De administratie, waaronder het ledenbeheer en de lidgeldinning, wordt daar centraal gevoerd.

De heer Marino Keulen : Hoe gebeurt dit in Wallonië ?

Mevrouw Sonia Vanden Broeck : Men werkt daar momenteel aan een nieuw decreet. Men staat er echter nog niet zover als hier want er is nog geen voorstel ingediend.

De heer Bart Vanreusel : In Wallonië gaan de subsidies rechtstreeks naar de clubs, dus niet via de federaties.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Men kan de vraag van de heer Keulen ook anders formuleren. Bestaat er op het terrein ook administratieve samenwerking tussen sporttakken die vrij ver uit elkaar liggen ? Is het sporttechnisch haalbaar bepaalde sporttakken bij elkaar te plaatsen die bijvoorbeeld niet onder de rubriek 'gevechtssporten' vallen ? Wil men dat op het veld ernstig onderzoeken ?

De heer Bart Vanreusel : Ik verwijs nogmaals naar Duitsland. Er zijn multisportfederaties waarbij een reeks van verschillende disciplines binnen dezelfde koepel worden georganiseerd. Men moet een onderscheid blijven maken tussen de eigenheid van elke sporttak en de mogelijkheid van administratieve en beheersmatige samenwerking.

In Vlaanderen is er een voorbeeld van een confederatie die dat reeds een aantal jaren geleden succesvol heeft georganiseerd, namelijk de Vosco.

De heer André Denys : In het voorstel van decreet wordt een onderscheid gemaakt tussen de betaalde en de niet-betaalde sportbeoefenaars. Er zijn toch een aantal federaties waar deze zaken door mekaar lopen. Waarom maakt men dit onderscheid ? Een topsporter kan de kwaliteit binnen een federatie toch verhogen. Op welke wijze zal men dat onderscheid maken ?

De heer Bart Vanreusel : De Sportraad heeft daarover geen discussie gevoerd. Uit deze tekst kan men afleiden dat bij commerciële sport de betaalde sportbeoefenaar in een totaal andere context terechtkomt waarbij er geen aanknopingspunt is om subsidies toe te kennen. Betaalde sport is een andere materie.

De heer André Denys : Sommige federaties hebben toch beroepssporters en amateurs in hun rangen. Ik zie daar geen onderscheid.

De heer Joachim Coens : Het voorstel van decreet handelt over de niet-professionele sportbeoefenaar. Het aantal professionals heeft geen invloed op het aantal leden. De toelagen voor betaalde sporters zijn bedoeld voor de stages en de omkadering. Dat staat met zoveel woorden in de projectmatige benadering van topsport.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Mijnheer Denys, dit wordt niet behandeld in het voorstel.

De heer André Denys : Ik vraag me enkel af waarom men die kunstmatige indeling maakt.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Het sporttakkenbeleid wordt één van de hoekstenen om dit voorstel van decreet te doen slagen. De Sportraad zal een belangrijke adviserende rol spelen en zal over het lot van bepaalde sporten moeten beslissen. Is hengelen of schaken bijvoorbeeld al dan niet een sport ? Is de raad hiervoor deskundig genoeg ? Bent u in staat om de te verwachten storm op te vangen ? Welke criteria zult u hanteren ?

De heer Bart Vanreusel : We kunnen niet in de toekomst kijken. We kunnen ons enkel baseren op criteria die reeds vastliggen in het Strategisch Plan Sportend Vlaanderen. We wensen het debat te voeren en advies te geven.

De heer André Denys : Is het niet aangewezen dat we het advies kennen vooraleer het voorstel wordt gefinaliseerd ? Dit is belangrijk voor de uiteindelijke beoordeling. Mijn vraag aan de mensen van de Vlaamse Sportraad is dus op welke termijn ze denken dat het advies klaar zal zijn. Mijn vraag aan de voorzitter is of het binnen de werkzaamheden van onze commissie nog mogelijk zal zijn om rekening te houden met dat advies.

De voorzitter : In de toelichting staat dat er een lijst zal worden opgesteld.

Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Welke sporttakken in het sporttakkenbeleid zitten, hoort eigenlijk tot een andere discussie dan de vraag of in een decreet rond subsidiëring van sportfederaties wordt opgenomen dat de Vlaamse overheid alleen de sportfederaties subsidieert die effectief aan sport doen. Met andere woor-

den, het gaat dan om federaties die daadwerkelijk een sportfederatie vormen. Om een sportfederatie te zijn, moet men uiteraard een sporttak aanbieden die erkend is in de sporttakkenlijst. Dit hoort dus tot een andere discussie. Het gaat er daarbij niet om dat men eerst nagaat welke lijst men zal voorleggen en of men akkoord gaat met het voorstel dat bijvoorbeeld schaken daar al dan niet thuishoort. Hier gaat het over een principe. Dat is dus een totaal andere discussie dan wat de heer Denys nu vraagt.

De heer André Denys : Neen, zo bedoelde ik het niet.

De voorzitter : De heer Denys vraagt op welke termijn men die sporttakkenlijst gaat invullen.

De heer André Denys : Ik wil mijn vraag toch enigszins verfijnen. Men zal inderdaad werken met een lijst. Mijn vraag is of die lijst zal zijn gebaseerd op een aantal principes. Gaat het al dan niet om sporten met een olympisch karakter ? Gaat het eventueel ook om verzuilde organisaties ? Dat is immers ook een aspect van deze zaak.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Een verzuilde organisatie kan een sporttak aanbieden.

De voorzitter : Laten we ons beperken tot het echte onderwerp van deze discussie.

De heer André Denys : Mijn vraag is gewoon volgens welke principes dat sporttakkenbeleid zal worden ingevoerd. Het decreet geeft daar op dit moment geen uitsluitsel over. Men moet inderdaad de lijst nog niet geven, maar men zou wel al de principes moeten aangeven op basis waarvan men die nominatieve lijst zal opmaken. Daarover had ik dus graag de mening gehoord van de Vlaamse Sportraad.

De heer Bart Vanreusel : Mijnheer Denys, we kunnen en willen deze discussie niet in één klap voeren. We hebben hier een tekst van een decreet, waarover we advies hebben uitgebracht. Het samenstellen van een sporttakkenlijst is een afzonderlijke discussie. Als we die twee discussies tegelijk zouden voeren, zouden we het ene advies tegen het andere afwegen. Dat is zeker geen goede manier van werken. We moeten deze discussies dus een na een behandelen.

De heer André Denys : U bent het toch met me eens dat de manier waarop men de verzuiling en de versnippering tegengaat, toch ook in grote mate zal worden bepaald door de principes op basis waarvan men het sporttakkenbeleid zal invullen ?

De heer Bart Vanreusel : Als u mij nu vraagt om principes voor te leggen, moet ik u antwoorden dat ik dat op dit moment nog niet kan. We moeten die discussie nog aanvatten.

De heer André Denys : Ik spreek alleen over de principes, niet over de nominatieve lijst.

De voorzitter : De vraag is eigenlijk wanneer men met die discussie zal starten. Kan dat nog vóór volgende week donderdag, dus vóór de bespreking ?

De heer Bart Vanreusel : Dat is onmogelijk.

De heer André Denys : Ik vind dan wel dat men met twee maten en gewichten werkt. Men kan wel een advies geven over het voorstel van decreet, maar over de invulling van een essentieel punt lijkt dit niet te kunnen. Niemand kan ontkennen dat de principes waarmee men het sporttakkenbeleid zal invullen, van essentieel belang zijn voor de geest van dit decreet.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Mijnheer Denys, er moeten uiteraard heel wat uitvoeringsbesluiten komen. Het invullen van die sporttakken zal waarschijnlijk een van die besluiten vormen. Dat zal waarschijnlijk ook wel een taak zijn voor het volgende parlement. Ik vind het vooral belangrijk te weten tegen welke termijn men die discussie zal voeren. Zal dit bijvoorbeeld nog gebeuren vóór 5 mei ? In dat geval kan deze commissie voor Cultuur en Sport terzake nog vragen stellen aan de Vlaamse Sportraad.

De heer Van Nieuwkerke heeft het woord.

De heer André Van Nieuwkerke : Die sporttakkenlijst zal uiteraard niets te maken hebben met de verzuiling of versnippering van het sportlandschap. Dat is een andere discussie. Er is bepaald dat de Vlaamse Sportraad inderdaad een advies zal opstellen voor de Vlaamse regering. Ik wil er wel op wijzen dat als die sporttakkenlijst eenmaal bestaat, ze meteen ook een dynamische lijst zal zijn. Die zal dus minstens om de vier jaar moeten worden herbekeken. Als nieuwe sporten succes kennen, dan moet die lijst worden aangevuld. Het is ook mogelijk dat men sporten van de lijst moet verwijderen. Rekening houdend met het decreet, heeft dit uiteraard invloed op een aantal federaties.

De heer André Denys : Bij de beoordeling zal men toch altijd moeten vertrekken van een aantal principes ?

De heer Jos Stassen, voorzitter : De heer Vanreusel heeft duidelijk gezegd dat die principes er momenteel nog niet zijn. Men kan nu enkel de vraag stellen binnen welke termijn dit kan gebeuren. Kan dit nog vóór 5 mei ? Alle andere vragen kan men beter volgende week donderdag stellen.

De heer Bart Vanreusel : Ik vermoed dat we zeker drie vergaderingen zullen nodig hebben met de Vlaamse Sportraad. We zullen ook zeker niet meer dan eenmaal per maand samenkomen. Dit betekent dus dat we nog drie maanden nodig hebben.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Dat is duidelijk. Dit betekent dus dat het volgende parlement en de volgende commissie daarvoor de verantwoordelijkheid op zich zullen moeten nemen. Dan moet men maar de beslissing nemen om de Vlaamse Sportraad al dan niet te horen bij de verdere evolutie van het decreet.

De voorzitter : Ik dank de heer Vanreusel en mevrouw Vanden Broeck.

De heer Coomans heeft het woord.

De heer Cyriel Coomans : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik bevind mij in een nogal moeilijke situatie. De minister heeft op een bepaald moment een werkgroep samengesteld. Hierin waren drie unitaire federaties vertegenwoordigd, namelijk de voetbal-, wieler- en basketbalbond, evenals twee gesplitste federaties, namelijk de Vlaamse Tennisfederatie en de handbalfederatie. Het BOIC en het Bloso waren eveneens aanwezig. Het was dus geen vergadering van alleen maar unitaire federaties.

Ik mag hier een aantal punten verkondigen als gezamenlijke standpunten. Rekening houdend met de samenstelling van de werkvergadering was het logisch dat er ook een aantal punten waren waarover niet iedereen het eens was. Het is interessant om ook deze zaken te bespreken. Ze handelen immers over een aantal zaken waaraan dit decreet oplossingen moet durven geven. We sluiten ons aan bij de inleiding van professor Vanreusel. We erkennen dat dit voorstel van decreet een groot aantal positieve zaken bevat, zoals de splitsing tussen de erkenning en de subsidiëring, de kwaliteitszorg en de aandacht voor het jeugdsportbeleid en voor de professionalisering.

We mogen echter niet de fout maken die men twintig jaar geleden heeft begaan bij het decreet op de betaalde sportbeoefenaar. Men heeft toen het probleem van de transfers uit de weg willen gaan door er niet over te spreken. Dit leidde na een aantal jaren tot heel wat procedures. De minister en het Vlaams Parlement hebben dan een nieuw decreet gemaakt waarin ze kleur hebben bekend en duidelijke standpunten hebben ingenomen. Ook voor dit voorstel van decreet vragen we verduidelijking.

Over een eerste luik waren we het allemaal eens in de werkgroep. Men maakte opmerkingen over de ouderdomsgrens van acht jaar. Zou het niet beter zijn om hiervoor te verwijzen naar het decreet op de medisch verantwoorde sportbeoefening ? De ouderdomsgrens is niet voor elke sporttak dezelfde. Het is dwaas dat iemand van zes jaar die zwemt niet mag meetellen, terwijl men voor andere sporttakken een andere leeftijd hanteert.

We waren het er ook over eens één federatie per sporttak te subsidiëren. Dit is nodig om kwaliteit te bereiken. Een ander punt van overeenstemming was dat het aantal leden geen criterium kan zijn voor erkenning. Een nieuwe sporttak kan niet altijd het minimum aantal leden behalen, terwijl deze sporttak Vlaanderen toch kan vertegenwoordigen in het buitenland en nuttig werk kan leveren.

Over een tweede luik hebben we gediscussieerd. Hier waren we het niet over alles eens. Een derde aspect bestond uit een aantal bemerkingen. Verschillende mensen kregen immers pas op de vergadering van 21 januari 1999 de tekst van het decreet voor het eerst onder ogen. We hebben dan ook gevraagd om na de vergadering eventuele opmerkingen te bezorgen aan de voorzitter. Het BOIC heeft dit ook aan haar leden gevraagd. Deze opmerkingen behoren allemaal tot het derde onderdeel. Ik zeg dit heel duidelijk. Ik wil niet dat men achteraf zegt dat ik het standpunt van de hele werkgroep vertolk. Wat ik tot nu toe heb verteld, was het standpunt van de werkgroep. Nu kom ik aan de standpunten van sommigen van de werkgroep.

Ik citeer een commentaar : 'Het kan niet de bedoeling zijn dat via een kunstmatige afsplitsing van een gedeelte van de leden van de sportfederatie, de doelstellingen van dit decreet worden omzeild.' Hier komen we bij de essentie. Op dit ogenblik worden er reeds veel gesprekken gevoerd in voetbal-, basketbal- en wielerkringen. Een van de voorstellen die circuleren, is : laat ons alles wat jeugd en regionaal is, opnemen in één Vlaamse federatie. Daarnaast houdt de nationale federatie zich alleen bezig met de nationale competities.

In de werkgroep waren de meningen hierover verdeeld. De administratie zegt dat de toepassing van het decreet zoals het nu voorligt, dit niet mogelijk maakt. Men moet een splitsing maken over het geheel. Betekent dit dan dat we enkel nog een eerste en tweede nationale voetbal of basketbal in Vlaanderen hebben, en een eerste en tweede nationale in Wallonië ? Dat zou een kwaliteitsvermindering van de sport betekenen. Het zou niet eerlijk zijn om een decreet te maken waarin men aan de ene kant aan kwaliteitsvermeerdering doet, en aan de andere kant aan kwaliteitsvermindering. Hierover zijn de standpunten verdeeld. Sommige mensen uit de werkgroep zeggen dat het mogelijk is om een volledige splitsing door te voeren, en dat men een competitie kan organiseren boven de twee federaties. Een standpunt van een ander lid is : 'In de geest van het decreet moet men consequent zijn. Tenslotte zijn op dit ogenblik alle Vlaamse federaties een kunstmatige afsplitsing.'

Dit is dus niet het standpunt van de hele werkgroep. De minister heeft een werkgroep bijeengeroepen waarin we voor de eerste keer rond de tafel zitten. Dat is lovenswaardig en zou een viertal jaren geleden niet mogelijk zijn geweest. Het is een stap in de goede richting die we moeten aanmoedigen. De federaties, en dan zeker de unitaire, willen klare oplossingen en willen niet afwachten wat er komt. Deze vraag richten we aan het Vlaams Parlement.

Er is een verschil in benadering in federaties van individuele sporten en die van ploegsporten. Het is niet zo gemakkelijk in een ploegsportfederatie een competitie te organiseren op nationaal niveau. Het gaat om meer dan het samenbrengen van veertien ploegen. Er moet ook worden gezorgd voor opleiding van scheidsrechters, trainers, tuchtcommissies enzovoort. Was het maar zo eenvoudig om te zeggen : we hebben een Vlaamse en een Waalse basketbalfederatie, en we organiseren elke week met enkele Vlaamse en Waalse ploegen wat wedstrijden.

Zo eenvoudig is het niet. De ideale oplossing is bijvoorbeeld om de jeugdsportbeoefening te regionaliseren, maar daarnaast een volledig zelfstandige gestructureerde organisatie te houden om op nationaal niveau te werken. Die moet ook recht op subsidie hebben.

We begrijpen een en ander ook niet goed. Aan de ene kant werkt men in het decreet aan topsportbeleid, maar aan de andere kant is het decreet alleen maar van toepassing op de niet-betaalde sportbeoefenaars. Dit is tegenstrijdig. We hebben de indruk dat er op dat punt niets verandert tegenover het huidig decreet. In het huidige decreet past Bloso het volgende toe : de betaalde sportbeoefenaars tellen niet mee voor subsidiëring.

Dan was er nog een vraag over het sporttakkenbeleid. Heeft het zin een decreet op te stellen, maar de uitvoeringsbesluiten uit te stellen ? Enerzijds bepaalt het decreet de cijfers van subsidiëring, anderzijds zijn die cijfers enorm afhankelijk van het aantal sporttakken dat men zal subsidiëren. Als men een zeer streng sporttakkenbeleid voert, zullen er veel subsidies zijn. Als men een zwak sporttakkenbeleid voert, zullen er weinig subsidies zijn.

Wat als de unitaire federaties morgen allemaal tot het systeem willen toetreden ? Is men dan bereid om de subsidiëring op te schroeven ? Zo niet, zullen er veel problemen ontstaan.

Tot slot nog dit : we staan positief tegenover dit decreet, maar een aantal punten moeten worden verduidelijkt.

De voorzitter : De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : De indieners beseffen dat als een aantal unitaire federaties zich in dit decreet inschrijven, de middelen ontoereikend zullen blijken. Het parlement moet daar dan conclusies uit trekken.

Ik geloof niet dat er een probleem is inzake de niet-professionele leden, maar we kunnen dat in de komende weken verder uitklaren.

U wilt nog een nationale competitie organiseren. Ik heb daar geen problemen mee. Niets belet toch bijvoorbeeld de basketbalfederatie om zich aan het decreet aan te passen en toch nog een nationale competitie te organiseren ? Waarom ziet u dat niet zitten ?

De voorzitter : De heer Coomans heeft het woord.

De heer Cyriel Coomans : Als men dat doet, dan moet men consequent zijn. Op dit ogenblik hebben we geen problemen om mensen af te vaardigen naar het buitenland. Er is terzake geen naijver tussen Vlamingen en Walen. Ook over het aantal Vlaamse of Franstalige ploegen in competitie wordt niet gebakkeleid. Bij een nationale competitie die is gestoeld op twee liga's, die elk zes clubs afvaardigen naar eerste nationale, of bij paritair samengestelde afvaardigingen, wordt het aspect kwaliteit over het hoofd zien.

Uit contacten met andere voorzitters leer ik dat er federaties bestaan waarbinnen dat systeem perfect werkt, maar elders zijn er problemen. Als men systemen moet bedenken waarbij het ene jaar de voorzitter een Waal is, en het andere jaar een Vlaming, dan verarmt men de werking. Men moet de mensen aanduiden die het beste werk afleveren. Ik ken het voorbeeld van een bepaalde federatie die een oefenkamp wilde organiseren voor de nationale ploeg. Als er acht Vlamingen zijn geselecteerd, dan moest de Vlaamse vleugel voor die acht mensen betalen ; de Franstalige vleugel moest dan voor haar vier afgevaardigden betalen. De Franstalige vleugel weigerde echter te betalen, waarop de nationale trainer het oefenkamp heeft afgelast.

De organisatie van een competitie veronderstelt dat men over nationale scheidsrechters, nationale disciplinecommissies en een nationaal organisatiecomité beschikt. Wie zal dat betalen ? Telkens opnieuw zullen de twee liga's moeten bedelen om die nationale competitie in leven te kunnen houden. Vooral grote federaties hebben schrik dat de subsidies die ze zullen ontvangen niet zullen opwegen tegen de nadelen van het systeem.

Ik ben een voorstander van een pragmatisch-creatieve aanpak. Daarom stellen we een tussenstap voor. Federaties die het vandaag nog niet zien zitten om de stap te zetten, moeten dat in twee tijden kunnen doen. De toekomst zal uitwijzen of zo een tussenstap misschien geen goede zaak zou zijn.

De werkgroep was goed opgeschoten met de redactie van een voorstel. Op 21 januari was men echter zo erg geschrokken van wat er in de tekst staat, dat men is teruggekrabbeld. Niet namens de werkgroep, maar namens de unitaire federaties stel ik voor om zo een tussenstap uit te werken.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Reeds twintig jaar is de communautarisering van de sport een feit. Daarvoor was in het parlement een tweederde meerderheid te vinden. Elke nieuwe stap in de staatshervorming gaat op dezelfde weg verder. Het verwondert me dat hier na twintig jaar nog wordt gezegd dat men een tussenstap nodig heeft. Ik begrijp dat niet. Ik heb oog voor de moeilijkheden. Ik weet dat de sportwereld de politici nogal eens verwijt te veel met communautaire zaken bezig te zijn. Uit uw uitleg onthoud ik echter dat de communautaire compensaties voor de unitaire sportbonden er de oorzaak van zijn dat men deze onvermijdelijke trend probeert te negeren. Als u het voorbeeld aanhaalt van moeilijkheden om het ene jaar een Vlaming, en het andere jaar een Franstalige als voorzitter aan te duiden, dan stelt u communautair-politieke overwegingen boven sportieve.

U kunt de politici het gebrek aan sportvolwassenheid niet verwijten. Ik zie niet in waarom dit nieuwe voorstel van decreet de unitaire werking zou dwarsbomen. Men zou een scheiding kunnen maken tussen betaalde en niet-betaalde sporten : de betaalde sporttakken in een unitaire structuur en de niet-betaalde in een regionale structuur.

De heer Cyriel Coomans : Ik kan alleen maar antwoorden dat alle Vlaamse federaties een kunstmatige afsplitsing zijn en dat mag nu niet meer. Dit voorstel van decreet wil de subsidiëring regelen, zonder een splitsing te verplichten. Als we liever in een unitaire structuur, of zelfs een Benelux-structuur, werken is dat ons goed recht. Dan is dat zelfs onze plicht. Momenteel handelen de gesprekken veeleer over een Beneluxstructuur.

Als we tien jaar geleden op dezelfde manier subsidiëring hadden aangevraagd, dan hadden we die gekregen, vandaag is dat niet meer mogelijk.

De heer André Denys : Het huidige voorstel van decreet is dus strenger.

De heer Cyriel Coomans : Op dat punt is men duidelijk.

De heer André Denys : Het aantal leden mag volgens u geen criterium zijn, ik kan daarmee akkoord gaan. Wat vindt u dan wel een goed criterium ? Een sterk sporttakkenbeleid zal veel middelen genereren en een zwak sporttakkenbeleid weinig. Wat bedoelt u daarmee ?

De heer Cyriel Coomans : Wanneer men het aantal sporttakken vermindert, komt er meer geld vrij voor de overblijvers.

De heer André Denys : Moet men niet omgekeerd te werk gaan ? Moet men de principes van subsidiëring niet eerst bepalen en dan het budget aanpassen ?

De heer Cyriel Coomans : Ik wil de discussie niet heropenen. Ik kan alleen maar zeggen wat ik hoor : zou men niet beter tegelijk met het voorstel van decreet de subsidieerbare sporttakken bepalen ?

De heer André Denys : Dat is juist.

De heer Cyriel Coomans : Sommige federaties hebben slechts weinig leden, maar zijn sterk in hun sport, ook op internationaal vlak, bijvoorbeeld bepaalde gevechtssporten. In de gevechtssport zijn er heel wat sporttakken waarvan ik de naam zelfs niet kan uitspreken. Deze zullen worden gediscrimineerd : ze komen niet in aanmerking omdat ze niet over 500 leden beschikken.

De heer André Denys : Ik ben het ermee eens dat het budget automatisch moet worden verhoogd als de unitaire sportbonden in aanmerking komen voor de structuur. Het bestaande potentieel mag hierdoor niet in het gedrang komen, dat is duidelijk. Deze politieke keuze moeten we de volgende weken maken.

Er werd gezegd dat dit vooral voor de jeugdwerking dient. Geen haar op mijn hoofd denkt er aan iemand hiertoe te verplichten. Maar uit vorige hoorzittingen heb ik begrepen dat zowel de voetbal- als de basketbalbond vragende partij zijn om de overheid een inbreng te geven in de jeugdopleiding. Dit naar aanleiding van het arrest-Bosman, dat een aantal zaken heeft doen evolueren.

De heer Cyriel Coomans : Daar hebt u gelijk in. We hebben steeds gezegd dat we enerzijds moeten slagen in het nakomen van onze internationale verplichtingen – wat momenteel alleen kan via de Belgische structuur – en ons anderzijds moeten aanpassen aan de gemeenschappen. Intern zijn we het erover eens dat we daar oplossingen voor moeten zoeken. Maar de oplossing die men ons vandaag voorstelt voor het jeugdbeleid, is zo drastisch dat we vrezen dat niet te kunnen waarmaken. Het voordeel compenseert de nadelen die we menen te zullen ervaren, niet. Met een overgangsfase zou dit veel gemakkelijker op te lossen zijn.

De heer André Denys : En die nadelen hebben vooral iets te maken met de structuur, niet met de gestelde voorwaarden.

De heer Cyriel Coomans : Neen, het is vooral de structuur. Het is niet zo eenvoudig om de structuur van een nationale federatie om te toveren in een andere structuur.

De heer André Denys : Na twintig jaar.

De heer Cyriel Coomans : Ik begrijp u wanneer u het heeft over die twintig jaar. Maar twee jaar geleden was dit debat nog niet eens mogelijk, want toen waren wij hier nog niet aanwezig.

Welke zin heeft het trouwens dat ikzelf of de heer D'Hooghe hier toezeggingen doen, als we door onze achterban worden teruggefloten ? Ik moet 100.000 mensen overtuigen, de heer D'Hooghe 400.000. Die overtuigt men niet van de ene dag op de andere. Als het zo eenvoudig was, dan had de basis hier al lang om gevraagd. De heren Vanvelthoven en Coens kennen onze federatie. Hebben zij al ooit aan de hand van een bondsblad of dergelijke gemerkt dat de basis vraagt om over te gaan tot dergelijke structuren ? De basis is daar geen vragende partij voor. U moet ons de mogelijkheid geven om die basis de overtuigen. Die mogelijkheid zie ik slechts in de vorm van twee stappen. Het interesseert de basis niet of een federatie al dan niet 10 miljoen frank krijgt. De basis zegt dat de federatie er maar voor moet zorgen dat ze dat geld heeft. Geen enkele club ligt daarvan wakker.

De heer André Denys : Dat is misschien de fout. Er is geen band tussen wat men zou krijgen en de basis.

De heer Cyriel Coomans : Op dit ogenblik wordt de basis daar warm noch koud van. Daar ze geen vragende partij is, moeten we ze overtuigen. Ik denk dat dit mogelijk is in twee stappen, maar niet op deze wijze.

De heer Joachim Coens : Het is inderdaad de bedoeling en de basisopdracht dat de federaties veel nauwer met de clubs samenwerken. Maar daarop kunnen we straks wellicht terugkomen. Het moet inderdaad financieel de moeite lonen. Misschien kan de administratie iets meer zeggen over dat aspect. De unitaire federaties zijn nog steeds de grootste federaties. Hoeveel krijgt de grootste federatie die nu binnen het decreet valt ?

De heer Cyriel Coomans : Aan de basketbalbond heeft men gezegd dat het in het geval van een splitsing zou gaan over ongeveer 10 miljoen frank.

De heer Georges Wynants : De totale subsidie voor de tennisfederatie bedraagt op dit ogenblik ongeveer 20 miljoen frank. Dan gaat het over alle soorten subsidiëring, met de topsport erbij. Helaas is de voorzitter van die federatie net vertrokken : hij had me, indien nodig, kunnen corrigeren. In het kader van dit decreet zal die subsidie gevoelig stijgen, mijnheer Denys. Dat komt omdat er onder meer in bijkomende facultatieve opdrachten wordt voorzien.

De heer André Denys : Over hoeveel bonden spreekt u dan ?

De heer Georges Wynants : Over drie bonden. Voor wielrennen zal dat bedrag beduidend lager zijn. Het wielrennersaantal ligt immers veel lager. Ik ben betrokken bij de wieleropleiding voor jongeren. Er zijn maar een vierhonderdtal aspiranten in Vlaanderen tussen twaalf en veertien jaar. Dat lage aantal wordt de wielerfederatie verweten om de door iedereen gekende redenen.

De heer Cyriel Coomans : Als u over wielrennen spreekt, moet u ook rekening houden met de aangesloten wielertoeristen en de mountainbikers.

De heer Georges Wynants : Dat is pas heel recent het geval.

De heer André Denys : U spreekt dus over drie bonden, de Voetbalbond, de Wielrennersbond en de Basketbalbond en over enkele kleinere bonden zoals de Hockeybond en over een maximaal budget van 50 tot 60 miljoen frank.

De heer Jos Stassen, voorzitter : Mijnheer Coomans, wat is de moeilijkheidsgraadverhoging van het nieuwe decreet ten opzichte van het vorige decreet ? Wat zijn de moeilijkheden voor de Volleybalbond ? Het is belangrijk dat we dat weten. Als parlementsleden kunnen we vervolgens beslissen of we eventueel aan die

moeilijkheden tegemoetkomen. We moeten bijgevolg de zwaartepunten kennen in de uitsplitsing en afsplitsing van de organisatie. Bij de Volleybalbond komen bijvoorbeeld een aantal mensen terug in de Vlaamse en federale vleugel. Een strikte toepassing van het decreet kan daar dan ook tot problemen leiden. Hoe kan deze commissie eventueel tegemoetkomen aan deze moeilijkheidsgraadverhoging ? Tussen 1995 en vandaag is de opstelling van de unitaire sportbond enorm geëvolueerd.

De heer Cyriel Coomans : Toen de volleybal- en handbalfederaties werden gesplitst, waren het nog amateursportfederaties. Voor het voetbal en basketbal was dat op dat ogenblik veel minder het geval. Ten aanzien van hun achterban konden zij die stap gemakkelijker zetten dan de andere federaties. Ondertussen is dat historisch zo gegroeid. Een ander argument dat nogal eens wordt gebruikt, is dat een niet-gesplitste sportbond werd beschouwd als een grote bond, terwijl de andere bonden de kleintjes waren. Iedereen wilde natuurlijk tot een grote bond blijven behoren. Dat heeft zeker bij de achterban meegespeeld.

De heer André Denys : Mijnheer Coomans, als uw bonden dat geld zouden krijgen, waarvoor zouden ze het dan gebruiken ?

De heer Cyriel Coomans : Dat geld zou voor twee zaken worden aangewend. Ten eerste om de kwaliteit van de jeugdsport te verbeteren, onder meer door trainersopleidingen. Dat is immers een probleem in elke sporttak. Het zou ook gebruikt worden voor medische begeleiding. Niet toevallig is de medische begeleiding sterker in de individuele sporttakken dan bij groepssporten. Dat heeft natuurlijk ook te maken met het feit dat bij individuele sporttakken de ouders met hun kinderen bezig zijn en de medische begeleiding betalen. Bij groepssporten wordt dat van de club verwacht.

Ten tweede zouden we de organisatie kunnen versterken. We zouden bijvoorbeeld beter gekwalificeerd personeel kunnen aanwerven. Dat geld zou dus zeker de kwaliteit ten goede komen. Het geld zou zeker niet uitgedeeld worden aan de clubs. Geen enkele club zal stoppen omdat hij 5.000 of 10.000 frank meer krijgt van de federatie. Indien we 8 miljoen frank recupereren, zouden we bijvoorbeeld per club 10.000 frank kunnen geven. Het geld zal dus altijd binnen de federatie worden gebruikt en nooit aan de clubs worden gegeven.

De heer André Denys : Hoe kunt u de medische begeleiding verbeteren ?

De heer Cyriel Coomans : Er zijn heel wat erkende laboratoria. Het kost heel wat geld om sporters te laten testen. In basketbal speelt de lengte een belangrijke rol. Men kan nagaan hoe groot iemand zal worden. Hiervoor is op dit moment echter geen geld beschikbaar.

De voorzitter : De heer Wynants, directeur van de afdeling subsidiëring van Bloso, heeft het woord.

De heer Georges Wynants : Ik wens een aantal zaken te verduidelijken. In het voorstel van decreet is bijvoorbeeld zeer duidelijk vastgelegd wat er met subsidies dient te gebeuren. De basissubsidies moeten worden aangewend voor de basisopdrachten die zijn vervat in het voorstel. Basissubsidies bestaan uit personeels- en werkingssubsidies. De facultatieve opdrachten worden gekoppeld aan de project- of aanvullende subsidies.

De medische begeleiding zal grotendeels worden bekostigd via het project Topsport en eventueel via het project Jeugdsport. De criteria hiervoor moeten uiteraard nog worden uitgeschreven.

Het huidige decreet, dat dateert van 1977, schept problemen voor wat de betaalde sportbeoefenaar betreft. De administratie controleert de gesubsidieerde federaties die betaalde sportbeoefenaars in hun rangen hebben, niet grondig. Dit voorstel van decreet probeert hiervoor een oplossing aan te reiken. De professionele sportbeoefenaars kunnen binnen de federatie hun sport beoefenen. Enkel voor de berekening van de subsidiëring worden de topsporters niet meegeteld. Indien een federatie 90.000 spelers heeft waarvan er 20.000 worden betaald, worden er maar 70.000 in rekening gebracht voor de subsidiëring. Voor de jeugd wordt nog een bijkomende coëfficiënt gebruikt. Een bepaalde sporttak kan dus zonder problemen worden gesplitst.

De topsportsubsidiëring is gebaseerd op drie vrij strenge criteria. Men moet zeer hoge prestaties leveren en de sporttak moet een internationale uitstraling hebben. Ten slotte gaat men ook de werking binnen de federatie na. Een prestatie zoals die van Luc Van Lierde telt uiteraard mee bij de categoriebepaling. Luc Van Lierde zal echter geen frank krijgen van de administratie om zijn programma af te werken. Hij kan dat gemakkelijk zelf betalen.

De heer André Denys : Mijnheer Wynants, welke rol spelen de ledenaantallen bij het bepalen van de subsidiëringspakketten.

De heer Georges Wynants : In het voorstel van decreet staat 350 miljoen frank ingeschreven. De basisopdrachten zijn gekoppeld aan de basissubsidies.

75 percent daarvan, 262,5 miljoen frank, is bedoeld voor de personeelstoelage, berekend volgens de 90 percent, de tweemaal 90 percent, enzovoort.

De heer André Denys : Wordt dat berekend op basis van ledenaantallen ?

De heer Georges Wynants : Neen, het wordt berekend op basis van het aantal personeelsleden, die voor 90 percent, respectievelijk 75 percent of 50 percent, worden gesubsidieerd.

De heer André Denys : En het ledenaantal dan ?

De heer Georges Wynants : Het tweede deel van 25 percent wordt gebruikt voor de werkingstoelage. Naast de subsidies voor personeel moeten de federaties ook middelen hebben voor hun werking. Het totale bedrag is 25 percent van die 350 miljoen frank, dus ongeveer 90 miljoen frank.

De helft daarvan, 45 miljoen frank, wordt verdeeld volgens het aantal leden van de gesubsidieerde federaties. Het totaal aantal leden bedraagt momenteel 1.100.000. Per lid wordt een subsidie gegeven die gelijk is aan 45 miljoen frank gedeeld door 1.100.000. De andere helft wordt gedeeld door het totaal aantal personeelsleden. Dat is de verdeling van de werkingsmiddelen.

De heer André Denys : Op welke wijze gaat het overschot van 90 miljoen frank dan naar de jeugdopleidingen ?

De heer Georges Wynants : Dat is de facultatieve subsidie. Er is voorzien in minimaal 50 miljoen frank voor de jeugdsport, 60 miljoen frank voor de topsport, 20 miljoen frank voor de sportkampen en 10 miljoen frank voor het prioriteitenbeleid van de Vlaamse regering. Er is ook nog een stuk voor de Vlaamse Sportfederatie.

In dit decreet is dus in het totaal sprake van ongeveer 500 miljoen frank. U kunt er de cijfers in terugvinden.

De werking ligt nu al vast. We weten ongeveer hoeveel personeelsleden er zijn. Dat getal zal niet veel meer wijzigen. Om de gewenste kwaliteit te bieden moet worden beantwoord aan de bepalingen van het decreet over diploma's en over de verhouding tussen het sporttechnisch en het administratief personeel. De diploma's moeten echter nog in een uitvoeringsbesluit worden opgesomd.

De voorzitter : Ik stel voor dat de heer Wynants ook aanwezig is bij de bespreking van het voorstel van decreet, zodat we hem technische vragen kunnen stellen. Ook ik ken de cijfers niet uit het hoofd. Alvorens amendementen in te dienen moeten we weten wat daarvan de financiële gevolgen zijn.

De hoorzitting is gesloten. Ik dank de deelnemers voor hun inbreng.

Bijlage : Lijst met Sporttakken

SPORTTAKKEN

1	Aërobic:	Federatie voor Fitness en Aërobics
2	(Autosport)...	
3	Atletiek:	Vlaamse Atletiek Liga
4	Badminton:	Vlaamse Badminton Liga
5	Baseball:	Baseball – Softball Federatie
6	(Basket):...	is nog unitair
7	Bergsport:	Vlaamse Bergsportfederatie eventueel samen met de Belgische Alpen Club
8	Boogschieten:	Vlaamse Handboog Liga (op doel)
9	(Gewichtheffen):...	
10	Gymnastiek:	Vlaamse Turnliga
11	(Golf):...	
12	(Hockey):...	
13	Handbal:	Vlaamse Handbalvereniging
14	Hengelsport:	Vlaamse Vereniging Hengelsport Verbonden
15	Ijssporten:	Vlaamse Kunstschaatsenbond Vlaamse Snelschaatsvereniging
16	Ju-Jitsu:	Belgische Ju-Jitsu Fed. Vlaamse Vleugel
17	Judo:	Vlaamse Judofederatie
18	Kano/Kajak:	Nederlandstalig Kano Verbond
19	Karate:	Vlaamse Karate Federatie
20	Korfbal:	Koninklijke Belgische Korfbalbond
21	Krachtbal:	Krachtbalfederatie
22	(Motorrijden):...	
23	Paardensport:...	
24	Parachutisme:	Vlaams Verbond van Paraclubs
25	Petanque:	Vlaamse Liga Petanque Sport
26	Redden:	Vlaamse Reddingscentrale
27	Roeien:	Vlaamse Roeiliga
28	Rolschaatsen:	Vlaamse Rollerbond

29	Rugby:	Vlaamse Rugbybond
30	Schermen:	Vlaamse Schermbond
31	Schieten:	Vlaamse Schutterskonfederatie (pistool, karabijn, klei)
32	Ski:	Vlaamse Skivereniging (ski, snowboard)
33	Sportduiken:	Ned. Liga voor Onderwateronderzoek en Sport
34	Squash:	Vlaamse Squashfederatie
35	Standaarddansen:	Dansliga Sportfederatie
36	Taekwondo:	Vlaamse Taekwondobond
37	Tafeltennis:	Vlaamse Tafeltennisliga
38	Tennis:	Vlaamse Tennisvereniging
39	(Triatlon)...	
40	Vechtsporten:	Vlaamse Vechtsport Associatie
41	(Voetbal)...	is nog unitair voor minivoetbal (NOMB)
42	Volleybal:	Vlaamse Volleybalbond
43	Waterski:	Landelijke Federatie voor Waterski
44	Wielrennen:	Vlaamse Wielrijdersbond
45	Windsurfen:	Landelijke Windsurfing Federatie
46	(Worstelen)...	
47	Watersport:	Landelijke Bond van Watersportverenigingen Vlaamse Vereniging voor Watersport
48	Zaalvoetbal:	Vlaamse Zaalvoetbalbond
49	Zeilwagenrijden:	Landelijke Zeilwagenfederatie
50	Zweefvliegen:	Liga van Vlaamse Zweefvliegclubs
51	Zwemmen:	Vlaamse Zwemliga (zwemmen, waterpolo, synchro, springen)

Van deze 51 sporttakken moeten 43 federaties erkend en gesubsidieerd worden.

Verzuilde federaties:

Katholieke : Kath. Sportfederatie – Omnisport
Kath. Vlaamse Turnfederatie
Vlaamse Kath. Sportfederatie – Volley
Koninkl. Vlaamse Kath. Tafeltennisfederatie
Rijverenigingen van de Kath. Landelijke Jeugd

	Koninklijke Vlaamse Voetbalbond
	Sporta
	Sporval
	Seniorensport
Socialistische:	Vlaamse Arbeiders Wandel- en Atletiekfederatie
	Arbeiderstoeristenbond
	Federatie voor Algemene en Sportieve Gymnastiek
	Arbeidersvoetbalbond
	Fed. van Arbeidersverenigingen voor Lich. Opvoeding en Sport (FALOS)
	Amateurwatersportbond
	S-Sportfederatie
	FROS: Federatie voor Recreatie en Omnisport
Liberale:	Sportievak
	Senioren ?
VU:	VU Sportkommissie

Deze 21 verzuilde federaties kunnen ondergebracht worden in 4 afzonderlijke sportconfederaties.

Doelgroepen:

Gehandicaptensport:	Vlaamse Liga voor Gehandicaptensport
	Vlaamse Federatie voor Gehandicaptensport
	PSYLOS (geestelijk)
	SLOBO (naschools buitengewoon onderwijs)
	NFSOG (Ned. Fed. Sport en Openluchtleven Gehandicapten)
	NASSO-MIVA (naschoolse Sport en Ontspanning voor mindervaliden)
Avonturensport:	Vlaams Verbond voor Oriënteringssporten
	Speleologie / ...
Recreatiesporten:	Vlaamse Wandelfederatie
	Vlaamse Wandel- en Jogging Liga
Gezinssporten:	Bond voor Grote en Jonge gezinnen (BGJG)
	Migranten en kansarmen
Volkssporten:	Vlaamse Volkssportconfederatie
	Vlaams Handboogschuttersverbond (Staande Wip)
	Vlaamse Boogsportfederatie Liggende Wip
	Land. Unie voor Kruisboogschutters
Bedrijfssporten:	Vlaamse Liga van Bedrijfssportbonden
Senioren:	let op: verzuiling
Omnisporten:	Denksporten ? (bridge, schaken,...)

Per doelgroep 1 sportconfederatie.

De schoolsport is al apart decretaal geregeld.
Sportmuseum is apart geregeld.
Mens en Beweging is provinciaal geregeld.
Inter Sportraden Overleg is een interprovinciale sportraad.

Voor onderstaande bonden moet nagegaan worden waar zij zich specifiek mee bezig houden. Wij denken aan: sportkampen organiseren, opleidingen organiseren, belangenverdediging van bepaalde beroepen, enz.

Bond voor Lichamelijke Opvoeding
Instituut voor Sportbeheer
Vlaamse Vereniging voor Sportgeneeskunde
Vlaams Bureau voor Sportbegeleiding (Vlabus)
Belgische Politie Sportbond
Bond van Managerijscholen (BOMARI)
Vlaamse Wielerschool
Vlaamse Universitaire Sportfederatie
Federatie voor Dans en Sportieve Gymnastiek ?

Gedachtewisseling van donderdag 25 februari 1999 met professor Bart Vanreusel, Voorzitter van de Vlaamse Sportraad, betreffende de mogelijke samenwerking en confederaties tussen sporttakken

De heer André Denys : Professor Vanreusel, goeiemiddag, mijn excuses dat we u zo plotseling oproepen, maar we zitten met een interpretatieprobleem rond het sporttakkenbeleid en de invulling ervan.

Wat zijn precies sporttakken en welke impact heeft dit op de benadering van het voorstel van decreet ? Immers, de wijze waarop sporttakken zullen worden omschreven, heeft een weerslag op de toekomstige subsidiëring. Het voorliggende voorstel van decreet laat het principe van de federatievorming vrij. Anderen zijn gewonnen voor het principe van het stimuleren van federatievorming binnen dezelfde sporttak.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Ook eerst en vooral mijn dank aan professor Vanreusel om op de eerste vraag naar hier te komen. Aanvullend wil ik vragen wat de criteria zijn rond het definiëren van een sporttak, welke criteria daarbij zullen gehanteerd worden vanuit uw wetenschappelijke kennis en vanuit uw voorzitterschap van de Vlaamse Sportraad.

Professor Bart Vanreusel : De Sportraad heeft zich geëngageerd om een sporttakkenlijst te maken en dat engagement rust niet. Wij zijn volop bezig. De plenaire vergadering is gepland op 30 maart en die wordt inmiddels ook goed voorbereid. Die voorbereiding gaat in twee fasen, de eerste fase is nu volop aan de gang, waarbij wij zo breed mogelijk het sportlandschap in Vlaanderen willen consulteren. Er zijn reeds verschillende afspraken gemaakt. Wij zullen ook nagaan hoe zoiets in het buitenland gebeurt. We moeten immers eerst een informatieronde hebben die we zeker niet kunnen overslaan. In een tweede fase willen we goede criteria afbakenen, want zonder criteria komen we er niet uit. Finaal moeten deze criteria leiden tot een afweging van sporttakken die door de overheid zullen worden erkend, hetzij gesubsidieerd.

De discussie betreffende de sporttakken ligt erg moeilijk. Het is op dit moment moeilijker om te spreken van sport en het is makkelijker om te spreken van "versporting" en "ontsporting". In al die activiteiten die wij sport noemen is er op dit ogenblik een enorme beweging aan de gang. Een aantal van die activiteiten vertonen minder en minder kenmerken van traditionele sport en verglijden naar toerisme of vormen als fitness en cosmetische sporten. Er komen ook steeds nieuwe activiteiten bij. Dat is de "ontsporting". Daarnaast is er de "versporting" : een reeks van menselijke bewegingsactiviteiten, die als maar meer kenmerken vertonen van traditionele sport. Men elke bewegingsactiviteit structureren, en er wedstrijden rond inrichten.

Beide processen maken deze wereld erg dynamisch, zodat een starre afbakening zeer moeilijk ligt. De enige manier om daar uit te komen is op voorhand criteria maken en dan de bestaande sporttakken afwegen op basis van deze criteria. Finaal moet men stellen dat sommigen belangrijk zijn om te subsidiëren op basis van deze criteria ; anderen hebben geen prioriteit voor de overheid.

Ik kan stellen dat net dezelfde discussie zich de vorige jaren in Nederland heeft voorgedaan. Daar is heel wat onderzoekswerk verricht. Daarom wordt ook contact genomen met Nederlandse collega's die ook knopen hebben moeten doorhakken. Ik heb, niet als voorzitter van de Sportraad, maar ten persoonlijken titel een model meegebracht dat enkele criteria schetst en op basis waarvan men een lijst van sporttakken zou kunnen afpunten. Het model komt uit de discussie die in Nederland is gevoerd. Daar kwam men uiteindelijk tot een lijstje van sportmodi waaronder een reeks van sporttakken thuishoort. Zij maken een onderscheid tussen topsport, wedstrijdsport, recreatiesport, fitnesssport, avontuursport, lust- en pretsport en cosmetische sportactiviteiten. Deze opsomming toont aan hoe het sportlandschap is gewijzigd, want in 1977 zouden we alleen maar gesproken hebben over topsport of over wedstrijd- en recreatiesport ; slechts twee categorieën. En nu kennen we al acht categorieën die allemaal in aanmerking komen. Belangrijker voor de discussie zijn wellicht de criteria die worden opgesomd. Omwille van welke criteria kan de overheid nu bepaalde sportvormen gaan steunen ? Het kan gaan om individuele vorming en ontplooiing, het kan gaan om sociale integratie, het kan uiteraard gaan om gezondheid, om actieve ontspanning, om passieve recreatie of om nationaal prestige. En in Nederland heeft men dan afgepunt welke vormen van sport meer of minder belangrijk zijn om aan deze criteria te beantwoorden. Ik denk dat het behulpzaam kan zijn om deze criteria als het ware te rangschikken naar belang, en op basis daarvan te kijken welke sportvormen versport zijn – die wij dus als sport aanzien. Zij beantwoorden het sterkst aan deze criteria en dat zijn de sportactiviteiten die de overheid moet ondersteunen.

Een definitie van sport die eenduidig en sluitend is, bestaat er niet, ook niet in de internationale literatuur. De ruimste definitie van sport, dat is datgene wat mensen doen wanneer ze zeggen dat ze aan sport doen. Ik wil maar aantonen dat die discussie op zich oeverloos is, wanneer we niet op voorhand criteria gaan bepalen.

De heer Kris Van Dijck : Professor, vooreerst ook mijn dank voor uw aanwezigheid en voor de deskundige uitleg die u gegeven hebt. De discussie zoals u ze nu aanzwengelt gaat voor een stuk in de richting van wat sport is en ik onderken volkomen de evolutie zoals u ze geschetst hebt. Maar, we zitten hier ook vast rond de term "sporttak" en de invulling ervan. Atletiek is één sporttak, maar is op te splitsen in discuswerpen, verspringen en noem maar op. Dit worden dan disciplines genoemd. Atletiek is echter zo verscheiden binnen zijn sporttak dat je nooit kan verwachten dat iemand die een gouden medaille heeft in het speerwerpen, dit even gaat overdoen in de marathonloop of in de 100 m sprint. Betreffende watersporten : roeien en kajak, om het bij die twee te houden, zijn dat sporttakken of ook sportdisciplines van watersport ? Wij missen die omschrijving. Wij willen niet de pretentie hebben die discussie te voeren, maar we willen wel een basis hebben, waarop kan gedefinieerd worden. Ik geef een ander voorbeeld : mountain-bike is dat een discipline of is dat een sporttak ? Onder het wielrennen heb je baanrennen, wielrennen op de weg, en ook cyclo-cross, wat dan weer nauw aansluit bij mountain-bike.

De heer André Denys : Professor, u werkt met sportmodi en met waarden om de criteria te bepalen. Inzake de sportmodi moet ik u zeggen dat ik inderdaad bijleer ; top, wedstrijd, recreatie, fitness, avontuur dat ken ik nog. Maar lust-, pret- en cosmetische sporten hebben toch geen subsidies van de overheid nodig ? Daar is naar mijn aanvoelen ook geen federatie, geen opleiding en geen competitie voor nodig.

In artikel 15 van het voorstel van decreet spreken we over kaderopleiding, aantoonbare inspanningen, promoten van de sporttak, competitie en diens meer. Dat zijn toch de criteria waaraan de decreetgever de sportmodi moet toetsen, en niet aan waarden als sociale integratie, gezondheid, actie, passie en dergelijke. De basis van het decreet zit in artikel 15 : de opdrachten die men geeft. Het is toch aan die opdrachten dat je moet toetsen en dan stel ik vast dat niet in uw voorbeeldmodel zit. Men moet bijvoorbeeld toch weten op welke wijze de kaderopleiding zal gebeuren om de kwaliteit in de sporttak te beoordelen ?

Mevrouw Mieke Van Hecke : Deze criteria zeggen dus van een bepaalde activiteit die iemand in groep doet, of het sport is of niet. De essentie is dus, wat is sport, wat is de moeite waard is om als sport gesubsidieerd te worden.

Professor Bart Vanreusel : Mijn verhaal was helaas nog niet af. Wat we hier hebben zijn criteria om te zeggen : welke bewegingsactiviteiten zijn belangrijk en hoe wegen we die af.

Een andere vraag is : welke zijn nu omgevormd tot een sporttak ? Dat zijn die activiteiten waar heel duidelijk standaardisering bij hoort, waar normering bij hoort en die zich zowel wettelijk, juridisch, administratief en sporttechnisch hebben georganiseerd tot grotere groepen. Dan kan men duidelijk stellen dat een aantal jeugdcultuur-activiteiten, skate-boarden enz., daar naartoe groeien, maar duidelijk nog geen sporttak zijn. Andere activiteiten zijn dat minder en minder aan het worden. Dus het is mogelijk om dat af te bakenen.

De discussie is niet zo moeilijk eens we de noodzakelijke criteria hebben, daaraan toegevoegd dat er normering moet zijn en standaardisering op verschillende terreinen. Dan neem je de lijst bewegingsactiviteiten en kan je afpunten en kijken welke beantwoorden aan de georganiseerde vorm ; de te subsidiëren vorm zoals wij die voor ogen hebben.

Maar ik blijf er echter ook bij dat wij criteria moeten in acht nemen waarom wij het als overheid belangrijk vinden om daar centen aan te geven. Ik kan mij inbeelden dat de overheid het niet zo belangrijk vindt om een aantal lust- en pretsportactiviteiten subsidies te gaan geven. Die worden hoofdzakelijk ingericht door de private sector. Een voorbeeld van een typische lust- en pretsportactiviteit is het bezoek aan subtropische zwembaden. Dat is een heel belangrijke bewegingsactiviteit en dat catalogeren we onder lust en pret, en zo zijn er nog een aantal. Moet de overheid dat subsidiëren ? Wel ik denk het niet. Dit is geen sporttak. Dus het is vrij makkelijk om sporttakken te gaan onderscheiden van andere categorieën.

De heer André Denys : Met andere woorden, de sporttakken zitten enkel tussen de topsporten en de wedstrijdsporten, en mogelijk ook recreatie- en fitness-sporten.

Professor Bart Vanreusel : Cosmetische sportactiviteiten kunnen bijvoorbeeld een bijdrage leveren in de vorm van gezondheidsstreven voor een bepaalde groep, ik denk hier aan senioren. Dan kan dat erg belangrijk zijn, vooral als we weten dat we een stijgend percentage 65-plussers kennen Het is mogelijk dat de overheid dit soort activiteiten wil stimuleren. Er speelt echter ook een stuk traditie, in de vorm van wat al heel lang leeft en anderzijds ook de wijze waarop dingen georganiseerd zijn.

Watersport is duidelijk geen sporttak, in watersport onderkennen we een reeks van sporttakken. Het roeien is een sporttak, en binnen het roeien hebben we een aantal disciplines die met elkaar verwant zijn (types van boten, afstanden, ...).

Atletiek is duidelijk een sporttak ; geen mens die daaraan gaat twijfelen. We zien wel dat er almaar meer disciplines binnen sporttakken komen. Het is niet zo dat het aantal sporttakken snel gaat toenemen, maar wel de subdisciplines binnen sporttakken. Een aantal daarvan slagen er dan in, na een tijdje, om zich af te splitsen en zich als eigen sporttak op te stellen. In een aantal andere gevallen blijven die onder de koepel ; de koepel van atletiek in dit geval.

De heer André Denys : Roeien is een historische sporttak, daar ben ik het met u eens. Historisch heeft u gelijk, maar toekomstgericht zou men kunnen zeggen dat deze sporttak aan belang heeft ingeboet. Gaan dan bij uw beoordeling ook toekomstgerichte samenwerkingsvormen in overweging worden genomen ?

Professor Bart Vanreusel : Absoluut, ik denk dat dat heel goed moet kunnen. Laat mij kort twee voorbeelden geven : in Frankrijk hebben een aantal verschillende watersporttakken zich verenigd in een totale watersportfederatie of confederatie. Zij behouden hun totale identiteit wat hun activiteiten betreft, eigen sportreglementen en dergelijke. Maar zij hebben een gezamenlijke administratie en beheer.

De heer André Denys : Maar beschouwt u dat dan als een sporttak watersport ?

Professor Bart Vanreusel : Neen, absoluut niet. Binnen die confederatie bestaan een aantal sporttakken. We moeten een onderscheid blijven maken tussen de techniciteit van de sportdiscipline waar mensen binnen een discipline bepalen wat zij doen en hoe, en tussen het beheersmatige aspect ervan. Het sporttechnische aspect is wat mij betreft onaantastbaar. Ik denk dat confederaties op het vlak van beheersvormen moeten gezien worden maar dat de identiteit, de uniciteit van sporttakken moet kunnen bewaard blijven. Daarom hebben heel wat sportfederaties zo weinig voeling met mekaar, omdat zij onvoldoende inzien dat zij beheersmatig heel wat gemeenschappelijk hebben. Ze vrezen dat ze hun eigen sporttechnische identiteit zullen moeten opgeven.

De heer André Denys : Is het dan niet logisch dat men gelijkaardige sporten probeert te stimuleren dat ze binnen eenzelfde confederatie zitten. Zijn er dan niet meer raakpunten ? Is het dan niet beter dat er een beleid gevoerd wordt om die te doen samenwerken ?

Professor Bart Vanreusel : Laat mij een voorbeeld geven uit Finland. Daar had men tot voor enkele jaren een driestrijd tussen drie grote groepen van sportfederaties die ideologisch getint waren. Zij overkoepelden een aantal sporttakken die met mekaar niets te maken hadden, men achtte het onmogelijk dat zij zouden confedereren, ze hebben het vier jaar geleden gedaan en het is een zeer groot succes. Ik vind het absoluut geen noodzaak om te gaan stimuleren op basis van verwantschap van sporttakken. Dat zou mooier zijn. Maar het kan ook op beheersmatige gronden.

De heer André Denys : Is het niet logisch dat aanverwante sporten samen zouden werken in plaats van op ideologische grond een samenwerkingsverband op te stellen.

Professor Bart Vanreusel : Ik denk dat er meer spanning is tussen federaties met aanverwante sporten. Ik denk hier aan verschillende verdedigingssporten die vinden dat zij elk een andere wereld zijn. Tussen verschillende sporten zijn deze conflicten minder aanwezig. De techniciteit van de sporttak hoeft in deze dis-

cussie niet aan bod te komen. Ik denk dat er regionale en andere redenen kunnen zijn om te gaan confedereren. Die gezamenlijke belangen zullen niet in de techniciteit van de sport liggen.

Ik verduidelijk mijn voorbeeld. In Finland had men traditioneel drie grote verzuilde sportconfederaties : de arbeiderssportbond, de liberale sportbond en dan nog een protestantse sportbond. Elke bond was zeer sterk georganiseerd met een enorme traditie, ontplooiing en administratie. Tien jaar geleden zou het onmogelijk zijn geweest dat zij zouden confedereren, ze hebben het gedaan en het is een succes. De confederatie was louter beheersmatig.

Daar zitten nu een reeks zeer verschillende sporttakken onder één koepel die niet meer ideologisch is. De meeste sportfederaties zijn daar al multi-sportfederaties. Je hebt daar nauwelijks uni-sportfederaties en vooral in die arbeiderssportkoepel waren dat allemaal multi-sportfederaties die een reeks van sporttakken beheerden.

De heer André Denys : In alle eerlijkheid, professor. Iemand die op de piste rijdt in het wielrennen, dat is een totaal andere inspanningsvorm dan een klassiek renner . Sporttechnisch zijn dat twee verschillende zaken, al is het wel met de fiets rijden. Het is officieel, theoretisch een discipline binnen eenzelfde sporttak maar sporttechnisch is dat een totaal andere inspanningsvorm. Roeien en kano liggen veel dichter bij mekaar. Dus er is toch een logische redenering om te zeggen dat aanverwante sporten beter samen kunnen federeren ?

Professor Bart Vanreusel : Waarom is het sporttechnisch verwant zijn geen voordeel ? Ik denk dat niemand u dat beter zou kunnen uitleggen dan een sportbeoefenaar zelf. Die vinden zich totaal verschillend van elkaar, ook al vinden wij dat ze heel verwant zijn. Zeilers en surfers vinden elkaar niet zo verwant, bergbeklimmers en speleo's evenmin.

Ik denk dat het beheersmatige veel belangrijker is. Sporttakken die zich geografisch dicht bij mekaar bevinden, sporttakken die vinden dat zij hun marketing samen kunnen doen, dat zij veel beter samen een ledenblad kunnen uitgeven, enzovoort. Dat kunnen zelfs sportdisciplines zijn die totaal niets met mekaar te maken hebben en die toch gezamenlijk een aantal dingen veel efficiënter kunnen doen.

Laat mij het voorbeeld geven van Denemarken waar de overkoepelende sportfederatie één groot centrum heeft voor alle sportfederaties, waar ze elk een eigen kantoor hebben. Zij hebben 80 % van hun beheersmatige aspecten gezamenlijk en daar zitten sporttakken in van de meest diverse soorten. Zij slagen er beter in met elkaar te discussiëren en overeen te komen naarmate ze sporttechnisch minder in mekaars vaarwater zitten. Dus het sporttechnische, ik herhaal het, is absoluut geen prioritaire noodzaak om te kunnen samengaan.

De heer André Denys : Uit onderzoek blijkt dat er twee grote bezwaren zijn. Versnippering en verzuiling. Versnippering zal men in het decreet aanpakken via het verhogen van het aantal leden. Over het terugdringen van de verzuiling wordt echter met geen woord gerept.

Professor Bart Vanreusel : Ik denk dat het voorliggend decreet mikt op kwaliteit en dat deze er zeer goed in verwoord is. Als u vraagt hoe u verzuiling en versnippering wil tegengaan binnen de Vlaamse Sportraad, moet ik zeggen dat wij geen rechtstreekse taak hebben gekregen om verzuiling tegen te gaan. Versnippering werd wél duidelijk vermeld. Ik heb tijdens de vorige hoorzitting kunnen stellen dat versnippering op meerdere manieren gebeurt en dat wij dat zullen proberen tegen te gaan door te werken aan een sporttakkenlijst en door na te denken over hoe sportconfederaties kunnen ontstaan.

De heer André Denys : Ik vind het spijtig dat u geen opdracht kreeg om verzuiling tegen te gaan. Men heeft over het voorliggende decreet een advies gevraagd aan de Vlaamse Sportraad dat op één dag tijd werd gegeven. Voor een advies over het sporttakkenbeleid beweert u enkele maanden nodig te hebben. Als u ontkent dat versnippering én verzuiling moesten aangepakt worden, dan besef ik dat men dat aspect wil verdonkermanen, dat men daar geen rekening mee houdt en dat men echt blijft zitten om die structuurversterking te handhaven. Ik dacht, professor, dat het ook één van de opdrachten was om de subsidiëring, erkenning en het functioneren van de sportfederaties te verbeteren.

Professor Bart Vanreusel : De Sportraad heeft maar één ding voor ogen, namelijk trachten te beantwoorden aan de kwaliteitsnormen zoals die in het decreet zijn neergeschreven. Daar komt geen discussie daarbuiten tot stand. Wij richten ons direct naar welke de aspecten zijn van kwaliteit en we hebben nagegaan in het decreet waar ze zijn ingeschreven. We kunnen vaststellen dat in de meerderheid van de voorwaarden tot erkenning en/of subsidiëring die kwaliteitsnormen aanwezig zijn.

De heer André Denys : Tijdens de hoorzitting stelde u : "Het voorstel laat, alle goede intenties ten spijt, een verdere versnippering toe van sportfederaties en dus ook op termijn van beschikbare middelen". Dat zegt u toch zelf.

Professor Bart Vanreusel : Versnippering komt duidelijk aan bod, en verzuiling is daar één aspect van. Wij hebben gesteld dat het decreet nog niet ver genoeg gaat om die versnippering tegen te gaan. Dat was een opmerking die wij inderdaad gemaakt hebben.

De heer André Denys : U stelde ook dat om verder versnippering en verzuiling tegen te gaan, misschien extra stimulansen kunnen worden ingebouwd voor federaties die als enige één bepaalde sporttak beoefenen.

Professor Bart Vanreusel : Ik heb op de hoorzitting gesproken als voorzitter van de Sportraad. Ik sta daar als voorzitter ook volledig achter.

De heer Louis Bril, Voorzitter : Ik denk dat een kleine reflectieperiode tot volgende week donderdag erg nuttig zal zijn.

Ik dank professor Bart Vanreusel voor de inspanningen die hij heeft geleverd om op deze vergadering aanwezig te zijn, en voor de verheldering die hij heeft gebracht in de discussie over het sporttakkenbeleid.

Bijlage : Tabel met waarden en Sportmodi

sportmodi:	WAARDEN					
	indiv. vorm. + ontpl.	sociale integr.	gezond-heid	act. onsp.	pass. recr.	nation. repres.
top	+/–	–	–	–	+	+
wedstrijd	+	+	+	+	+/–	–
recreatie	+	+/–	+	+	–	–
fitness	+/–	+/–	++/–	+/–	–	–
avontuur	+	–	+/– –	+	–	–
lust/pret	+/–	–	+/– –	+	–	–
cosmetische	–	–	+/– –	+/–	–	–